

Bevissthetens Logiske Struktur

Michael Starks

FRA BESLUTNINGS FORSKNING

	Disposisjon*	Følelser	Minne	Oppfatning	Ønske	Pi**	IA***	Handling / Ord
Subliminale effekter	nei	Ja/Nei	ja	ja	nei	nei	nei	Ja/Nei
Assosiativ/ Regelbasert	Rb	A/RB	A	A	A/RB	Rb	Rb	Rb
Kontekstavhengig / Abstrakt	A	C/A	C	C	C/A	A	C/A	C/A
Seriell/parallell	S	S / P	P	P	S / P	S	S	S
Heuristisk/ Analytiske	A	H/A	H	H	H/A	A	A	A
Trenger å jobbe hukommelse	ja	nei	nei	nei	nei	ja	ja	ja
Generell intelligens avhengig	ja	nei	nei	nei	Ja/Nei	ja	ja	ja
Kognitiv lasting produserer hemning	ja	Ja/Nei	nei	nei	ja	ja	ja	ja
Stimulering Oker eller Avtar	A	O/A	O	O	A	A	A	A

Reality Press Las Vegas

Copyright © Michael Starks (2020)

ISBN: 978-1-951440-44-2

Første utgave 2020

Alle rettigheter reservert. Ingen del av denne publikasjonen kan reproduseres, distribueres eller overføres uten uttrykkelig samtykke fra forfatteren.
Trykt og bundet i USA.

" Men jeg fikk ikke mitt bilde av verden ved å tilfredsstille meg selv av sin korrekthet: heller ikke jeg har det fordi jeg er fornøyd med sin korrekthet. Nei: det er den arvede bakgrunnen som jeg skiller mellom sant og usant." Wittgenstein OC 94

"Nå hvis det ikke er årsakssammenhenger som vi er opptatt av, så ligger aktivitetene i sinnet åpent foran oss." Wittgenstein "Den blå boken" p6 (1933)

"Tull, tull, fordi du gjør antagelser i stedet for bare å beskrive. Hvis hodet ditt hjemsøkes av forklaringer her, forsømmer du å minne deg selv om de viktigste fakta." Wittgenstein Z 220

"Filosofi bare setter alt foran oss og verken forklarer eller utlede noe ... Man kan gi navnet "filosofi" til hva som er mulig før alle nye oppdagelser og oppfinnelser." Wittgenstein PI 126

"Det vi leverer er virkelig bemerkninger om menneskets naturhistorie, ikke kuriositeter; Men, men heller observasjoner om fakta som ingen har tvilt på og som bare har gått ubemerket fordi de alltid er foran våre øyne." Wittgenstein RFM Jeg p142

"Målet med filosofi er å oppføre en vegg på det punktet hvor språket stopper uansett." Wittgenstein filosofiske anledninger p187

"Språkgrensen er vist ved at det er umulig å beskrive et faktum som tilsvarer (er oversettelsen av) en setning uten bare å gjenta setningen (dette har å gjøre med Kantian-løsningen til filosofiens problem)." Wittgenstein CV p10 (1931)

"Den største faren her er å ønske å observere seg selv." 1990: 100 000 000 000 000 000

"Kan en maskinprosess føre til en tanke process? Svaret er: ja. Faktisk kan bare en maskinprosess forårsake en tankeprosess, og "beregning" navngir ikke en maskinprosess; den navngir en prosess som kan være, og vanligvis er implementert på en maskin." Searle PNC p73

"... karakteriseringen av en prosess som beregningsmessig er en karakterisering av et fysisk system fra utsiden; og identifisering av prosessen som beregningsmessig ikke identifiserer en egen funksjon i fysikken, er det i hovedsak en observatør relativ karakterisering." Searle PNC p95

"Det kinesiske romargumentet viste at semantikk ikke er iboende til syntaks. Jeg gjør nå det separate og forskjellige punktet at syntaks ikke er iboende for fysikk." Searle PNC

"Forsøket på å eliminere den homunculus feilslutning gjennom rekursiv nedbrytning mislykkes, fordi den eneste måten å få syntaksen iboende til fysikken er å sette en homunculus i fysikken." Searle PNC p97

"Men du kan ikke forklare et fysisk system som en skrivemaskin eller en hjerne ved å identifisere et mønster som den deler med sin beregningssimulering, fordi eksistensen av mønsteret ikke forklarer hvordan systemet faktisk fungerer som et fysisk system. ... I sum er det faktum at attribusjonen av syntaks ikke identifiserer ytterligere årsakskrefter dødelig for påstanden om at programmer gir årsaksforklaringer på kognisjon ... Det er bare en fysisk mekanisme, hjernen, med sine ulike virkelige fysiske og fysiske / mentale årsaksnivåer av beskrivelse." Searle PNC p101-103

"Kort sagt, følelsen av "informasjonsbehandling" som brukes i kognitiv vitenskap er på altfor høyt nivå av abstraksjon for å fange den konkrete biologiske virkeligheten av iboende tilvilje ... Vi er blindet for denne forskjellen av det faktum at den samme setningen "Jeg ser en bil som kommer mot meg," kan brukes til å registrere både synsvilje og produksjonen av beregningsmodellen av visjon ... i den forstand av "informasjon" som brukes i kognitiv vitenskap, er det rett og slett falskt å si at hjernen er en informasjonsbehandlingsenhet." Searle PNC p104-105

"Kan det være grunner til handling som er bindende på en rasjonell agent bare i kraft av arten av det faktum rapportert i fornuftuttalelsen, og uavhengig av agentens ønsker, verdier, holdninger og
Evalueringer? ... Det virkelige paradokset i den tradisjonelle diskusjonen er at den prøver å utgjøre Humes giljotin, det stive faktaverdiskillet, i et ordforråd, hvor bruken allerede forutsetter utforatingen av skillet.» Searle PNC p165-171

"... alle statusfunksjoner og dermed all institusjonell virkelighet, med unntak av språk, er opprettet av talehandlinger som har den logiske formen for erklæringer ... formene for den aktuelle statusfunksjonen er nesten alltid saker av deonetiske krefter ... å anerkjenne noe som en rett, plikt, forpliktelse, krav og så videre er å anerkjenne en grunn til handling ... disse deonetiske strukturer gjør mulige ønske-uavhengige grunner til handling ... Det generelle punktet er veldig klart: opprettelsen av det generelle feltet av ønskebaserte grunner til handling forutsetter aksept av et system av ønskeuavhengige handlingsgrunner. Searle PNC p34-49

"Noen av de viktigste logiske trekk ved intensjonalitet er utenfor rekkevidden av fenomenologi fordi de ikke har noen umiddelbar fenomenologisk virkelighet ... Fordi

skapelsen av meningsfullhet ut av meningsløshet ikke er bevisst opplevd ... det eksisterer ikke ... Dette er... den fenomenologiske illusjonen." Searle PNC p115-117

"Bevissthet er årsaksmessig reducible til hjernen prosesser ... og bevissthet har ingen kausal krefter av seg selv i tillegg til årsakskraften til den underliggende nevrobiologi ... Men årsaksrøduisibilitet fører ikke til ontologisk redusibilitet... bevissthet eksisterer bare som erfaringer ... og derfor kan det ikke reduseres til noe som har en tredje person ontologi, noe som eksisterer uavhengig av erfaringer." Searle PNC 155-6

"... den grunnleggende tilsiktet forholdet mellom sinnet og verden har å gjøre med betingelser for tilfredshet. Og et forslag er alt som kan stå i et bevisst forhold til verden, og siden de bevisste relasjonene alltid bestemmer betingelsene for tilfredshet, og et forslag er definert som noe tilstrekkelig til å bestemme vilkår for tilfredshet, viser det seg at all intensjonalitet er et spørsmål om forslag. Searle PNC p193

Forord

"Han som forstår bavian ville gjøre mer mot metafysikk enn Locke" Charles Darwin 1838 Notebook M

Denne boken handler om menneskelig oppførsel (som alle bøker av noen om noe), og så om begrensningene av å ha en nylig ape avstamning (8 millioner år eller mye mindre avhengig av synspunkt) og manifestere ord og gjerninger innenfor rammen av vår medfødte psykologi som presenteres i tabellen av intensjonalitet. Som den berømte evolusjonisten Richard Leakey sier, er det avgjørende å huske på ikke at vi utviklet oss fra aper, men at vi på alle viktige måter er aper. Hvis alle fikk en reell forståelse av dette (dvs. av menneskelig økologi og psykologi for å faktisk gi dem litt kontroll over seg selv), kanskje sivilisasjonen ville ha en sjanse. Som ting er imidlertid lederne av samfunnet har ikke mer forståelse av ting enn sine velgere og så kollaps i anarki og diktatur er uunngåelig.

For å gi en oversikt over den logiske strukturen av høyere orden menneskelig atferd, det vil si av beskrivende psykologi av høyere orden tanke (sinn, bevissthet, språk, rasjonalitet, personlighet, intensjonlighet), eller følge Wittgenstein, av språkspill, Jeg gir en kritisk undersøkelse av noen av de store funnene til Ludwig Wittgenstein og John Searle, som tar som utgangspunkt Wittgensteins grunnleggende oppdagelse - at alle virkelig "filosofiske" (dvs. høyere orden psykologiske) problemer er de samme - forvirringer om hvordan du bruker språket i en bestemt sammenheng, og så alle løsninger er de samme - ser på hvordan språket kan brukes i sammenheng en slik at dens sannhetsforhold (Vilkår for tilfredshet eller COS) er klare. Det grunnleggende problemet er at man kan si noe, men man kan ikke bety (stat klar COS for) noen vilkårlig ytring og mening er bare mulig i en svært spesifikk sammenheng. Jeg gir en analyse fra det siste moderne perspektivet til de to tankesystemene, med en ny tabell over intensjonsevne og nye doble systemer nomenklatur.

Det er viktig å forstå hvorfor vi oppfører oss som vi gjør, og så prøver jeg å beskrive (ikke forklare som Wittgenstein insisterte) oppførsel. Jeg starter med en kort gjennomgang av den logiske strukturen av rasjonalitet, som gir noen heuristikk for beskrivelsen av språket (sinn, rasjonalitet, personlighet) og gir noen forslag til hvordan dette gjelder utviklingen av sosial atferd. Dette sentrerer rundt de to forfatterne jeg har funnet det viktigste i denne forbindelse, Ludwig Wittgenstein og John Searle, hvis ideer jeg kombinerer og utvider innenfor det doble systemet (to tankesystemer) rammeverk som har vist seg så nyttig i nyere forståelse av atferd og tenkning og resonnement forskning. Som jeg merker, er det etter mitt syn i hovedsak fullstendig overlapping mellom filosofi,

i streng forstand av de varige spørsmålene som angår den akademiske disiplinen, og den beskrivende psykologien til høyere orden tanke (atferd). Når man har forstått Wittgensteins innsikt om at det bare er spørsmålet om hvordan språkspillet skal spilles, bestemmer man vilkårene for tilfredshet (hva som gjør en uttalelse sann eller fornøyd etc.) og det er slutten på diskusjonen.

Siden filosofiske problemer er et resultat av vår medfødte psykologi, eller som Wittgenstein sa det, på grunn av mangel på perspicuity av språket, løper de gjennom menneskelig diskurs og oppførsel, så det er uendelig behov for filosofisk analyse, ikke bare i "menneskelige vitenskaper" av filosofi, sosiologi, antropologi, statsvitenskap, psykologi, historie, litteratur, religion, etc., men i "harde vitenskaper" av fysikk, matematikk og biologi. Det er universelt å blande språkspillspørsmål med de virkelige vitenskapelige om hva de empiriske fakta er. Scientisme er alltid til stede, og mesteren har lagt den foran oss for lenge siden, det vil si Wittgenstein (heretter W) som begynner med Blue and Brown Books tidlig på 1930-tallet.

"Filosofer ser hele tiden vitenskapsmetoden foran øynene og er uimotståelig fristet til å stille og svare på spørsmål på den måten vitenskapen gjør. Denne tendensen er den virkelige kilden til metafysikk og fører filosofen inn i fullstendig mørke." (BBB p18)

Likevel, en reell forståelse av Wittgensteins arbeid, og dermed hvordan vår psykologi fungerer, er bare begynner å spre seg i det andre tiåret av det 21ste århundre, spesielt på grunn av P.M.S. Hacker (heretter H) og Daniele Moyal-Sharrock (heretter DMS), men også til mange andre, noen av de mer fremtredende som jeg nevner i artiklene.

Horwich gir den vakreste oppsummeringen som jeg noensinne har sett om hvor en forståelse av Wittgenstein forlater oss.

"Det må ikke være noe forsøk på å forklare vår språklige / konseptuelle aktivitet (PI 126) som i Freges reduksjon av aritmetikk til logikk; ingen forsøk på å gi det epistemologiske grunnlag (PI 124) som i betydningen basert beretninger om en priori kunnskap; ingen forsøk på å karakterisere idealiserte former for det (PI 130) som i fornuft logikk; ingen forsøk på å reformere det (PI 124, 132) som i Mackies feilteori eller Dummetts intuisjonisme; ikke noe forsøk på å effektivisere det (PI 133) som i Quines beretning om eksistens; ikke noe forsøk på å gjøre det mer konsekvent (PI 132) som i Tarskis svar på løgnerparadoksene; og ikke noe forsøk på å gjøre det mer komplett (PI 133) som i oppgjøret av spørsmål om personlig identitet for bisarre hypotetiske "teleportering" scenarier."

Selv om det er utallige bøker og artikler om Wittgenstein, etter mitt syn bare noen få svært nylige (DMS, H, Coliva etc.) kommer nær en full forståelse av ham, ingen gjør et seriøst forsøk på å relatere sitt arbeid til en av de andre moderne genier av atferd John Searle (heretter S) og ingen har brukt de kraftige to systemer av tanke rammeverk til filosofiske spørsmål fra synspunktet til evolusjonær psykologi. Jeg prøver å gjøre dette her.

Jeg gir en kritisk undersøkelse av noen av de store funnene til Wittgenstein og Searle om den logiske strukturen av intensjonalitet (sinn, språk, oppførsel), tar som utgangspunkt Wittgensteins grunnleggende oppdagelse - at alle virkelig "filosofiske" problemer er de samme - forvirringer om hvordan man bruker språket i en bestemt sammenheng, og så alle løsninger er de samme - ser på hvordan språket kan brukes i sammenhengen i spørsmålet slik at dens sannhetsforhold (Vilkår for tilfredshet eller COS) er klare. Det grunnleggende problemet er at man kan si noe, men man kan ikke bety (stat klar COS for) noen vilkårlig ytring og mening er bare mulig i en svært spesifikk sammenheng. Jeg analyserer ulike skrifter av og om dem fra perspektivet til de to tankesystemene, ved hjelp av en ny tabell med intensjonsevne og nye doble systemer nomenklatur.

Da jeg leste "On Certainty" for noen år siden karakteriserte jeg det i en gjennomgang som Foundation Stone of Philosophy and Psychology og det mest grunnleggende dokumentet for å forstå atferd, og omtrent samtidig dms skrev artikler som bemerket at det hadde løst årtusener gamle epistemologiske problem om hvordan vi kan vite noe sikkert. Jeg innså at W var den første til å forstå det som nå er karakterisert som de to systemene eller de to tankesystemene, og jeg genererte en dual systems (S1 og S2) terminologi som jeg fant å være veldig kraftig i å beskrive atferd. Jeg tok det lille bordet som John Searle (heretter S) hadde brukt, utvidet det sterkt, og fant senere at det integrert perfekt med rammeverket som brukes av ulike nåværende arbeidere i tenkning og resonnement forskning.

Siden de ble publisert individuelt, har jeg forsøkt å få bokanmeldelser og artikler til å stå ved seg selv, i den grad det er mulig, og dette står for gjentakelse av ulike seksjoner, spesielt tabellen og dens forklaring. Jeg starter med en kort artikkel som presenterer tabell av intensjonalitet og beskriver kort sin terminologi og bakgrunn. Neste, er langt den lengste artikkelen, som forsøker en undersøkelse av arbeidet til W og S som det gjelder tabellen og så til en forståelse eller beskrivelse (ikke forklaring som W insisterte) av atferd.

Det er min strid at tabellen av intensjonalitet (rasjonalitet, sinn, tanke, språk, personlighet etc.) som har fremtredende her beskriver mer eller mindre nøyaktig, eller

i det minste fungerer som en heuristisk for, hvordan vi tenker og oppfører oss, og så omfatter det ikke bare filosofi og psykologi, men alt annet (historie, litteratur, matematikk, politikk etc.). Merk spesielt at intensjonalitet og rasjonalitet som jeg (sammen med Searle, Wittgenstein og andre) ser det, inkluderer både bevisst deliberativt system 2 og bevisstløs automatisert system 1 handlinger eller reflekser.

Astute kan lure på hvorfor vi ikke kan se System 1 på jobb, men det er klart mot sin hensikt for et dyr å tenke på eller andre gjette hver handling, og i alle fall er det ingen tid for den langsomme, passivt integrerte System 2 å være involvert i den konstante strømmen av splittede andre "beslutninger" vi må gjøre. Som W bemerket, må våre "tanker" (T1 eller "tankene" i System 1) føre direkte til handlinger.

Nøkkelen til alt om oss er biologi, og det er glemsomhet til det som fører millioner av smarte utdannede mennesker som Obama, Chomsky, Clinton og paven til å espouse suicidalutopiske idealer som ubønhørlig fører rett til helvete på jorden. Som W bemerket, er det det som alltid er foran øynene våre som er vanskeligst å se. Vi lever i en verden av bevisst deliberativt språklig system 2, men det er bevisstløs, automatisk reflektivt System 1 som regjerer. Dette er kilden til den universelle blindheten beskrevet av Searle som The Phenomenological Illusion (TPI), Pinker som The Blank Slate og Tooby og Cosmides som Standard Social Science Model.

Som jeg merker meg, The Phenomenological Illusion (glemsel til vår automatiserte System 1) er universell og strekker seg ikke bare gjennom filosofi, men gjennom hele livet. Jeg er sikker på at Chomsky, Obama, Zuckerberg og paven ville være vantro hvis fortalt at de lider av det samme problemet som Hegel, Husserl og Heidegger, (eller at de skiller seg bare i grad fra narkotika- og sexavhengige i å være motivert av stimulering av deres frontale kortices ved levering av dopamin (og over 100 andre kjemikalier) via ventral tegmentum og kjernen accumbens), men det er helt klart sant. Mens fenomenologene bare kastet bort mye folks tid, kaster de bort jorden og deres etterkommers fremtid.

De moderne "digitale vrangforestillingerne", forvirre språkspillene i System 2 med automatismer av System 1, og kan derfor ikke skille biologiske maskiner (dvs. mennesker) fra andre typer maskiner (dvs. datamaskiner). Den "reduksjonistiske" påstanden er at man kan "forklare" oppførsel på et "lavere" nivå, men det som faktisk skjer er at man ikke forklarer menneskelig oppførsel, men en "stå i" for det. Derav tittelen på Searles klassiske gjennomgang av Dennetts bok ("Consciousness Explained")- "Consciousness Explained Away". I de fleste sammenhenger 'reduksjon' av høyere nivå emergent atferd til hjernens funksjoner, biokjemi, eller fysikk er usammenhengende. Også for "reduksjon" av kjemi eller fysikk, er banen blokkert av

kaos og usikkerhet (og kaosteori har vist seg å være både ufullstendig i Godels forstand og ubestemmelig). Alt kan "representeres" av ligninger, men når de "representerer" høyere ordreatferd, er det ikke klart (og kan ikke gjøres klart) hva "resultatene" betyr. Reduksjonistisk metafysikk er en spøk, men de fleste forskere og filosofer mangler riktig sans for humor.

Jeg har studert arbeidet til mange forskere og filosofer som anser bevissthet som et "vanskelig problem" (se David Chalmers), men med Rupert Read og andre, finner jeg deres argumenter overbevisende. Som Wittgenstein bemerket, kan vi se at det har et fotfeste selv i fluer (som har mange av de samme genene og hvis dopaminsystem tillater atferdsmanipulasjoner), og derfra er det bare en lang rekke skritt til oss selv.

I et nylig eksempel fra et hav av litteratur Tegmark (se f.eks hans YouTube-video) etter Tononi, tror bevissthet er "bare" "erfaring" av høyere orden "informasjonsbehandling" uten bevissthet om at dette bare er familier av språkspill. Så, de synes å tro at noen "informasjonsbehandling" enhet vil ha det også. Searle har kjent foreslått at en passende arrangert stabel med ølbokser kan gjøre, men han bemerker også at det kan være unikt for våre biologiske ordninger av nevroner. Det er ikke åpenbart at datamaskiner uten sanser eller en kropp kan ha følelser eller bevissthet, med mindre man gjør språket spillet trivielt (og uinteressant).

Jeg hadde håpet å sveise mine kommentarer til en enhetlig helhet, men jeg kom til å innse, som Wittgenstein og AI forskere gjorde, at sinnet (omtrent det samme som språk som Wittgenstein viste oss) er en motley av ulike stykker utviklet seg for mange sammenhenger, og det er ingen slik helhet eller teori unntatt inkluderende fitness, det vil si evolusjon av naturlig utvalg.

Til slutt, som med mine 90 noen artikler og 9 andre bøker, og i alle mine brev og e-post og samtaler i over 50 år, har jeg alltid brukt "de" eller "dem" i stedet for "hans / henne", "hun / han", eller den idiotiske omvendt sexisme av "hun" eller "henne", som kanskje den eneste i denne delen av galaksen til å gjøre det. Den slaviske bruken av disse universelt anvendte egregious vocables er selvfølgelig nært knyttet til feilene i vår psykologi som genererer akademisk filosofi, demokrati og sammenbruddet av industriell sivilisasjon, og jeg forlater den videre beskrivelsen av disse forbindelsene som en øvelse for leseren.

De som er interessert i mine andre skrifter kan se Talking Monkeys 3rd ed (2019), The Logical Structure of Philosophy, Psychology, Mind and Language i Ludwig Wittgenstein og John Searle 3rd ed. (2019), Suicide by Democracy 4th ed (2019) og Suicidal Utopian Delusions i 21st Century 5th ed (2019).

Jeg er klar over mange ufullkommenheter og begrensninger i mitt arbeid og reviderer det kontinuerlig, men jeg tok opp filosofi for 13 år siden på 65, så det er mirakuløst, og en veltalende vitnesbyrd om kraften i System 1 automatismer, at jeg har vært i stand til å gjøre noe i det hele tatt. Det var 13 år med uopphørlig kamp, og jeg håper leserne finner det av litt bruk.

vyupzz@gmail.com

Bevissthetens Logiske Struktur

"Hvis jeg ønsket å tvile på om dette var min hånd, hvordan kunne jeg unngå å tvile på om ordet "hånd" har noen mening? Så det er noe jeg synes å vite, tross alt." Wittgenstein 'På sikkerhet' p48

"Hva slags fremgang er dette - det fascinerende mysteriet har blitt fjernet - men ingen dybder har blitt rørt i trøst; ingenting har blitt forklart eller oppdaget eller gjeninntatt. Hvor tam og uinspirerende man kanskje tenker. Men kanskje, som Wittgenstein antyder, bør dydene av klarhet, avmystifisering og sannhet bli funnet tilfredsstillende nok" --Horwich 'Wittgenstein's Metaphilosophy'.

La oss først minne oss selv om Wittgensteins (W) grunnleggende oppdagelse – at alle virkelig "filosofiske" problemer (dvs. de som ikke løses av eksperimenter eller datainnsamling) er de samme – forvirringer om hvordan man bruker språk i en bestemt sammenheng, og at alle løsninger er de samme – å se på hvordan språket kan brukes i sammenheng en slik at dets sannhetsforhold (Vilkårene for Satisfaction eller COS) er klare. Det grunnleggende problemet er at man kan si noe, men man kan ikke bety (stat klar COS for) noen vilkårlig ytring og mening er bare mulig i en svært spesifikk sammenheng. Dermed, ser W i sitt siste mesterverk 'On Certainty' (OC) på perspicuous eksempler på den varierende bruken av ordene 'vet', 'tvil' og 'visse', ofte fra hans 3 typiske perspektiver av forteller, samtalepartner og kommentator, slik at leseren kan bestemme den beste bruken (klareste COS) av setningene i hver sammenheng. Man kan bare beskrive bruken av relaterte setninger, og det er slutten på det – ingen skjulte dybder, ingen metafysisk innsikt. Det er ingen "problemer" av "bevissthet", "vilje", "plass", "tid" etc., men bare behovet for å holde bruken (COS) av disse ordene klare. Det er virkelig trist at de fleste filosofer fortsetter å kaste bort sin tid på de språklige forvirringene som er særegne for akademisk filosofi i stedet for å vende oppmerksomheten mot de andre atferdsdisiplinene og til fysikk, biologi og matematikk, hvor det er desperat nødvendig.

Hva har W virkelig oppnådd? Her er hvordan en ledende Wittgenstein forsker oppsummerte sitt arbeid: "Wittgenstein løste mange av de dype problemene som har dogged vårt emne i århundrer, noen ganger faktisk i mer enn to årtusener, problemer om arten av språklig representasjon, om forholdet mellom tanke og språk, om solipsisme og idealisme, selvkunnskap og kunnskap om andre sinn, og om arten av nødvendig sannhet og matematiske forslag. Han pløyde opp jorden av europeisk filosofi om logikk og språk. Han ga oss en roman og utrolig fruktbart utvalg av innsikt i psykologifilosofi. Han forsøkte å velte århundrer med refleksjon over matematikkens natur og matematisk sannhet. Han

undergravde grunnleggende epistemologi. Og han testamenterte oss en visjon om filosofi som et bidrag ikke til menneskelig kunnskap, men til menneskelig forståelse – forståelse av former for vår tanke og av de konseptuelle forvirringene som vi er ansvarlige for å falle inn i.» -Peter Hacker- 'Gordon Bakers sene tolkning av Wittgenstein'

Til dette vil jeg legge til at W var den første til å tydelig og omfattende beskrive de to tankesystemene - rask automatisk prelinguistic S1 og den langsomme reflekterende språklige disposisjonsssssen S2. Han forklarte hvordan atferd bare er mulig med en enorm arvet bakgrunn som er det aksiomatiske grunnlaget for å dømmes og ikke kan tvile eller dømmes, så vil (valg), bevissthet, selv, tid og rom er medfødte sanne bare aksiomer. Han bemerket på tusenvis av sider og hundrevis av eksempler på hvordan våre indre mentale erfaringer ikke er beskrives i språket, dette er bare mulig for atferd med et offentlig språk (umuligheten av privat språk). Han spådde nytten av parakonsekvent logikk som bare dukket opp mye senere. Forresten patenterte han helikopterdesign som forventet av tre tiår bruk av bladspissjetfly for å kjøre rotorene, og som hadde frøene til sentrifugalstrømmende gasturbinmotor, designet en hjerterytmemonitor, designet og overvåket byggingen av et modernistisk hus, og skisserte et bevis på Eulers Theorem, senere fullført av andre. Han la ut det psykologiske grunnlaget for matematikk, logikk, ufullstendighet og uendelighet.

Horwich gir den vakreste oppsummeringensom jeg noensinne har sett om hvor en forståelse av Wittgenstein forlater oss.

"Det må ikke være noe forsøk på å forklare vår språklige / konseptuelle aktivitet (PI 126) som i Freges reduksjon av aritmetikk til logikk; ingen forsøk på å gi det epistemologiske grunnlag (PI 124) som i betydningen basert beretninger om en priori kunnskap; ingen forsøk på å karakterisere idealiserte former for det (PI 130) som i fornuft logikk; ikke noe forsøk på å reformere det (PI 124 132) som i Mackies feilteori eller Dummetts intuisjonisme; ingen forsøk på å effektivisere det (PI 133) som i Quines beretning om eksistens; ingen forsøk på å gjøre det mer konsekvent (PI 132) som i Tarskis svar på løgnerparadoksene; og ingen forsøk på å gjøre det mer komplett (PI 133) som i oppgjør av spørsmål om personlig identitet for bisarre hypotetiske 'teleportering' scenarier."

Han kan bli sett på som den første evolusjonære psykologen, siden han hele tiden forklarte nødvendigheten av den medfødte bakgrunnen og demonstrerte hvordan den genererer atferd. Selv om ingen virker klar over det, beskrev han psykologien bak det som senere ble Wason-testen - et grunnleggende tiltak som brukes i Evolutionary Psychology (EP) tiår senere. Han bemerket den ubestemte eller underbestemte karakteren av språk og den spillignende karakteren av sosial interaksjon. Han beskrev og avviste forestillingene om sinnet som maskin og beregningsteorien i sinnet, lenge før praktiske datamaskiner eller de berømte skriftene til Searle. Han oppfant sannhetstabeller for bruk i logikk og filosofi. Han la avgjørende til hvile skepsis og metafysikk. Han viste at, langt fra å være udiskutabel, aktivitetene i sinnet ligger åpent foran oss, en lærdom få har lært siden.

Når jeg tenker på Wittgenstein, husker jeg ofte kommentaren tilskrevet Cambridge Philosophy professor C.D. Broad (som ikke forsto eller liker ham). "Å ikke tilby filosofistolen til Wittgenstein ville være som å ikke tilby fysikkens leder til Einstein!" Jeg ser på ham som Einstein av intuitiv psykologi. Selv om han ble født ti år senere, klekket han også ideer om virkelighetens natur på nesten samme tid og i samme del av verden, og i likhet med Einstein døde han nesten i ww1. Anta nå at Einstein var en suicidal homoseksuell filosof med en vanskelig personlighet som publiserte bare en tidlig versjon av hans ideer som var forvirret og ofte feil, men ble verdensberømt; fullstendig endret hans ideer, men i de neste 30 årene publisert ikke noe mer, og kunnskap om hans nye arbeid, i det meste forvrengt form, spredt sakte fra sporadiske forelesninger og studenter notater; at han døde i 1951 etterlot seg over 20 000 sider med for det meste håndskrevne skrifter i tysk, bestående av setninger eller korte avsnitt med, ofte, ingen klart forhold til setninger før eller etter; at disse ble kuttet og limt inn fra andre notatbøker skrevet år tidligere med notater i margene, understreker og krysser ut ord, slik at mange setninger har flere varianter; at hans litterære ledere kuttet denne ufordøyelige massen i stykker, utelot det de ønsket og sliter med den uhyrlige oppgaven med å fange den riktige betydningen av setninger som formidlet helt nye synspunkter på hvordan universet fungerer, og at de deretter publiserte dette materialet med pinefull treghet (ikke ferdig etter et halvt århundre) med forord som ikke inneholdt noen reell forklaring på hva det handlet om; at han ble like mye beryktet som berømt på grunn av mange uttalelser om at all tidligere fysikk var en feil og til og med tull, og at nesten ingen forsto hans arbeid, til tross for hundrevis av bøker og titusener av papirer som diskuterte det; at mange fysikere visste bare hans tidlige arbeid der han hadde gjort en endelig oppsummering av newtonsk fysikk uttalt i en så ekstremt abstrakt og kondensert form at det var vanskelig å bestemme hva som ble sagt; at han da ble nesten glemt, og at de fleste bøker og artikler om naturen i verden og de ulike temaene i moderne fysikk bare hadde bestått og vanligvis feilaktige referanser til ham, og at mange utelot ham helt; at den dag i dag, over et halvt århundre etter hans død, var det bare en håndfull mennesker som virkelig grep de monumentale konsekvensene av det han hadde gjort. Dette, hevder jeg, er nettopp situasjonen med Wittgenstein.

Hadde W levd inn i 80-tallet ville han ha vært i stand til å direkte påvirke Searle (et annet moderne geni av beskrivende psykologi), Pinker, Tooby og Cosmides, Symons, og utallige andre studenter av atferd. Hvis hans strålende venn Frank Ramsey ikke hadde dødd i sin ungdom, ville et svært fruktbart samarbeid nesten helt sikkert ha fulgt. Hvis hans student og kollega Alan Turing hadde blitt hans elsker, ville et av de mest fantastiske samarbeidsgjennom tidene trolig ha utviklet seg. I alle fall ville det intellektuelle landskapet på 1900-tallet ha vært annerledes, og hvis alle 3 hadde skjedd, ville det nesten helt sikkert ha vært veldig annerledes. I stedet levde han i relativ intellektuell isolasjon, få kjente ham godt eller hadde en anelse om hans ideer mens han levde, og bare en håndfull har noen reell forståelse av hans arbeid selv i dag. Han kunne ha shined som ingeniør, en matematiker, en psykolog, en fysiolog (han gjorde krigstid forskning i det), en musiker (han spilte instrumenter og hadde et kjent talent for plystring), en arkitekt (huset han designet

og konstruert for sin søster fortsatt står), eller en entreprenør (han arvet en av de største formuene i verden, men ga alt bort). Det er et mirakel at han overlevde skyttergravene og fangeleirene og gjentatte ganger frivillig for den farligste plikten (mens han skrev Tractatus) i WW1, mange år med selvmordsdepresjoner (3 brødre bukket under for dem), unngikk å bli fanget i Østerrike og henrettet av nazistene (han var delvis jødisk og sannsynligvis bare nazistenes ønske om å legge hendene på pengene sine reddet familien), og at han ikke ble forfulgt for sin homoseksualitet og drevet til selvmord som sin venn Turing. Han innså at ingen forsto hva han gjorde og kanskje aldri (ikke overraskende som han var et halvt århundre - eller et helt århundre avhengig av ditt synspunkt foran psykologi og filosofi, som bare nylig har begynt å akseptere at hjernen vår er et utviklet organ som vårt hjerte.)

Jeg vil først gi noen kommentarer om filosofi og dens forhold til moderne psykologisk forskning som eksemplifisert i verkene til Searle (S), Wittgenstein (W), Hacker (H) et al. Det vil hjelpe å se mine vurderinger av TLP, BBB, PI, OC by W, og PNC (Philosophy in a New Century), Making the Social World (MSW), Seeing Things As They Are (STATA), Searles filosofi og kinesisk filosofi (SPCP), John R Searle – Tenker på den virkelige verden (TARW), og andre bøker av og om disse geniene, som gir en klar beskrivelse av høyere orden atferd, ikke funnet i psykologi bøker, som jeg vil referere til som WS rammeverk. Jeg begynner med noen gjennomtrengende sitater fra W og S.

"Psykologiens forvirring og ufruktbarhet skal ikke forklares ved å kalle det en "ung vitenskap"; tilstanden er ikke sammenlignbar med fysikk, for eksempel i begynnelsen. (Snarere med visse grener av matematikk. Angi teori.) For i psykologi er det eksperimentelle metoder og konseptuell forvirring. (Som i det andre tilfellet, konseptuell forvirring og metoder for bevis). Eksistensen av den eksperimentelle metoden får oss til å tro at vi har midler til å løse problemene som plager oss; selv om problem og metode passerer hverandre forbi." Wittgenstein (PI s.232)

"Filosofen ser hele tiden vitenskapsmetoden foran øynene og er uimotståelig fristet til å stille og svare på spørsmål på den måten vitenskapen gjør. Denne tendensen er den virkelige kilden til metafysikk og fører filosofen inn i fullstendig mørke." (BBB p18).

"Men jeg fikk ikke mitt bilde av verden ved å tilfredsstille meg selv av sin korrekthet: heller ikke jeg har det fordi jeg er fornøyd med sin korrekthet. Nei: det er den arvede bakgrunnen som jeg skiller mellom sant og usant." Wittgenstein OC 94

"Målet med filosofi er å oppføre en vegg på det punktet hvor språket stopper uansett." Wittgenstein filosofiske anledninger p187

"Grensen for språket er vist ved at det er umulig å beskrive et faktum som tilsvarer (er oversettelsen av) en setning uten bare å gjenta setningen ..." Wittgenstein CV p10

"Mange ord da i denne forstand da ikke har en streng betydning. Men dette er ikke en feil. Å tro at det er som å si at lyset fra leselampen min ikke er noe ekte lys i det hele tatt fordi den ikke har noen skarp grense." BBB p27 (andre kan være på den siden)

"Hvert tegn er i stand til tolkning, men betydningen må ikke være i stand til tolkning. Det er den siste tolkningen" BBB p34

"Det er en slags generell sykdom i tenkning som alltid ser etter (og finner) det som ville bli kalt en mental tilstand som alle våre handlinger våren, som fra et reservoar." BBB p143 (andre er i 2015)

"Og feilen som vi her og i tusen lignende tilfeller er tilbøyelig til å gjøre er merket av ordet "å gjøre" som vi har brukt det i setningen "Det er ingen handling av innsikt som gjør oss bruke regelen som vi gjør", fordi det er en idé om at "noe må få oss" til å gjøre det vi gjør. Og dette blir igjen med forvirringen mellom årsak og fornuft. Vi trenger ingen grunn til å følge regelen som vi gjør. Kjeden av grunner har en slutt." BBB p143 (andre er i 2015)

"Hvis vi huske på muligheten for et bilde som, selv om det er riktig, ikke har likhet med objektet, mister interpoleringen av en skygge mellom setningen og virkeligheten alt poeng. Fornå kan setningen i seg selv tjene som en slik skygge. Setningen er bare et slikt bilde, som ikke har den minste likhet med hva den representerer."

2007: 2000: 2000

"Dermed, kan vi si om noen filosoferende matematikere at de åpenbart ikke er klar over de mange forskjellige bruk av ordet "bevis"; og at de ikke er klare om forskjellene mellom bruken av ordet "snill", når de snakker om typer tall, slags bevis, som om ordet "snill" her betydde det samme som i sammenheng "typer epler." Eller, vi kan si, de er ikke klar over de forskjellige betydningene av ordet "oppdagelse" når vi i ett tilfelle snakker om oppdagelsen av byggingen av pentagon og i det andre tilfellet av oppdagelsen av Sørpolen." BBB p29 (andre kan være på den siden)

"Noen av de viktigste logiske trekk ved intensjonalitet er utenfor rekkevidden av fenomenologi fordi de ikke har noen umiddelbar fenomenologisk virkelighet ... Fordi skapelsen av meningsfullhet ut av meningsløshet ikke er bevisst opplevd ... det eksisterer ikke ... Dette er... den fenomenologiske illusjonen." Searle PNC p115-117

"... den grunnleggende tilsiktet forholdet mellom sinnet og verden har å gjøre med betingelser for tilfredshet. Og et forslag er alt som kan stå i et bevisst forhold til verden, og siden de bevisste relasjonene alltid bestemmer betingelsene for tilfredshet, og et forslag er definert som noe tilstrekkelig til å bestemme vilkårene for tilfredshet, viser det seg at all intensjonalitet er et spørsmål om forslag. Searle PNC p193

"Den bevisste staten representerer sine betingelser for tilfredshet ... folk feilaktig anta at hver mental representasjon må være bevisst tenkt ... men forestillingen om en representasjon som jeg bruker det er en funksjonell og ikke en ontologisk forestilling. Alt som har betingelser for tilfredshet, som kan lykkes eller mislykkes på en måte som er karakteristisk for intensjonalitet, er per definisjon en representasjon av sine betingelser for tilfredshet ... vi kan analysere strukturen i intensjonaliteten til sosiale fenomener ved å analysere deres tilfredshetsforhold." Searle MSW p28-32

"Overtro er ikke annet enn tro på årsakssammenhengen." TLP 5.1361 (Andre)

"Nå hvis det ikke er årsakssammenhenger som vi er opptatt av, så ligger aktivitetene i sinnet åpent foran oss." BBB p6 (andre kan være på den siden)

"Vi føler at selv når alle mulige vitenskapelige spørsmål er besvart, forblir livets problemer helt uberørt. Selvfølgelig er det da ingen spørsmål igjen, og dette i seg selv er svaret."
TLP 6,52

"Tull, tull, fordi du gjør antagelser i stedet for bare å beskrive. Hvis hodet ditt hjemsesøkes av forklaringer her, forsømmer du å minne deg selv om de viktigste fakta." Z 220 (andre kan være på

"Filosofi bare setter alt foran oss og verken forklarer eller utlede noe ... Man kan gi navnet "filosofi" til hva som er mulig før alle nye oppdagelser og oppfinnelser." Pi 126 (andre kan være på overnattingsstedet)

"Jo smalere vi undersøker faktisk språk, jo skarpere blir konflikten mellom det og vårt krav. (For den krystallinske renheten av logikk var, selvfølgelig, ikke et resultat av undersøkelse: det var et krav.)" Pi 107 (andre er)

"Feil oppfatning som jeg ønsker å protestere mot i denne connexion er følgende, at vi kan oppdage noe helt nytt. Det er en feil. Sannheten i saken er at vi allerede har alt, og at vi har fått det faktisk til stede; vi trenger ikke vente på noe. Vi gjør våre trekk i riket av grammatikken av vårt vanlige språk, og denne grammatikken er allerede der. Dermed har vi allerede fått alt og trenger ikke vente på fremtiden." (sa i 1930) Waismann "Ludwig Wittgenstein og Wienersirkelen (1979) p183

"Her kommer vi opp mot et bemerkelsesverdige og karakteristiske fenomen i filosofisk undersøkelse: vanskeligheten---Jeg kan si---er ikke at for å finne løsningen, men heller at å gjenkjenne som denløselighet noe som ser ut som om det bare var en foreløpig til det. Vi har allerede sagt alt. --- Ikke noe som følger av dette, er ikke dette selve løsningen! Dette er forbundet, tror jeg, med vår feilaktig forventer en forklaring, mens løsningen av vanskeligheten er en beskrivelse, hvis vi gir det riktig sted i våre betraktninger. Hvis vi dveler ved det, og ikke prøver å komme utover det." Zettel p312-314 (Andre)

"Vår metode er rent beskrivende, beskrivelsene vi gir er ikke hint av forklaringer." BBB p125 (andre er i 2015)

Disse sitatene er ikke valgt tilfeldig, men (sammen med de andre i mine vurderinger) er en oversikt over atferd (menneskelig natur) fra to av våre største beskrivende psykologer. I betraktning disse sakene må vi huske på at filosofi (i streng forstand jeg anser her) er den beskrivende psykologi en høyere orden tanke (HOT), som er en annen av de åpenbare fakta som er helt oversett -dvs. I tillegg til å unnlate å gjøre det klart at det de gjør er beskrivende psykologi, filosofer sjelden spesifisere nøyaktig hva det er at de forventer å bidra til dette emnet som andre studenter av atferd (dvs. forskere) ikke, så etter å ha notert W's over bemerkning om vitenskap misunnelse, Vil jeg sitere igjen fra Hacker som gir en god start på det.

"Tradisjonelle epistemologs ønsker å vite om kunnskap er sann tro og en ytterligere tilstand ..., eller om kunnskap ikke engang innebærer tro ... Vi ønsker å vite når kunnskap gjør det, og når det ikke krever begrunnelse. Vi må være tydelige på hva som tilskrives en person når det sies at han vet noe. Er det en særegen mental tilstand, en prestasjon, en ytelse, en disposisjon eller en evne? Kan det å vite eller tro at p er identisk med en tilstand av hjernen? Hvorfor kan man si 'han tror at p, men det er ikke tilfelle at p', mens man ikke kan si 'Jeg tror at p, men det er ikke tilfelle at p'? Hvorfor finnes det måter, metoder og metoder for å oppnå, oppnå eller motta kunnskap, men ikke tro (i motsetning til tro)? Hvorfor kan man vite, men ikke tro hvem, hva, hvem, når, om og hvordan? Hvorfor kan man tro, men ikke vite, helhjertet, lidenskapelig, nølende, tåpelig, tankeløst, fanatisk, dogmatisk eller rimelig? Hvorfor kan man vite, men ikke tro, noe helt godt, grundig eller i detalj? Og så videre - gjennom mange hundre lignende spørsmål som gjelder ikke bare kunnskap og tro, men også å tvile, sikkerhet, huske, glemme, observere, legge merke til, gjenkjenne, delta, være klar over, være bevisst, for ikke å nevne de mange verb av persepsjon og deres kognater. Det som må avklares hvis disse spørsmålene skal besvares, er nettet av våre epistemiske konsepter, måtene de ulike begrepene henger sammen på, de ulike formene for deres kompatibilitet og uforlikeligheter, deres poeng og formål, deres presuppositions og forskjelligent former for kontekstavhengighet. Til denne ærverdige øvelsen i bindeanalyse kan vitenskapelig kunnskap, psykologi, nevrovitenskap og selv-stylet kognitiv vitenskap ikke bidra noe overhodet." (Passerer av naturalistisk tur: på Quines blindvei- p15 (2005).

Ved hans død i 1951 etterlot W seg en spredt samling på rundt 20 000 sider. Bortsett fra Tractatus, de var upublisert og i stor grad ukjent, selv om noen ble mye sirkulert og lest (som var notater tatt i hans klasser), fører til omfattende, men i stor grad uanerkjente påvirkninger. Noen arbeider er kjent for å ha gått tapt og mange andre W hadde ødelagt. Mesteparten av denne Nachlass ble mikrofilmert i 1968 av Cornell University og kopier ble

kjøpt av noen svært få biblioteker. Budd -Wittgensteins psykologifilosofi (1989)- som de fleste W-kommentatorer i perioden, refererer ikke til mikrofilmen. Selv om mye av Nachlass er repeterende og vises i noen form i hans senere publiserte verker (som det refereres til av Budd), er mange varianttekster av stor interesse, og det er betydelig materiale som aldri har blitt oversatt fra den opprinnelige tyskeren eller utgitt i bokform.

Foredragsnotater av Yorick Smithies dukket opp i 2018, og selv nå venter vi på det som synes å være en versjon av Brown Book, igjen med sin elsker Francis Skinner - 'Wittgenstein, Dictating Philosophy to Francis Skinner' (Springer, 2019). I 1998 dukket Bergen-CDen av den komplette Nachlass opp - Wittgensteins Nachlass: Tekst og Faksimile Versjon: Bergen Electronic Edition \$ 2500 ISBN 10: 0192686917. Den er tilgjengelig gjennom interlibrary lån og gratis på nettet også. Som de andre CDer av W arbeid, er den tilgjengelig fra InteleX (www.nlx.com). Den er indeksert og søkbar og den viktigste W-ressursen. Men mine omfattende avlesninger av W-litteraturen viser at svært få mennesker har gidde å konsultere den, og dermed mangler deres verker et kritisk element. Man kan se Victor Rodychs papirer om W's bemerkninger på Godel for ett bemerkelsesverdig unntak. Et stort verk fra W's midtperiode (1933) som ble utgitt som en bok i 2000 er den berømte Big Typescript. Budds 'Wittgenstein's Philosophy of Psychology' (1991) er en av de bedre behandlingene av W (se min anmeldelse), men siden han avsluttet denne boken i 1989, var verken Big Typescript eller Bergen CD tilgjengelig for ham, og han forsømte Cornell mikrofilm. Likevel, langt de viktigste verkene dato fra W tredje periode (ca. 1935 til 1951) og disse ble alle brukt av Budd.

Wittgensteins helt nye ideer og unike super-sokratiske dialogues (mitt begrep) og telegrafisk skriving, kombinert med hans ofte ensomme, nesten solipsistiske livsstil, og tidlig død i 1951, resulterte i en unnlattelse av å publisere noe av hans senere tanke i løpet av sin levetid og bare sakte har hans enorme *nachlass* av noen 20.000 sider blitt publisert- et prosjekt som fortsetter til denne dag. Den eneste komplette utgaven av den hovedsakelig tyske *nachlass* ble først utgitt av Oxford i 2000 med InteleX nå publisere den, samt alle de 14 Blackwell engelskspråklige bøker på en søkbar CD. Blackwell CD koster ca. \$ 100, men Oxford CD er over \$ 1000 eller over \$ 2000 for settet, inkludert bildene av de opprinnelige manuskriptene. De kan imidlertid fås via interlibrary lån og også, som de fleste bøker og artikler, er nå fritt tilgjengelig på nettet (libgen.io, b-ok.org og på p2p). Den søkbare CDROM av hans engelske bøker samt for hele tyske *nachlass*, er nå på flere steder på nettet

og Bergen CD er grunn for en ny utgave ca. 2021--
<http://wab.uib.no/alouis/Pichler%2020170112%20Geneva.pdf>). Og selvfølgelig er de fleste akademiske artikler og bøker nå gratis på nettet på b-ok.org og libgen.io.

I tillegg er det store problemer med oversettelse av hans tidlig 1900-talls wienertysk til moderne engelsk. Man må være en mester i engelsk, tysk og W for å gjøre dette, og svært få er opp til det. Alle hans verker lider av klare oversettelsesfeil, og det er mer subtile spørsmål hvor man må forstå hele skyvekraften i hans senere filosofi for å oversette. Siden, etter mitt syn, ingen unntatt Daniele Moyal-Sharrock (DMS) har grepet full import av hans senere verker (men selvfølgelig har hun nylig publisert mye og mange er nå klar over hennes synspunkter), kan man se hvorfor W har ennå ikke blitt fullt verdsatt. Enda mer eller mindre kjent-kritisk forskjell mellom å forstå 'Satz' som 'setning' (dvs. hva som kan betraktes i mange sammenhenger som en S1 ytring) vs 'forslag' (dvs. i mange sammenhenger en meningsfull S2 ytring med vilkår for tilfredshet) i ulikesammenhenger har vanligvis rømt varsel.

Få varsel (Budd p29-32, Stern og DMS i en nylig artikkel er sjeldne unntak) at W presciently (tiår før kaos og kompleksitet vitenskap kom til å bli) antydte at noen mentale fenomener kan oppstå i kaotiske prosesser i hjernen-som f.eks, det er ikke noe som tilsvarer et minne spor. Han foreslo også flere ganger at årsakskjeden har en slutt, og dette kan bety både at det bare ikke er mulig (uavhengig av vitenskapens tilstand) å spore den videre, og at begrepet "årsak" slutter å være aktuelt utover et visst punkt (p34). Deretter har mange kommet med lignende forslag uten noen anelse om at W anticipated dem med tiår (faktisk over et århundre nå i noen få tilfeller).

Med DMS anser jeg W's siste bok 'On Certainty' (OC) som grunnstein av filosofi og psykologi. Det er egentlig ikke en bok, men bemerket at han laget i løpet av de siste to årene av sitt liv mens han døde av prostatakreft og knapt i stand til å jobbe. Han synes å ha vært hovedsakelig motivert av erkjennelsen av at G.E. Moores enkle innsats hadde fokusert oppmerksomhet på selve kjernen i all filosofi - hvordan det er mulig å bety, å tro, å vite noe i det hele tatt, og ikke å kunne tvile på det. Alt alle kan gjøre er å undersøke minuttarbeidet av språkspillene "vet" og "visse" og "tvil" som de brukes til å beskrive det primitive automatiserte prelinguistic system en (S1) funksjoner i hjernen vår (min K1, C1 og D1) og avansert deliberativspråklige system to (S2) funksjoner (min K2, C2 og D2). Selvfølgelig bruker W ikke de to systemterminologien, som only kom iforgrunnen i psykologi et halvt århundre etter hans død, og har ennå ikke trengt inn i filosofi, men han grep tydelig de to systemrammene ("grammatikken") i alt sitt arbeid fra tidlig 30-tallet, og man kan se klare fore-skygger i sine aller tidligste skrifter.

Mye har blitt skrevet på Moore og W og On Certainty (OC) nylig, etter et halvt århundre i relativ glemsel. Se for eksempel Annalisa Colivas "Moore and Wittgenstein" (2010), "Extended Rationality" (2015), 'The Varieties of Self- Knowledge'(2016), Brice's 'Exploring

Certainty'(2014) og Andy Hamilton's 'Routledge Philosophy Guide Book to Wittgenstein and On Certainty', og de mange bøker og papirer av Daniele Moyal-Sharrock (DMS) og Peter Hacker (PH), inkludert Hacker s siste 3 volumer på Human Nature. DMS og PH har vært de ledende lærde av senere W, hver skrivning eller redigering et halvt dusin bøker (mange anmeldt av meg) og mange papirer i det siste tiåret. Menvanskelighetene med å komme til tak med det grunnleggende i vår høyere orden psykologi, det vil si om hvordan språket (omtrent det samme som sinnet, som W viste oss) fungerer er dokumentert av Coliva, en av de mest strålende og produktive moderne filosofer, som gjorde bemerkninger i en svært fersk artikkel som viser at etter år med intensivt arbeid på den senere W, synes hun ikke å ha forstått at han løste de mest grunnleggende problemene med beskrivelsen av menneskelig atferd. Som DMS gjør det klart, kan man ikke engang sammenhengende si misgivinger om driften av vår grunnleggende psykologi (W's 'Hengsler' som jeg likestiller med S1) uten å falle i usammenheng. DMS har bemerket begrensningene til begge disse arbeiderne (begrensninger som deles av alle studenter av atferd) i hennes siste artikler, som (som de av Coliva og Hacker) er fritt tilgjengelig på nettet.

Som DMS sier det: "... notatene som utgjør On Certainty revolusjonerer begrepet grunnleggende tro og oppløse skepsis, noe som gjør dem til en korrigerende, ikke bare til Moore, men også til Descartes, Hume, og all epistemologi. På Certainty viser Wittgenstein å ha løst problemet han satt ut for å løse - problemet som okkuperte Moore og plaget epistemologi - at av grunnlaget for kunnskap.

Wittgensteins revolusjonerende innsikt i On Certainty er at det filosofer tradisjonelt har kalt "grunnleggende tro" - de trosoppfatningene som all kunnskap til slutt må være basert på - kan ikke, på smerte av uendelig regress, selv være basert på ytterligere forslagstro. Han kommer til å se at grunnleggende tro er virkelig dyr eller unreflective måter å handle som, en gang formulert (f.eks av filosofer), ser ut som (empirisk) forslag. Det er dette misvisende utseendet som fører filosofer til å tro at på grunn av tanken er enda mer tanke. Men selv om de ofte kan se ut som empiriske konklusjoner, utgjør våre grunnleggende sikkerheter de uavrundete, ikke-propositional underbygger av kunnskap, ikke dens objekt. I dermed å sitte grunnlaget for kunnskap i ikke-reflekterende sikkerheter som manifesterer seg som måter å handle på, har Wittgenstein funnet stedet hvor begrunnelsen kommer til en slutt, og løst regressproblemet med grunnleggende tro – og i forbifarten vist den logiske umuligheten av hyperbolsk skepsis. Jeg tror at dette er en banebrytende prestasjon for filosofi – verdig å kalle På Certainty Wittgensteins "tredje mesterverk".

Jeg nådde de samme generelle konklusjonene selv for noen år siden og uttalte det i mine bokanmeldelser.

Hun fortsetter:" ... Dette er nettopp hvordan Wittgenstein beskriver Moore-type hengsel sikkerhet i On Certainty: de 'har form av empiriske forslag', men er ikke empiriske forslag. Gitt, disse visshetene er ikke antattmetafysiske forslag som synes å beskrive de nødvendige funksjonene i verden, men de er putative empiriske forslag som synes å beskrive de

betingede funksjonene i verden. Og der ligger noe av nyheten om On Certainty. On Certainty er kontinuerlig med alle Wittgensteins tidligere skrifter - inkludert Tractatus - ved at det kommer på slutten av et langt, ubrutt forsøk på å belyse grammatikken til våre språkspill, for å avgrense grammatikk fra språket i bruk. Baker og Hacker har suverent belyst den andre Wittgensteins avsløring av den grammatiske karakteren av metafysiske eller superempiriske forslag; det som skiller On Certainty fra hverandre er det sviende skillet mellom noen "empiriske" forslag og andre ("Våre "empiriske forslag" danner ikke en homogen masse" (OC 213)): noen tilsynelatende empiriske og betingede forslag er faktisk ingenting annet enn uttrykk for grammatiske regler. Betydningen av denne erkjennelsen er at det fører til den enestående innsikten at grunnleggende tro - selv om de ser ut som humdrum empiriske og betingede forslag - er faktisk måter å handle på, som, når konseptuelt belyst, kan sees på som regler for grammatikk: de ligger til grunn for all tenkning (OC 401). Slik at hengselvissheten 'Jorden har eksistert i mange år' underbygger all tanke og handling, men ikke som et forslag som slår oss umiddelbart som sant; snarere som en måte å handle på som underbygger det vi gjør (f.eks. vi undersøker jordens alder) og hva vi sier (f.eks. snakker vi om jorden i fortiden): 'Å gi grunnlag, men rettferdiggjøre bevisene, kommer til en slutt; – men slutten er ikke visse forslag som slår oss umiddelbart som sant, det vil si at det ikke er en slags å se fra vår side; det er vår skuespill, som ligger på bunnen av språkspillet. (OC 204)"

"Den ikke-proposisjonale natur grunnleggende tro setter en stopper for regress som har plaget epistemologi: vi trenger ikke lenger å posit uholdbar selvrettferdiggjørende forslag på grunnlag av kunnskap. Ved å ta hengsler for å være sanne empiriske forslag, peter Hacker unnlater å erkjenne banebrytende innsikt at våre grunnleggende sikkerheter er måter å handle på, og ikke 'visse forslag slående oss ... som sant' (OC 204). Hvis alt Wittgenstein gjorde i OC var å hevde at våre grunnleggende tro er sanne empiriske forslag, hvorfor bry seg? Han ville bare gjenta hva filosofer før ham har sagt i århundrer, hele tiden beklager en uløselig uendelig regress. Hvorfor ikke heller sette pris på at Wittgenstein har stoppet regress?" ("Beyond Hacker's Wittgenstein" -(2013))."

Det er utrolig (og et tegn på hvor dypt skillet forblir mellom filosofi og psykologi) at (som jeg har nevnt mange ganger) i et tiår med intensiv lesing, har jeg ikke sett en person gjøre den åpenbare forbindelsen mellom W 'grammatikk' og de automatiske refleksive funksjonene i hjernen vår som utgjør System 1, og dens utvidelser i de språklige funksjonene i System 2. For alle som er kjent med de to systemrammeverket for å forstå atferd som har dominert ulike områder av psykologi som beslutningsteori de siste tiårene, bør det være tydelig at "grunnleggende tro" (eller som jeg kaller dem B1) er den arvede automatiserte sanne strukturen til S1, og at deres forlengelse med erfaring til sanne eller falske setninger (eller som jeg kaller dem B2) er det ikke-filosofier kaller "tro". Dette kan slå noen som en ren terminologisk bagatell, men jeg har brukt de to systemene visning og dens tabulering nedenfor som den logiske strukturen av rasjonalitet for et tiår og anser det som et stort fremskritt i å forstå høyere orden atferd, og dermed av W eller noen filosofisk eller atferdsmessig skriving. Etter mitt syn kan manglende forståelse av den grunnleggende

betydningen av automatisiteten i vår oppførsel på grunn av S1 og den påfølgende attribusjonen av all sosial interaksjon (f.eks. politikk) til overfladiskhetene til S2 bli sett på som ansvarlig for den ubønnløsende sammenbruddet av industriell sivilisasjon. Den nesten universelle glemselen til grunnleggende biologi og psykologi fører til endeløse fruktløse forsøk løser verdens problemer via politikk, men bare en drastisk restrukturering av samfunnet med forståelse av den grunnleggende rollen inkluderende fitness som manifestert via automatiske trekk av S1 har noen sjanse til å redde verden. Glemselen til S1 har blitt kalt av Searle 'The phenomenological Illusion', av Pinker 'The Blank Slate' og av Tooby and Cosmides 'The Standard Social Science Model'.

OC viser W's unike super-sokratiske dialogue (forteller, samtalepartner, kommentator) i full blomst og bedre enn noe annet sted i hans verker. Han innså på slutten av 20-tallet at den eneste måten å gjøre noen fremgang var å se på hvordan språket faktisk fungerer-ellers man går seg vill i labyrinten av språket fra de aller første setningene, og det er ikke det minste håp om å finne ens vei ut. Hele boken ser på ulike bruksområder av ordet "vet" som skiller seg ut i "vet" som en intuitiv "perceptual" sikkerhet som ikke kanmeningsfylt bli avhørt (min K1 eller W's Intransitive) og "vet" som en disposisjon for å handle (min K2 eller W's Transitive),som fungerer det samme som tenk, håp, døm, forstå, forestille seg, huske, tro og mange andre disposisjonsord. Som jeg har foreslått i mine ulike vurderinger av W og S, disse to bruker tilsvarende moderne to systemer for tanke rammeverk som er så kraftig i å forstå atferd (sinn, språk), og dette (og hans andre arbeid) er den første betydelige innsatsen for å vise hvordan våre raske, prelinguistic automatiske "mentale tilstander" er utvilsomt aksiomatisk basis ('hengsler') for vår senere utviklede, langsom, språklig, deliberative disposisjonspsykologi. Som jeg har nevnt mange ganger, har verken W eller noen andre til min kunnskap noensinne uttalt dette klart. Utvilsomt, de fleste som leser OC gå bort uten noen klar ide om hva han har gjort, som er det normale resultatet av å lese noe av hans arbeid.

På Certainty (OC) ble ikke utgitt før 1969, 18 år etter Wittgensteins død og har bare nylig begynt å trekke alvorlig oppmerksomhet. Det er få referanser til det i Searle (sammen med Hacker, W arving tilsynelatende og en av de mest kjente levende filosofers) og man ser hele bøker på W med knapt en omtale. Det er imidlertid rimelig gode bøker om det ved Stroll, Svensson, Coliva, McGinn og andre og deler av mange andre bøker og artikler, men det beste er danielle Moyal-Sharrock (DMS) hvis 2004 volum "Forstå Wittgenstein's On Certainty" er obligatorisk for hver utdannet person, og kanskje det beste utgangspunktet for å forstå Wittgenstein (W), psykologi, filosofi og liv. Men (etter mitt syn) alle analyser av W faller kort av fullt forståelse hans unike og revolusjonerende fremskritt ved å unnlate å sette atferd i sin brede evolusjonære og moderne vitenskapelige kontekst, som jeg vil forsøke her. Jeg vil ikke gi en side for side forklaring siden (som med noen annen bok som arbeider med atferd-dvs. filosofi, psykologi, antropologi, sosiologi, historie, lov, politikk, religion, litteratur etc.) vi ville ikke komme forbi de første sidene, som alle problemene som diskuteres her oppstår umiddelbart i noen diskusjon om atferd.

Tabellen nedenfor som oppsummerer rationalitetens logiske struktur (beskrivende psykologi i høyere ordenstanke) gir et rammeverk for dette og all diskusjon om atferd.

I løpet av mange år leser mye i W, andre filosofer, og psykologi, har det blitt klart at det han la ut i sin siste periode (og gjennom sitt tidligere arbeid på en mindre klar måte) er grunnlaget for det som nå er kjent som evolusjonær psykologi (EP), eller hvis du foretrekker, kognitiv psykologi, kognitiv lingvistikk, intensjonalitet, høyere orden tanke eller bare atferd eller enda høyere orden dyr atferd. Dessverre er det få som innser at hans verker er en enorm og unik lærebok med beskrivende psykologi som er like relevant nå som den dagen det ble skrevet. Han blir nesten universelt ignorert av psykologi og andre atferdsvitenskaper og humaniora, og selv de få som har forstått ham, har ikke innsett omfanget av hans forventning om det siste arbeidet med EP og kognitive illusjoner (f.eks. de to selv av rask og langsom tenkning - se nedenfor). John Searle (S), refererer til ham sjelden, men hans arbeid kan bli sett på som en enkel forlengelse av W's, selv om han ikke ser ut til å se dette. W analytikere som Baker og Hacker (B & H), Les, Harre, Horwich, Stern, Hutto og Moyal-Sharrock gjør fantastisk, men for det meste stoppe kort av å sette ham i sentrum av dagens psykologi, hvor han absolutt hører hjemme. Det bør også være klart at i den grad de er sammenhengende og korrekte, beskriver alle beretninger om høyere orden atferd de samme fenomenene og bør oversette lett til hverandre. Dermed, bør de nylig fasjonable temaene "Embodied Mind" og "Radical Enactivism" strømme direkte fra og inn i W arbeid (og de gjør).

Svipt i de fleste til å fullt ut forstå W betydning er delvis på grunn av begrenset oppmerksomhet On Certainty (OC) og hans andre 3rd periode verk har mottatt inntil nylig, men enda mer til manglende evne til mange filosofer og andre til å forstå hvor dypt vårt syn på atferd endrer seg når vi omfavner evolusjonære rammeverket. Jeg kaller rammeverket den beskrivende psykologien til høyere orden tanke- DPHOT- eller mer presist studiet av språket som brukes i DPHOT - som Searle kaller den logiske strukturen av rasjonalitet-LSR), som grunnlag antropologi, sosiologi, politikk, lov, moral, etikk, religion, estetikk, litteratur og historie.

Evolusjonsteorien opphørte å være en teori for enhver normal, rasjonell, intelligent person før slutten av 1800-tallet og for Darwin minst et halvt århundre tidligere. Man kan ikke unngå å innlemme T. rex og alt som er relevant for det i vår sanne aksiomatiske bakgrunn via ePs ubønnmilde nde arbeid. Når man får den logiske (psykologiske) nødvendigheten av dette er det virkelig stupefying at selv de smarteste og beste synes ikke å forstå dette mest grunnleggende faktum av menneskeliv (med et tips av hatten til Kant, Searle og noen andre) som ble lagt ut i stor detalj i "On Certainty". Forresten, ligningen av logikk og vår aksiomatiskpsykologi er avgjørende for å forstå W og menneskets natur (som Daniele Moyal-Sharrock (DMS), men afaik ingen andre, påpeker).

Så, det meste av vår felles offentlige erfaring (kultur) blir en sann-bare forlengelse av vår aksiomatiske EP og kan ikke bli funnet feil uten å true vår forstand. Fotball eller Britney

Spears kan ikke bare forsvinne fra mitt eller vårt minne og ordforråd som disse begrepene, ideer, hendelser, utviklet ut av og er knyttet til utallige andre i det sanne nettverket som begynner med fødselen og strekker seg i alle retninger for å omfatte mye av vår bevissthet og minne. En corollary, pent forklart av DMS og belyst på sin egen unike måte av Searle, er at det skeptiske synet på verden og andre sinn (og et fjell av annet tull, inkludert Blank Slate) ikke virkelig kan få fotfeste, som "virkelighet" er et resultat av ufrivillige raske tenkning aksiomer og ikke testbare sanne eller falske forslag.

Den døde hånden av blank skifer syn på atferd fortsatt hviler tungt og er standard for "andre selv" av langsom tenkning bevisst system 2, som (uten utdanning) er uvitende om det faktum at grunnlaget for all oppførsel ligger i den ubevisste, raskt tenkende aksiomatiske strukturen i system 1 (Searle's 'Phenomenological Illusion'). Searle oppsummerte dette i en svært innsiktsfull nyere artikkel ved å merke seg at mange logiske trekk ved intensjonalitet er utenfor rekkevidden av fenomenologi fordi opprettelsen av meningsfullhet (dvs. COS of S2) ut av meningsløshet (dvs. refleksene til S1) ikke bevisst oppleves. Se Filosofi i et nytt århundre (PNC) p115-117 og min gjennomgang av det.

Det er viktig å forstå W / S (Wittgenstein / Searle) framework så jeg vil først tilby noen kommentarer om filosofi og dens forhold til moderne psykologisk forskning som eksemplifisert i verkene til Searle (S), Wittgenstein (W), Baker og Hacker (B & H), Les, Hutto, Daniele Moyal-Sharrock (DMS) et. al. For å forstå mine enkle to systemer terminologi og perspektiv, vil det bidra til å se mine vurderinger av W / S og andre bøker om disse geniene, som gir en klar beskrivelse av høyere orden atferd som ikke finnes i psykologi bøker. Å si at Searle har utvidet W arbeid er ikke nødvendigvis å antyde at det er et direkte resultat av W studie (og han er helt klart ikke en Wittgensteinian), men heller at fordi det er bare en menneskelig psykologi (av samme grunn er det bare en menneskelig kardiologi), at alle nøyaktig beskriver atferd må være enunciating noen variant eller utvidelse av hva W sa.

Men S nevner sjelden W og selv da, ofte på en kritisk måte, men etter mitt syn hans kritikk (som alles) nesten alltid savner merket, og han gjør mange tvilsomme påstander som han ofte blir kritisert for. I dagens sammenheng finner jeg den siste kritikken av DMS, Coliva og Hacker mest relevant. Likevel er han den beste kandidaten for det beste siden W, og jeg anbefaler å laste ned de over 100 videoforelesningene han har på nettet. I motsetning til nesten alle andre filosofiforelesninger er de ganske underholdende og informative, og jeg har hørt dem alle minst to ganger.

Et stort tema i all diskusjon om menneskelig atferd er behovet for å skille de genetisk programmerte automatismene til S1 (som jeg likestiller med W's 'hengsler') fra den mindre mekaniske språklige disposisjonsoppførselen til S2. Å omformulere: all studie av høyere orden atferd er et forsøk på å erte fra hverandre rask System 1 (S1) og langsom System 2 (S2) tenkning --f.eks oppfatninger og andre automatismer vs. disposisjoner. Searles arbeid som helhet gir en fantastisk beskrivelse av høyere orden S2 sosial atferd, inkludert "vi intensjonalitet", mens den senere W viser hvordan S2 er basert på sanne bare ubevisste

aksiomer av S1, som i evolusjon og i hver av våre personlige historier utviklet seg til bevisst disposisjonstenkning (skuespill) av S2.

Wittgenstein bemerket berømt at psykologiens forvirring og ufruktbarhet ikke skal forklares ved å kalle det en ung vitenskap, og at filosofer er uimotståelig fristet til å stille og svare på spørsmål på den måten vitenskapen gjør. Han bemerket at denne tendensen er den virkelige kilden til metafysikk og fører filosofen inn i fullstendig mørke. Se BBB p18. En annen bemerkelsesverdig kommentar var at hvis vi ikke er opptatt av "årsaker" ligger sinnets aktiviteter åpne foran oss -se BB p6 (1933). På, samme måte demonstrerte de 20.000 sidene av hans nachlass sin berømte diktum at problemet ikke er å finne løsningen, men å gjenkjenne som løsningen det som synes å være bare en foreløpig. Se hans Zettel p312-314. Og igjen, bemerket han 80 år siden at vi burde innse at vi bare kan gi beskrivelser av atferd, og at dette ikke er hint av forklaringer (BBB p125). Se alle sitatene andre steder i denne artikkelen.

De vanlige ideene (f.eks. undertittelen på en av Pinkers bøker "The Stuff of Thought: language as a window into human nature") at språket (sinn, tale) er et vindu på eller en slags oversettelse av vår tenkning eller til og med (Fodor's LOT, Carruthers' ISA, etc.) at det må være noen andre "Language of Thought" som det er en oversettelse, ble avvist av W, som prøvde å vise, med hundrevis av kontinuerlig reanalysert perspicuous eksempler på språk i aksjon, at språket ikke er et bilde av, men er selv tenkning eller sinnet, og hele hans corpus kan betraktes som utviklingen av denne ideen.

Mange har dekonstruert ideen om et "tankespråk", men etter mitt syn ingen bedre enn W i BBB p37 - "hvis vi huske på muligheten for et bilde som, selv om det er riktig, ikke har likhet med objektet, interpolering av en skygge mellom setningen og virkeligheten mister alle poeng. Fornå kan setningen i seg selv tjene som en slik skygge. Setningen er bare et slikt bilde, som ikke har den minste likhet med hva den representerer." Så, språkproblemer direkte fra hjernen og hva kan telle som bevis for en mellommann?

W avviste ideen om at Bottom Up tilnærminger av fysiologi, psykologi og beregning kunne avsløre hva hans Top Down analyse av Language Games (LGs) gjorde. Vanskelighetene han bemerket er å forstå hva som alltid er foran øynene våre og å fange vaghet -dvs. "den største vanskeligheten i disse undersøkelsene er å finne en måte å representere vaghet" (LWPP1, 347). Og så, tale (dvs. orale muskelsammentrekninger, den viktigste måten vi samhandler) er ikke et vindu inn i sinnet, men er selve sinnet, som uttrykkes av akustiske eksplosjoner om tidligere, nåværende og fremtidige handlinger (dvs. vår tale ved hjelp av de senere utviklede språkspill (LGs) av Second Self - disposisjoner som å forestille seg, vite, mening, tro, hensikt etc.). Noen av W's favoritt emner i hans senere andre og hans tredje perioder er interdigitating mekanismer for rask og langsom tenkning (System 1 og 2), irrelevansen av vårt subjektive "mentale liv" til språkets funksjon, og umuligheten av privat språk. Grunnfjellet i vår oppførsel er vår ufrivillige, System 1, rask tenkning, sanne, mentale tilstander- våre oppfatninger og minner og ufrivillige handlinger, mens evolusjonært

senere LGs er frivillige, System 2, langsom tenkning, testbar sann eller falsk disposisjon (og ofte motfakta) forestille, anta, hensikt, tenkning, vite, tro etc. Han innså at "Ingenting er skjult"- det vil si hele vår psykologi og alle svarene på alle filosofiske spørsmål er her på vårt språk (vårt liv) og at vanskeligheten ikke er å finne svarene, men å gjenkjenne dem som alltid her foran oss - vi må bare slutte å prøve å se dypere ut (f.eks. i LWPP1 "den største faren her er å ønske å observere seg selv").

W er ikke lovgivende grensene for vitenskap, men påpeker det faktum at vår oppførsel (for det meste tale) er det klareste bildet mulig av vår psykologi. FMRI, PET, TCMS, iRNA, beregningsanaloger, AI og alle de andre er fascinerende og kraftige måter å beskrive og utvide vår medfødte aksiomatiske psykologi, men alt de kan gjøre er å gi det fysiske grunnlaget for vår oppførsel, multiplisere våre språkspill, og utvide S2. De sanne bare aksiomene til "On Certainty" er W's (og senere Searles) "grunnfjell" eller "bakgrunn", som vi nå kaller evolusjonær psykologi (EP), og som er sporbare til de automatiserte sanne reaksjonene av bakterier, som utviklet seg og opererer ved mekanismen for inkluderende fitness (IF), det vil si ved naturlig utvalg.

Se de siste verkene til Trivers for en populær intro til IF eller Bourkes suverene "Principles of Social Evolution" for en pro intro. Den siste travesty av evolusjonær tanke av Nowak og Wilson på ingen måte påvirker det faktum at IF er den viktigste mekanismen for evolusjon ved naturlig utvalg (se min gjennomgang av 'The Social Conquest of Earth' (2012)).

Etter hvert som W utvikler seg i OC, blir det meste av vår felles offentlige erfaring (kultur) en sann forlengelse (dvs. S2 Hengslers eller S2H) av vår aksiomatiske EP (dvs. S1 Hengslers eller S1H) og kan ikke bli funnet "feil" uten å true vår forstand - som han bemerket, en "feil" i S1 (ingen test) har dypt forskjellige konsekvenser fra en i S2 (testbar). En corollary, pent forklart av DMS og belyse på sin egen unike måte av Searle, er at det skeptiske synet på verden og andre sinn (og et fjell av annet tull) ikke kan få fotfeste, som "virkelighet" er et resultat av ufrivillige "rask tenkning" aksiomer og ikke testbare forslag (som jeg ville sagt det).

Det er klart for meg at de medfødte sanne bare aksiomer W er opptatt med gjennom hele sitt arbeid, og spesielt i OC, tilsvarer rask tenkning eller System 1 som er i sentrum av dagens forskning (f.eks, se Kahneman ---"Thinking Fast and Slow", men verken han, eller noen afaik, har noen ide W lagt ut rammeverket over 50 år siden), som er ufrivillig og automatisk og som tilsvarer de mentale tilstander av oppfatning, følelser og minne, som W notater om og om igjen. Man kan kalle disse "intracerebrale reflekser" (kanskje 99% av all vår cerebation hvis målt ved energibruk i hjernen). Vår langsomme eller reflekterende, mer eller mindre "bevisste" (pass på et annet nettverk av språkspill!) andreselvherneaktivitet tilsvarer det W karakteriseres som "disposisjoner" eller "tilbøyeligheter", som refererer til evner eller mulige handlinger, er ikke mentale tilstander, er bevisste, bevisste og proposisjonelle (sanne eller falske), og har ingen bestemt tid for forekomst.

Som W notater, disposisjon ord har minst to grunnleggende bruksområder. Den ene er en særegen for det meste filosofisk bruk (men eksamen i daglig bruk) som refererer til de sanne bare setningene som følge av direkte oppfatninger og hukommelse, det vil si vår medfødte aksiomatiske S1-psykologi ('Jeg vet at dette er mine hender'), opprinnelig kalt Causally Self Referential (CSR) av Searle (men nå Causally Self-Reflexive) eller refleksiv eller intransitiv i W's Blue and Brown Books (BBB), og S2-bruken, som er deres normale bruk som disposisjoner, som kan handles ut, og som kan bli sant eller falsk ('Jeg vet min vei hjem')--dvs., de har vilkår for tilfredshet (COS) i streng forstand, og er ikke CSR (kalt transitiv i BBB). Ligningen av disse begrepene fra moderne psykologi med de som brukes av W og S (og mye annet her) er min idé, så ikke forvent å finne det i litteraturen (unntatt mine bøker, artikler og anmeldelser on viXra.org, philpapers.org, researchgate.net, academia.edu, Amazon, libgen.io, b-ok.org etc.).

Selv om den sjelden berøres av filosofer, har etterforskningen av ufrivillig rask tenkning revolusjonert psykologi, økonomi (f.eks Kahnemans Nobelpris) og andre disipliner under navn som "kognitive illusjoner", "priming", "implisitt kognisjon", "innramming", "heuristikk" og "bias". Selvfølgelig er disse også språkspill, så det vil være flere og mindre nyttige måter å bruke disse ordene, og studier og diskusjoner vil variere fra "ren" System 1 til kombinasjoner av 1 og 2 (normen som W gjorde klart, men selvfølgelig brukte han ikke denne terminologien), men antagelig ikke noen gang av langsom S2 disposisjonstenkning bare, siden noen tanke (tilsiktet handling) ikke kan skje uten å involvere mye av det intrikate S1-nettverket av "kognitive moduler", "slutningsmotorer", "intracerebrale reflekser", "automatismer", "kognitive aksiomer", "bakgrunn" eller "berggrunn" (som W og Searle kaller vår EP) som også må bruke S1 til å flytte muskler (handling).

Det følger både fra W's tredje periode arbeid og fra moderne psykologi, at "vilje", "selv" og "bevissthet" (som som Searle notater er antatt av all diskusjon om intensjonsevne) er aksiomatiske sanne bare elementer av S1, sammensatt av oppfatninger, minner og reflekser, og det er ingen mulighet (forståelighet) av å demonstrere (for å gi mening til) deres løgn. Som W gjorde klart mange ganger, er de grunnlaget for dommen og kan derfor ikke dømmes. De sanne bare aksiomer av vår psykologi er ikke bevis. Som han berømt sa i OC p94- "men jeg fikk ikke mitt bilde av verden ved å tilfredsstille meg selv av sin korrekthet: heller ikke jeg har det fordi jeg er fornøyd med sin korrekthet. -nei: det er den arvede bakgrunnen som jeg skiller mellom sant og usant."

En setning uttrykker en tanke (har en mening), når den har klare vilkår for tilfredshet (COS), det vil si offentlige sannhetsforhold. Derav kommentaren fra W: "Når jeg tenker på språk, er det ikke "betydninger" som går gjennom mitt sinn i tillegg til de verbale uttrykkene: språket er i seg selv tankebilene." Og hvis jeg tenker med eller uten ord, er tanken hva jeg (ærlig) sier det er, da det ikke er noe annet mulig kriterium (COS). Dermed W's aforisms (p132 i Budds nydelige bok om W) - "Det er på språk som ønsker og oppfyllelse møtes og som alt metafysisk, harmonien mellom tanke og virkelighet er å finne i grammatikken av

språket." Og man kan merke seg her at "grammatikk" i W vanligvis kanoversettes som EP eller LSR (DPHOT - se tabell) og at, til tross for hans hyppige advarsler mot teoretisering og generalisering (som han ofte er feilaktig kritisert av Searle), er dette omtrent like bred en karakterisering av høyere orden beskrivende psykologi (filosofi) som man kan finne (som DMS også bemerker).

W er riktig at det ikke er noen mental tilstand som utgjør mening, og Searle bemerker at det er en generell måte å karakterisere act av mening "høytaler mening ... er ileggelse av vilkår for tilfredshet på betingelser for tilfredshet " - som betyr å snakke eller skrive en velformetsetning som uttrykker COS i en sammenheng som kan være sant eller falsk, og dette er en handling og ikke en mental tilstand. det vil si, som Searle bemerker i filosofi i et nytt århundre p193 - "den grunnleggende tilsiktet forhold mellom sinnet og verden har å gjøre med betingelser for tilfredshet. Og et forslag er alt som kan stå i et bevisst forhold til verden, og siden de bevisste relasjonene alltid bestemmer betingelsene for tilfredshet, og et forslag er definert som noe tilstrekkelig til å bestemme betingelsene for tilfredshet, viser det seg at all intensjonalitet er et spørsmål om forslag.» - forslag er offentlige hendelser som kan være sanne eller falske - kontra den perverse bruken av ordet for de sanne bare aksiomene til S1 av Searle, Coliva og andre. Derfor, den berømte kommentaren fra W fra PI p217- "Hvis Gud hadde sett inn i våre sinn han ikke ville ha vært i stand til å se der som vi snakket om", og hans kommentarer om at hele problemet med representasjon er inneholdt i "det er ham" og "det som gir bildet sin tolkning er veien som det ligger," eller som S sier sin COS. Derfor er W's summering (p140 Budd) -"hva det alltid kommer til til slutt er at uten ytterligere mening, kaller han det som skjedde ønsket om at det skal skje- og spørsmålet om jeg vet hva jeg ønsker før mitt ønske er oppfylt kan ikke oppstå i det hele tatt. Og det faktum at noen hendelse stopper min ønske betyr ikke at det oppfyller det. Kanskje jeg ikke skulle vært fornøyd hvis ønsket mitt hadde vært tilfredsstillt. Tenk om det ble spurt - vet jeg hva jeg lengter etter før jeg får det? Hvis jeg har lært å snakke, så vet jeg det."

Et av W's tilbakevendende temaer kalles nå Theory of Mind, eller som jeg foretrekker, Understanding of Agency (UA). Ian Apperly, som nøyte analyserer UA1 og UA2 (dvs. UA av S1 og S2) i eksperimenter, har blitt klar over arbeidet til Daniel Hutto, som har karakterisert UA1 som en fantasi (dvs. ingen "Teori" eller representasjon kan være involvert i UA1 - som er reservert for UA2 - se min gjennomgang av sin første bok med Myin). Men som andre psykologer, har Apperly ingen anelse om at W la grunnlaget for dette 80 år siden. Det er et lett defensibel syn at kjernen i den spirende litteraturen om kognitive illusjoner, implisitt kognisjon, automatismer og høyere orden tanke er kompatibel med og rett utlede fra W. Til tross for det faktum at de fleste av de ovennevnte har vært kjent for mange i flere tiår (og til og med 3/4 av et århundre i tilfelle av noen av W's lære), har jeg sjelden sett noe nærmer seg en tilstrekkelig diskusjon i filosofi eller andre behavimuntlige naturvitenskapelige tekster, og vanligvis er det knapt en omtale.

Etter et halvt århundre i glemsel, er bevissthetens natur nå det hotteste temaet i

atferdsvitenskap og filosofi. Fra og med det banebrytende arbeidet til Ludwig Wittgenstein på 1930-tallet (De blå og brune bøker) til 1951, og fra 50-tallet til i dag av hans etterfølgere Searle, Moyal-Sharrock, Read, Hacker, Stern, Horwich, Winch, Finkelstein etc., har jeg opprettet følgende bord som en heuristisk for å fremme denne studien. Radene viser ulike aspekter eller måter å studere på, og kolonnene viser de ufrivillige prosessene og den frivillige atferden som består av de to systemene (to prosesser) av logical Structure of Consciousness (LSC), som også kan betraktes som logical Structure of Rationality (LSR-Searle), av atferd (LSB), av personlighet (LSP), av Mind (LSM), av språk (LSL), av virkeligheten (LSOR), av forsettlighet (LSI) -den klassiske begrepet filosofisk, den beskrivende bevissthetspsykologien (DPC), de beskrivende tankegangen (DPT) – eller bedre, språket i den beskrivende tankegangen (LDPT), termer introdusert her og i mine andre nylige skrifter.

Ideene til denne tabellen oppsto i Wittgenstein, og et mye enklere bord av Searle, og korrelerer med omfattende tabeller og grafer i de tre nylige bøkene om menneskets natur av P.M.S Hacker. De siste 9 radene kommer fra beslutningsforskning, hovedsakelig av Johnathan St. B.T. Evans og kolleger som revidert av meg selv.

System 1 er ufrivillig, refleksiv eller automatisert "Regler" R1 mens Thinking (Kognisjon) har ingen hull og er frivillig eller deliberativ "Regler" R2 og Villig (Volition) har 3 hull (se Searle).

Jeg foreslår at vi kan beskrive atferd tydeligere ved å endre Searles «pålegge tilfredshetsbetingelser på tilfredshetsvilkår» for å «relatere mentale tilstander til verden ved å flytte muskler» – det vil si at snakker, skriver og gjør, og hans "sinn til verdens retning av passform" og "verden til tankene retning av passform" av "årsak stammer i sinnet" og "årsak stammer fra verden" S1 er bare oppadgående årsakssammenheng (verden til tankene) og innholdsløs (mangler representasjoner eller informasjon) mens S2 har innhold og er nedadgående årsakssammenheng (sinn til verden). Jeg har vedtatt terminologien min i dette bordet.

FRA ANALYSE AV SPRÅK SPILL

	Disposisjon*	Følelser	Minne	Oppfatning	Ønske	Pi**	IA***	Handling / Word
Årsak stammer fra ****	Verden	Verden	Verden	Verden	Sinn	Sinn	Sinn	Sinn
Forårsaker endringer i *****	Ingen	Sinn	Sinn	Sinn	Ingen	Verden	Verden	Verden
Kausal Selv - Refleksiv *****	nei	ja	ja	ja	nei	ja	ja	ja
Sann eller usann (kan testes)	ja	Bare Sant	Bare Sant	Bare Sant	ja	ja	ja	ja
Offentlige forhold for tilfredshet	ja	Ja/Nei	Ja/Nei	nei	Ja/Nei	ja	nei	ja
Beskrive En mental tilstand	nei	ja	ja	ja	nei	nei	Ja/Nei	ja
Evolusjonær prioritet	5	4	2,3	1	5	3	2	2
Frivillig innhold	ja	nei	nei	nei	nei	ja	ja	ja
Frivillig initiering	Ja/Nei	nei	ja	nei	Ja/Nei	ja	ja	ja
Kognitivt system *****	2	1	2/1	1	2 / 1	2	1	2
Endre intensitet	nei	ja	ja	ja	ja	nei	nei	nei
Eksakt varighet	nei	ja	ja	ja	nei	nei	ja	ja
Tid, Sted her og nå/ der og da *****	DD	Hn	Hn	Hn	DD	DD	Hn	Hn
Spesiell kvalitet	nei	ja	nei	ja	nei	nei	nei	nei
Lokalisert i kroppen	nei	nei	nei	ja	nei	nei	nei	ja
Kroppslige uttrykk	ja	ja	nei	nei	ja	ja	ja	ja
Selv motsigelser	nei	ja	nei	nei	ja	nei	nei	nei
Trenger et selv	ja	Ja/Nei	nei	nei	ja	nei	nei	nei
Trenger språk	ja	nei	nei	nei	nei	nei	nei	Ja/Nei

FRA BESLUTNINGS FORSKNING

	Disposisjon*	Følelser	Minne	Oppfatning	Ønske	Pi**	IA***	Handling / Ord
Subliminale effekter	nei	Ja/Nei	ja	ja	nei	nei	nei	Ja/Nei
Assosiativ/ Regelbasert	Rb	A/RB	A	A	A/RB	Rb	Rb	Rb
Kontekstavhengig / Abstrakt	A	C/A	C	C	C/A	A	C/A	C/A
Seriell/parallell	S	S / P	P	P	S / P	S	S	S
Heuristisk/ Analytiske	A	H/A	H	H	H/A	A	A	A
Trenger å jobbe hukommelse	ja	nei	nei	nei	nei	ja	ja	ja
Generell intelligens avhengig	ja	nei	nei	nei	Ja/Nei	ja	ja	ja
Kognitiv lasting produserer hemning	ja	Ja/Nei	nei	nei	ja	ja	ja	ja
Stimulering Oker eller Avtar	A	O/A	O	O	A	A	A	A

Offentlige vilkår for tilfredshet av S2 blir ofte referert til av Searle og andre som COS, Representasjoner, sannhetskapere eller betydninger (eller COS2 av meg selv), mens de automatiske resultatene av S1 er utpekt som presentasjoner av andre (eller COS1 av meg selv).

* Aka tilbøyeligheter, evner, preferanser, representasjoner, mulige handlinger osv.

** Searle's tidligere intensjoner

*** Searles intensjon i aksjon

**** Searles retning på passform

***** Searles retning av årsakssammenheng

***** (Mental tilstand viser -Årsaker eller fullfører Seg selv). Searle kalte tidligere dette kausalt selvhenvising.

***** Tversky / Kahneman / Frederick / Evans / Stanovich definerte kognitive systemer.

***** Her og nå eller der og da

Det er av interesse å sammenligne dette med de ulike tabellene og diagrammene i Peter Hackers siste 3-bind på Human Nature. Man bør alltid huske på Wittgensteins oppdagelse at etter at vi har beskrevet mulige bruksområder (betydninger, sannhetsskapere, Satisfacti-vilkårene på) av språket i en bestemt sammenheng, har vi utmattet sin interesse, og forsøk på forklaring (dvs. filosofi) bare få oss lenger bort fra sannheten. Han viste oss at det bare er ett filosofisk problem – bruk av setninger (språkspill) i upassende sammenheng, og dermed bare én løsning – som viser riktig kontekst.

FORKLARING AV TABELLEN

System 1 (dvs. følelser, minne, oppfatninger, reflekser) hvilke deler av hjernen som er tilstede for bevissthet, er automatisert og generelt skjer på mindre enn 500msec, mens System 2 er evner til å utføre langsomme deliberative handlinger som er representert i bevisst overveielse (S2D-min terminologi) som krever over 500msec, men ofte gjentatte S2-handlinger kan også bli automatisert (S2A-min terminologi). Det er en gradering av bevissthet fra koma gjennom stadier av søvn til full bevissthet. Minne inkluderer korttidsminne (arbeidsminne) av system 2 og langsiktigminne av System 1. For volitions vil man vanligvis si at de er vellykkede eller ikke, snarere enn sant eller falsk. S1 er causally selvrefleksiv siden beskrivelsen av vår perseptuelle erfaring-presentasjonen av våre sanser til bevissthet, kan bare beskrives i de samme ordene (som samme COS - Searle) som vi beskriver verden, som jeg foretrekker å kalle percept eller COS1 for å skille den fra representasjon eller offentlig COS2 av S2.

Selvfølger de ulike radene og kolonnene logisk og psykologisk forbundet. F.eks. følelse, hukommelse og persepsjon i den sanne eller falske raden vil være true-only, vil beskrive en mental tilstand, tilhører kognitive system 1, vil ikke generelt bli initiert frivillig, er causally selvrefleksiv, årsak stammer fra verden og forårsaker endringer i sinnet, har en nøyaktig varighet, endring i intensitet, forekommer her og nå, vanligvis har en spesiell kvalitet, trenger ikke språk, er uavhengig av generell intelligens og arbeidsminne, ikke hemmes av kognitiv lasting, vil ikke ha frivillig innhold, og vil ikke ha offentlige forhold for tilfredshet etc.

Det vil alltid være tvetydigheter fordi ordene (konsepter, språkspill) ikke kan nøyaktig matche de faktiske komplekse funksjonene i hjernen (atferd), det vil si, det er en kombinatorisk eksplosjon av sammenhenger (i setninger og i verden), og i de uendelige variasjonene av "hjernetilstander" ("mentale tilstander eller mønsteret av aktiveringer av milliarder av nevroner som kan tilsvare "å se et rødt eple"), og dette er en grunn til at det ikke er mulig å "reduere" høyere orden atferd til et "system av lover" som måtte oppgi alle mulige sammenhenger -derav Wittgensteins advarsler mot teorier. Og det som teller som "reduksjon" og som en "lov" og et "system" (se f.eks Nancy Cartwright). Dette er et spesielt tilfelle av ugjengjengelig av høyere nivå beskrivelser til lavere nivå som har blitt forklart mange ganger av Searle, DMS, Hacker, W og andre.

For omtrent en million år siden utviklet primater muligheten til å bruke halsmusklene til å

en måte å karakterisere System 2 -den andre store fremskritt i virveldyr psykologi etter System 1- evnen til å representere (state offentlig COS for) hendelser og å tenke på dem som forekommer på et annet sted eller tid (Searle tredje fakultet for kontrafakta fantasi supplere nde kognisjon og vilje). S1 'tanker' (min T1-dvs., bruk av "tenkning" for å referere til automatiske hjerneprosesser i System One) er potensielle eller ubevisste mentale tilstander av S1 --Searle-- Phil Issues 1:45-66(1991).

Oppfatninger, minner og refleksive (automatiske) handlinger kan beskrives av primær LGs (PLGs - for eksempel ser jeg hunden) og det er, i det normale tilfellet, INGEN TESTER mulig, slik at de kan være True-Only- det vil si aksiomatisk som jeg foretrekker eller dyr reflekser som W og DMS beskriver. Disposisjoner kan be beskrevet som sekundære LGs(SLGs -f.eks jeg tror jeg ser hunden) og må også handles ut, selv for meg i mitt eget tilfelle (dvs. hvordan vet jeg hva jeg tror, tror, føler til jeg handler eller noen hendelse oppstår- se mine vurderinger av de kjente bøkene på W av Johnston og Budd. Legg merke til at disposisjoner blir handlinger når de snakkes eller skrives, samt blir handlet ut på andre måter, og disse ideene skyldes Wittgenstein (midten av 1930-tallet) og er ikke behaviorism (Hintikka & Hintikka 1981, Searle, Hacker, Hutto etc.,). Wittgenstein kan betraktes som grunnleggeren av evolusjonær psykologi og hans arbeid en unik undersøkelse av funksjonen av vår aksiomatiske System 1 psykologi og dens interaksjon med System 2. Etter at Wittgenstein la grunnlaget for den beskrivende psykologien for høyere orden tenkt i blå og brune bøker tidlig på 30-tallet, ble det utvidet av John Searle, som gjorde en enklere versjon av bordet mitt her i sin klassiske bok Rationality in Action (2001). Denne tabellen utvider på W's undersøkelse av aksiomatisk struktur av evolusjonær psykologi utviklet fra hans aller første kommentarer i 1911 og så vakkert lagt ut i sitt siste arbeid 'On Certainty' (OC) (skrevet i 1950-51). OC er grunnlaget for atferd eller epistemologi og ontologi (uten tvil det samme som semantikk og pragmatikk), kognitiv lingvistikk eller høyere orden tanke, og etter mitt syn (delt f.eks, av DMS) den viktigste arbeidet i filosofi (beskrivende psykologi) og dermed i studiet av atferd. Persepsjon, hukommelse, refleksive handlinger og følelser er primitive delvis subkortikale ufrivillige mentale tilstander, der sinnet automatisk passer (presenterer) verden (er Causally Self Reflexive --Searle) - det utvilsomt, sanne, aksiomatiske grunnlaget for rasjonalitet over hvilke ingen kontroll er mulig.

Preferanser, ønsker og intensjoner er beskrivelser av sakte tenkende bevisste frivillige evner - som kan beskrives i SLGs - der sinnet prøver å passe (representerer) verden. Atferd og alle de andre forvirringene i vår standard beskrivende psykologi (filosofi) oppstår fordi vi ikke kan se S1 arbeide og beskrive alle handlinger som de bevisste bevisste handlingene til S2 (The Phenomenological Illusion -TPI-Searle). W forsto dette og beskrev det med uovertruffen klarhet med hundrevis av eksempler på språk (sinnet) i aksjon gjennom sine verker. Årsaken har tilgang til hukommelse, og derfor bruker vi bevisst tydelige, men ofte uriktige grunner til å forklare atferd (de to selvne eller systemene eller prosessene for gjeldende forskning). Tro og andre disposisjoner kan beskrives som tanker som prøver å matche verdens fakta (sinn til verdens retning av passform), mens volitions er intensjoner om å handle (Prior Intentions -PI, eller Intensjoner In Action - IA - Searle) pluss handlinger

som prøver å matche verden til tankene - verden til tankene retning av passform-jf. Searle, f.eks Bevissthet og språk p145, 190).

Noen ganger er det hull i resonnementet for å komme frem til tro og andre disposisjoner. Disposisjon ord kan brukes som substantiv som synes å beskrive mentale tilstander ('min tanke er ... '), eller som verb eller adjektiver for å beskrive evner (agenter som de handler eller kan handle -'Jeg tror at ... ') og er ofte feilaktig kalt "Propositional Attitudes". Oppfatninger blir Minner og våre medfødte programmer (kognitive moduler, maler, slutning motorer av S1) bruke disse til å produsere Disposisjoner - (tro, vite, forståelse, tenkning, etc., -faktiske eller potensielle offentlige handlinger som språk (tanke, sinn) også kalt Tilbøyeligheter, Preferanser, Evner, Representasjoner av S2) og Volition, og det er ingen språk (konsept, tanke) av "private mentaletilstander" for å tenke eller villig (dvs., ingen private språk, tanke eller sinn). Høyere dyr kan tenke og vil opptre og i den grad de har en offentlig psykologi.

OPPFATNINGER: (X er sant): Hør, Se, Lukt, Smerte, Berøring, Temperatur

MINNER: Huske (X var sant)

PREFERANSER, TILBOYELIGHETER, DISPOSISJONER (X kan bli sant):

KLASSE 1: PROPOSITIONAL (Sann eller falsk) OFFENTLIGE AKTER av å tro, dømme, tenke, representere, forstå, velge, bestemme, foretrekke, tolke, vite (inkludert ferdigheter og evner), Delta (Læring), Opplever, Betydning, Huske, Jegtending, Vurderer, Ønsker, Expecting, Ønsker, Ønsker, Håper (en spesiellklasse), Se som (Aspekter).

KLASSE 2: DEKOBLET MODUS -(som om, betinget, hypotetisk, fiktiv) - Drømmer, Imagining, Lying, Predicting, Doubting.

KLASSE 3: FØLELSER: Kjærlig, Hatende, Frykt, Sorg, Glede, Sjalousi, Depresjon. Deres funksjon er å modulere Preferanser for å øke inkluderende fitness (forventet maksimal nytte) ved å legge til rette for informasjonsbehandling av oppfatninger og minner for rask handling. Det er noen separasjon mellom S1 følelser som raseri og frykt og S2 som kjærlighet, hat, avsky og sinne. Vi kan tenke på dem som sterkt følt eller handlet ut ønsker.

ØNSKER: (Jeg vil at X skal være sant – jeg ønsker å få verden til å passe mine tanker): Lengsel, håp, forventning, venter, venter, trenger, krever, forpliktet til å gjøre.

INTENSJONER: (Jeg vil gjøre X True) Hensikt.

HANDLINGER: (Jeg gjør X True) : Skuespill, Snakker , Lesing, Skrivning, Beregning,

Overtalelse, Viser, Viser, Overbevisende, Gjør Prøver, Forsøk, Latter, Spille, Spise, Drikke, Gråte, Hevde (Beskrive, Undervisning, Forutsi, Rapportering), Lovende, Making eller Bruke kart, Bøker, Tegninger, Dataprogrammer-disse er Offentlig og Frivillig og overføre informasjon til andre slik at de dominerer over bevisstløs, Ufrivillig og informasjonsløs S1 reflekser i forklaringer på atferd ((The Phenomenological Illusion (TPI), The Blank Slate (BS) eller Standard Social Science Model (SSSM))..

Ord uttrykker handlinger som har ulike funksjoner i livet vårt og er ikke navnene på objekter, heller ikke av en enkelt type hendelse. Menneskers sosiale interaksjoner styres av kognitive moduler – omtrent tilsvarende skriptene eller schemata av sosialpsykologi (grupper av nevroner organisert i slutningsmotorer), som med oppfatninger og minner fører til dannelse av preferanser som fører til intensjoner og deretter til handlinger. Forsettlig eller tilsiktet psykologi kan tas for å være alle disse prosessene eller bare preferanser som fører til handlinger, og i bredere forstand er gjenstand for kognitiv psykologi eller kognitiv nevrovitenskap når inkludert nevrofysiologi, nevrokjemi og neurogenetikk. Evolusjonær psykologi kan betraktes som studiet av alle de foregående funksjonene eller driften av modulene som produserer atferd, og blir deretter coextensive i evolusjon, utvikling og individuell handling med preferanser, intensjoner og handlinger. Siden aksiomene (algoritmer eller kognitive moduler) i vår psykologi er i våre gener, kan vi forstørre vår forståelse og øke vår makt ved å gi klare beskrivelser av hvordan de fungerer og kan utvide dem (kultur) via biologi, psykologi, filosofi (beskrivende psykologi), matematikk, logikk, fysikk og dataprogrammer, og dermed gjøre dem raskere og mer effektive. Hajek (2003) gir en analyse av disposisjoner som betingede sannsynligheter which er algoritmisert av Rott (1999), Spohn etc.

Intensjonalitet (kognitiv eller evolusjonær psykologi) består av ulike aspekter av atferd som er medfødt programmert til kognitive moduler som skaper og krever bevissthet, vilje og selv, og i normale menneskelige voksne nesten alle unntatt oppfatninger og noen minner er purposive, krever offentlige handlinger (f.eks språk), og forplikte oss til relasjoner for å øke vår inkluderende fitness (maksimal forventet nytte eller Bayesiansk nytte maksimering). Bayesismen er imidlertid svært tvilsom på grunn av alvorlig underbestemmelse - det vil si at det kan "forklare" noe og dermed ingenting. Dette skjer via dominans og gjensidig altruisme, ofte resulterer i Desire Independent Reasons for Action (Searle)- som jeg deler inn i DIRA1 og DIRA2 for S1 og S2) og pålegger Vilkår for tilfredshet på Vilkår for tilfredshet (Searle) - (dvs. relaterer tanker til verden via offentlige handlinger (muskelbevegelser), produserer matematikk, språk, kunst, musikk, sex, sport etc. Det grunnleggende om dette ble funnet ut av vår største naturlige psykolog Ludwig Wittgenstein fra 1930-tallet til 1951, men med klare foreshadowings tilbake til 1911, og med forbedringer av mange, men fremfor alt av John Searle begynner på 1960-tallet. "Det generelle treet av psykologiske fenomener. Jeg streber ikke etter nøyaktighet, men for et syn på helheten." RPP Vol 1 p895, jf Z p464. Mye av intensjonalitet (f.eks. våre språkspill) innrømmer grader. Som W bemerket, tilbøyeligheter er noen ganger bevisst og deliberativ. Alle våre maler (funksjoner, konsepter, språkspill) har fuzzy kanter i noen sammenhenger,

som de må være nyttige.

Det er minst to typer tenkning (dvs. to språkspill eller måter å bruke den disposisjonsverb 'tenkning')-nonrational uten bevissthet og rasjonell med delvis bevissthet (W), nå beskrevet som rask og langsom tenkning av S1 og S2. Det er nyttig å betrakte disse som språkspill og ikke som bare fenomener (W RPP Vol2 p129). Mentale fenomener (våre subjektive eller interne "erfaringer") er epiphenomenal, mangler kriterier, derfor mangler informasjon selv for seg selv og kan dermed ikke spille noen rolle i kommunikasjon, tenkning eller sinn. Å tenke som alle disposisjoner mangler noen test, er ikke en mental tilstand (i motsetning til oppfatninger av S1), og inneholder ingen informasjon før det blir en offentlig handling eller hendelse som i tale, skrivning eller andre muskuløse sammentrekninger. Våre oppfatninger og minner kan ha informasjon (mening-dvs. en offentlig COS) bare når de manifesteres i offentlige handlinger, for bare da tenker, føler etc. har noen mening (konsekvenser) selv for oss selv.

Minne og persepsjon er integrert av moduler i disposisjoner som blir psykologisk effektive når de blir handlet på – det vil si at S1 genererer S2. Utvikle språk betyr å manifestere medfødt evne avanserte mennesker til å erstatte ord (fine sammentrekninger av muntlige eller manuelle muskler) for handlinger (brutto sammentrekninger av arm og ben muskler). TOM (Theory of Mind) er mye bedre kalt UA-Understanding of Agency (mitt begrep) og UA1 og UA2 for slike funksjoner i S1 og S2 -og kan også kalles evolusjonær psykologi eller intensjonalitet - den medfødte genetisk programmerte produksjon av bevissthet, selv og tanke som fører til intensjoner og deretter til handlinger ved å kontrahere muskler - det vil si, Forståelse er en disposisjon som tenkning og kunnskap. Dermed er "propositional attitude" et feil begrep for normal intuitiv deliberativ S2D (dvs. den langsomme deliberative funksjonen til System 2) eller automatisert S2A (dvs. konvertering av ofte praktisert System 2-funksjoner av tale og handling til automatiske raske funksjoner). Vi ser at innsatsen til kognitiv vitenskap for å forstå tenkning, følelser etc. ved å studere nevrofysiologi ikke kommer til å fortelle oss noe mer om hvordan sinnet (tanke, språk) fungerer (i motsetning til hvordan hjernen fungerer) enn vi allerede vet, fordi "tanke, språk" allerede er i full offentlig visning (W). Eventuelle "fenomener" som er skjult in nevrofysiologi, biokjemi, genetikk, kvantemekanikk eller strengteori, er like irrelevante for vårt sosiale liv som det faktum at et bord består av atomer som "adlyde" (kan beskrives av) lovene i fysikk og kjemi er å ha lunsj på den. Som W så berømt sa "Ingenting er skjult". Alt av interesse om sinnet (tanke, språk) er åpent for visning hvis vi bare undersøker språkets arbeid nøye. Språk (sinn, offentlig tale knyttet til potensielle handlinger) ble utviklet for å lette sosial interaksjon og dermed innsamling av ressurser, overlevelse og reproduksjon. Dens grammatikk (dvs. evolusjonær psykologi, intensjonalitet) fungerer automatisk og er ekstremt forvirrende når vi prøver å analysere den. Dette har blitt forklart ofte av Hacker, DMS og mange andre.

Som W bemerket med utallige nøye angitte eksempler, ord og setninger har flere bruksområder avhengig av sammenheng. Jeg tror og jeg spiser har dypt forskjellige roller

som tror jeg, og jeg trodde eller jeg tror, og han tror. Den nåværende spente førsteperson bruk av inklinasjonale verb som "Jeg tror" normalt beskrive min evne til å forutsi mine sannsynlige handlinger basert på kunnskap (dvs. S2), men kan også virke (i filosofiske sammenhenger) å være beskrivende for min mentale tilstand og så ikke basert på kunnskap eller informasjon (W og se min gjennomgang av boken av Hutto og Myin). I den tidligere S1-forstand en den ser ikke en sannhet, men gjør seg sant i handlingen å si det --dvs., "Jeg tror det regner" gjør seg sant. Det vil si at disposisjonsverb som brukes i første person tilstede spent kan være causally selvrefleksiv - de instantiate seg selv, men da er de ikke testbare (dvs. ikke T eller F, ikke S2). Men tidligere eller fremtidige eller tredje person bruk-"Jeg trodde" eller "han tror" eller "han vil tro" inneholde eller kan løsesav informasjon som er sant eller falsk, som de beskriver offentlige handlinger som er eller kan bli verifiserbare. Likeledes, "Jeg tror det regner" har ingen informasjon bortsett fra påfølgende handlinger, selv for meg, men "Jeg tror det vil regne" eller "han vil tro det regner" er potensielt verifiserbare offentlige handlinger fordrevet i romtid som har til hensikt å formidle informasjon (eller feilinformasjon).

Ikke-reflekterende eller ikke-rasjonelle (automatiske) ord som snakkes uten tidligere hensikt (som jeg kaller S2A -dvs. S2D automatisert av praksis) har blitt kalt Words as Deeds by W & then by Daniele Moyal-Sharrock in her paper in Philosophical Psychology in 2000).

Mange såkalte tilbøyeligheter / Disposisjoner / Preferanser / tendenser / kapasiteter / evner er ikke-propositional (Ikke-reflekterende) Holdninger (langt mer nyttig å kalle dem funksjoner eller evner) av System 1 (Tversky Kahneman). Tidligere intensjoner er oppgitt av Searle å være mentale stater og dermed S1, men igjen tror jeg man må skille PI1 og PI2 siden i vårt normale språk våre tidligere intensjoner er bevisst overveielse av S2. Oppfatninger, Minner, type 2 Disposisjoner (f.eks noen følelser) og mange Type 1 Disposisjoner kalles bedre kalt Reflexes of S1 og er automatiske, ikke-reflekterende, ikke-propositional og IKKE-Attitudinal funksjon av hengslene (aksiomer, algoritmer) av vår evolusjonærpsykologi (Moyal-Sharrock etter Wittgenstein).

Noen av de ledende eksponenter av W ideer som jeg anser viktig lesing for en forståelse av beskrivende psykologi av høyere orden tanke er Coliva, Hutto, DMS, Stern, Horwich, Finkelstein og Read, som, som mange forskere nå, har lagt ut det meste av sitt arbeid (ofte i preprint form) gratis online på academia.edu, philpapers.org, researchgate.net og andre nettsted, og selvfølgelig flittig kan finne nesten alt gratis online via torrents, p2p, libgen.io, b-ok.org etc. Baker & Hacker finnes i sine mange felles verk og på Hacker personlige side. Den avdøde Baker gikk over bord med en bisarr psykoanalytisk og ganske nihilistisk tolkning som ble godt tilbakevist av Hacker hvis "Gordon Baker's Late Interpretation of Wittgenstein" er et must lest for enhver student av oppførsel.

Man kan finne endeløse metafysiske reduksjonistiske tegneserievisninger av livet på grunn av forsøket på å forklare høyere orden tanke på S2 i form av årsakssammenheng rammen

av S1, som Carruthers (C), Dennett, Churchlands (3 av dagens ledere av scientisme, beregningsalisme eller materialistisk reduksjonisme - heretter CDC - mitt akronym for Centers for (Philosophical) Disease Control) og mange andre forfølge. Scientisme har blitt debunked ofte begynner med W i BBB i 30-årene da han bemerket at - "filosofer stadig se metoden for vitenskap foran øynene og er uimotståelig fristet til å stille og svare på spørsmål på den måten vitenskapen gjør. Denne tendensen er den virkelige kilden til metafysikk og fører filosofen inn i fullstendig mørke"- og av Searle, Read, Hutto, Hacker og utallige andre siden. Forsøket på å "forklare" (egentlig bare for å beskrive som W gjort klart) S2 i årsakssammenhenger er usammenhengende, og selv for S1 er det ekstremt komplisert, og det er ikke klart at de svært varierte språkspillene av "årsakssammenheng" noensinne kan gjøres for å søke (som har blitt notert mange ganger) - selv deres anvendelse i fysikk og kjemi er variabel og ofte obskur (var det tyngdekraften eller abscission lag eller hormoner eller vinden eller alle av dem som gjorde eplet falle, og når gjorde årsakene starte og slutte)? Men som W sa - "nå hvis det ikke er årsakssammenhenger som vi er opptatt av, så ligger sinnets aktiviteter åpne foran oss".

Men jeg foreslår at det er en stor feil å se W som å ta begge sider, som vanligvis stated, som hans synspunkter er mye mer subtile, oftere enn ikke å forlate sine trialogues uløst. Man kan finne det nyttig å starte med mine vurderinger av W, S etc., og deretter studere så mye av Les, Hutto, Horwich, Coliva, Hacker, Glock, DMS, Stern, etc. som mulig før grave inn i litteraturen om årsakssammenheng og vitenskapsfilosofi, og hvis man finner det uinteressant å gjøre det så W har truffet merket.

Til tross for innsatsen til W og andre, ser det ut til at de fleste filosofer har liten forståelse av subtiliteten til språkspill (f.eks. den drastisk forskjellige bruken av "Jeg vet hva jeg mener" og "Jeg vet hvilken tid det er"), eller av arten av disposisjoner, og mange (f.eks. CDC) baserer fortsatt sine ideer på slike forestillinger som privat språk, introspeksjon av "indre tale" og beregningsalisme, som W la til hvile 3/4 av et århundre siden.

Før jeg leser noen bok, går jeg til indeksen og bibliografi for å se hvem de siterer. Ofte forfatterne mest bemerkelsesverdige prestasjon er fullstendig eller nesten fullstendig utelatelse av alle forfatterne jeg sitere her. W er lett den mest diskuterte moderne filosofen med om en ny bok og dusinvis av artikler i stor grad eller helvjet til ham hver måned. Han har sitt eget tidsskrift "Philosophical Investigations" og jeg forventer at hans bibliografi overstiger den av de neste topp 4 eller 5 filosofer kombinert. Searle er kanskje neste blant moderner (og den eneste med mange forelesninger på YouTube, Vimeo, Universitetsnettsteder etc.-over 100, som, i motsetning til nesten alle andre filosofiforelesninger, er en glede å lytte til) og Hutto, Coliva, DMS, Hacker, Read, etc., er svært fremtredende med dusinvis av bøker og hundrevis av artikler, samtaler og anmeldelser. Men CDC og andre metaleger ignorerer dem og de tusener som anser sitt arbeid som kritisk viktig.

Følgelig er det kraftige W / S-rammeverket (så vel i det store som for moderne forskning i tenkning) helt fraværende, og alle forvirringene det har ryddet bort er rikelig. Hvis du leser mine vurderinger og verkene selv, forhåpentligvis ditt syn på de fleste skriving i denne arenaen kan være ganske forskjellig fra deres. Men som W insisterte, må man jobbe eksemplene gjennom seg selv. Som ofte nevnt, hans super-sokratiske dialogues hadde en terapeutisk hensikt.

W's definitive argumenter mot introspeksjon og privat språk er notert i mine andre vurderinger og er svært godt kjent. I utgangspunkteter de så enkle som pai - vi må ha en test for å skille mellom A og B, og tester kan bare være eksterne og offentlige. Han illustrerte dette med "Beetle in the Box". Hvis vi alle har en boks som ikke kan åpnes eller røntgenfotografert etc. og kaller det som er inne i en "bille", så "bille" kan ikke ha noen rolle i språket, for hver boks kan inneholde en annen ting eller til og med være tom. Så det er ikke noe privat språk som bare jeg kan vite og ingen introspeksjon av "indre tale". Hvis X ikke er offentlig påviselig, kan det ikke være et ord på vårt språk. Dette skyter ned Carruthers ISA-teori, samt alle de andre "indre sans" teoriene som han refererer til. Jeg har forklart W's demontering av forestillingen om introspeksjon og funksjon av disposisjonsspråk ('propositional holdninger') ovenfor og i mine vurderinger av Budd, Johnston og flere av Searles bøker. Se Sterns "Wittgenstein's Philosophical Investigations"(2004) for en fin forklaring på Privat språk end alt av Read et alfor å komme til røttene til disse problemene som få gjør.

CDC eschew bruk av "jeg" siden det forutsetter eksistensen av en "høyere selv". Men selve handlingen av skriving, lesing og alle språk og konsepter (språkspill) forutsetter selv, bevissthet og vilje, så slike kontoer er selvmotsigende tegneserier av livet uten noen verdi overhodet (og null innvirkning på hverdagen til noen). W / S og andre har lenge bemerket at den første personen synspunkt er bare ikke forståelig eliminable eller reducible til en tredje person en, men fravær av sammenheng er ikke noe problem for tegneserie visninger av livet. Likeledes, med beskrivelsen av hjernens funksjon eller atferd som "beregningmessig", "informasjonsbehandling" etc., - godt debunked utallige ganger av W / S, Hutto, Les, Hacker og mange andre.

Skriving som forsøker å kombinere vitenskap med filosofi, med betydningen av mange viktige begreper som varierer nesten tilfeldig uten bevissthet, er schizoid og håpløs, men det er tusenvis av vitenskap og filosofi bøker som dette. Det er beskrivelsen (ikke forklaring som W gjort klart) av vår oppførsel og deretter eksperimenter av kognitiv psykologi. Mange av disse som arbeider med menneskelig atferd kombinerer bevisst tenkning av S2 med de ubevisste automatismer av S1 (absorbere psykologi i fysiologi). Vi blir ofte fortalt at selv, vilje og bevissthet er illusjoner, siden de tror de viser oss den "virkelige" betydningen av disse begrepene, og at tegneseriebruken er den gyldige. Det vil si at S2 er "uvirkelig" og må subsumeres av de vitenskapelige årsaksbeskrivelsene til S1. Derfor en grunn til skiftet fra språkets filosofi til sinnets filosofi. Se f.eks, min anmeldelse av Carruthers siste "The Opacity

of Mind". Selv Searle er en hyppig lovbryter her som nevnt av Hacker, Bennet og Hacker, DMS, Coliva etc.

Hvis noen sier at jeg ikke kan velge hva jeg skal ha til lunsj han er tydelig feil, eller hvis ved valg han mener noe annet som at "valg" kan beskrives som å ha en "årsak" eller at det ikke er klart hvordan å redusere "valg" til "årsak" så vi må betrakte det som illusorisk, så det er trivielt sant (eller usammenhengende), men irrelevant for hvordan vi bruker språk og hvordan vi lever, som bør betraktes som det punktet å starte og avslutte slike diskusjoner.

Kanskje man kan betrakte det som relevant at det var W, sammen med Kant og Nietzsche (store intellekt, men ingen av dem gjør mye for å oppløse filosofiens problemer), som ble kåret til tidenes beste av filosofer-ikke Quine, Dummett, Putnam, Kripke eller CDC.

Man kan se likheten i alle filosofiske spørsmål (i streng forstand jeg anser her, med tanke på W kommentar at ikke alt med utseendet på et spørsmål er en). Vi ønsker å forstå hvordan hjernen (eller universet) gjør det, men S2 er ikke opp til det. Det er alt (eller for det meste) i de ubevisste intrigene til S1 via DNA. Vi vet ikke, men vårt DNA gjør det, takket være døden av utallige billioner av organismer over rundt 3 milliarder år. Vi kan enkelt beskrive verden, men ofte ikke kan bli enige om hvordan en "forklaring" skal se ut. Så,, vi sliter med vitenskap og stadig så sakte beskrive mekanismene i sinnet. Selv om vi skulle arrive på "fullstendig" kunnskap om hjernen, ville vi fortsatt bare ha en beskrivelse av hva nevronal mønstertilsvaret å se rødt, men det er ikke klart hva det ville bety (COS) å ha en "forklaring" på hvorfor det er rødt (dvs. hvorfor qualia eksisterer). Som W sa, forklaringer kommer til en slutt et sted.

For de som forstår de ovennevnte, består de filosofiske delene av Carruthers "Opacity of Mind" (et stort nylig arbeid av CDC-skolen) i stor grad av standardforvirringene som følge av å ignorere arbeidet til W, S og hundrevis av andre. Det kan kalles scientisme eller reduksjonisme og benekter "virkeligheten" av vår høyere orden tanke, vilje, selv og bevissthet, bortsett fra som disse er gitt en ganske annerledes og helt uforenlig bruk i vitenskapen. Vi har for eksempel ingen grunner til handling, bare en hjerne som forårsaker handling etc. De skaper imaginære problemer ved å prøve å svare på spørsmål som ikke har noen klar fornuft. Det bør slå oss at disse synspunktene har absolutt ingen innvirkning på hverdagen til de som tilbringer mesteparten av sitt voksne liv for å fremme dem.

Denne situasjonen er pent oppsummert av Rupert Read i sin artikkel 'The Hard Problem of Consciousness' - "hardcore problemet blir mer og mer fjernt, jo mer vi de-humanisere aspekter av sinnet, for eksempel informasjon og oppfatning og intensjonalitet. Problemet vil bare virkelig bli møtt hvis vi står overfor det som et "problem" som har å gjøre med hele mennesker, nedfelt i en sammenheng (uløselig naturlig og sosial) på et gitt tidspunkt, etc ... da kan det bli perspicuous til en at det ikke er noe problem. Bare når man starter, sier, å "teoretisere" informasjon på tvers av menneskelige og ikke-menneskelige domener (angivelig ved hjelp av ikke-menneske-dyret {vanligvis tenkt på som mekanisk} eller maskin-

som ens paradigme, og dermed få ting tilbake til fronten), begynner det å se ut som om det er et problem ... at alle 'isms' (cognitivism, reduksjonisme (til hjernen), behaviorism og så videre)... presse videre og videre fra vår rekkevidde ... selve konseptualiseringen av problemet er selve tingen som sikrer at det "harde problemet" forblir uoppløselig ... Ingen god grunn har noen sinne blitt gitt for oss å tro at det må være en vitenskap om noe hvis det skal betraktes som ekte. Det er ingen god grunn til å tro at det bør være en vitenskap om bevissthet, eller av sinn eller samfunn, noe mer enn det trenger være en vitenskap av tall, eller av universer eller av hovedsteder eller av spill eller av konstellasjoner eller objekter hvis navn starter med bokstaven 'b'.... Vi må starte med ideen om oss selv som nedfelte personer som opptrer i en verden, ikke med ideen om oss selv som hjerner med sinn "plassert" i dem eller "festet" til dem ... Det er ingen måte at vitenskapen kan hjelpe oss bootstrap inn i en "ekstern" / 'objektiv' redegjørelse for hva bevissthet egentlig er og når det virkelig er til stede. For det kan ikke hjelpe oss når det er en konflikt av kriterier, når våre maskiner kommer i konflikt med oss selv, i konflikt med oss. For våre maskiner er bare kalibrert av våre rapporter i første omgang. Det kan ikke være noe slikt som å få et eksternt synspunkt ... det er ikke fordi ... det harde problemet er uløselig, ... Snarere trenger vi ikke innrømme at et problem har selv blitt definert ... 'transcendental naturalisme' ... Garanterer... å holde seg i live på ubestemt tid av problemet. Det gir den ekstraordinære psykologiske tilfredsstillelse av både en ydmyk (men privilegert) "vitenskapelig" uttalelse av grenser til forståelsen og, kunnskapen om being del av en privilegert elite, som i åsi disse grensene, kan se utover dem. Det klarer ikke å se hva Wittgenstein gjorde klart i forordet til Tractatus. Grensen kan... bare trekkes på språk og hva som ligger på den andre siden av grensen vil være bare tull."

Mange av W kommentarer kommer til hjernen. Han bemerket 88 år siden at "mysterier" tilfredsstillende en lengsel etter transcendent, og fordi vi tror vi kan se "grensene for menneskelig forståelse", tror vi at vi også kan se utover dem, og at vi bør dvele ved det faktum at vi ser grensene for språk (sinn) i det faktum at vi ikke kan beskrive fakta som tilsvarer en setning unntatt ved å gjenta setningen (se p10 etc. i hans kultur og verdi, skrevet i 1931). Jeg synes også det er nyttig å gjenta ofte hans bemerkning om at "overtro er ingenting annet enn tro på årsakssammenhengen" - skrevet for et århundre siden i TLP 5.1361.

Også, apropos er hans berømte kommentar (PI p308) om opprinnelsen til de filosofiske problemene om mentale prosesser (og alle filosofiske problemer). "Hvordan oppstår det filosofiske problemet om mentale prosesser og stater og om atferd? Det første trinnet er den som helt unnslipper varsel. Vi snakker om prosesser og stater og lar deres natur være uavklart. En gang skal vi kanskje vite mer om dem - vi tror. Men det er akkurat det som forplikter oss til en bestemt måte å se på saken på. For vi har et klart konsept på hva det betyr å lære å kjenne en prosess bedre. (Den avgjørende bevegelsen i trylletrikset har blitt gjort, og det var den som vi trodde ganske uskyldig.) - Og nå analogien som skulle få oss til å forstå våre tanker faller i stykker. Så vi må nekte den ennå ubefattede prosessen i det

ennå utforskede mediet. Og nå ser det ut som om vi hadde nektet mentale prosesser. Og vi vil naturligvis ikke nekte dem."

En annen tilsynelatende triviell kommentar av W (PI p271) ba oss om å forestille oss en person som glemte hva ordet "smerte" betydde, men brukte det riktig -dvs. Også relevant er W kommentar (TLP 6.52) at når alle vitenskapelige spørsmål har blitt besvart, ingenting er igjen å stille spørsmål, og det er i seg selv svaret. Og sentralt for å forstå den vitenskapsmanniske (dvs. på grunn av scientisme, ikke vitenskap) feil i CDC et al er hans observasjon at det er en svært vanlig feil å tro at noe må få oss til å gjøre det vi gjør, noe som fører til forvirring mellom årsak og fornuft. "Og feilen som vi her og i tusen lignende tilfeller er tilbøyelig til å gjøre er merket av ordet "å gjøre" som vi har brukt det i setningen "Det er ingen handling av innsikt som gjør oss bruke regelen som vi gjør", fordi det er en idé om at "noe må få oss" til å gjøre det vi gjør. Og dette blir igjen med forvirringen mellom årsak og fornuft. Vi trenger ingen grunn til å følge regelen som vi gjør. Kjeden av grunner har en slutt." BBB p143 (andre er i 2015)

Han har også kommentert at sakskjeden har en slutt, og at det ikke er noen grunn i det generelle tilfellet for at det skal være meningsfylt å spesifisere en årsak. W så i sin egen tiår lange kamp nødvendigheten av å klargjøre 'grammatikk' seg selv ved å utarbeide 'perspicuous eksempler' og nytteløshet for mange av å bli fortalt svarene. Derav hans berømte kommentarer om filosofi som terapi og "arbeider med seg selv".

En annen slående ting om så mange filosofibøker (og den forkledde filosofien gjennom atferdsvitenskap, fysikk og matematikk) er at det ofte ikke er noe hint om at det er andre synspunkter - at mange av de mest fremtredende filosofene anser det vitenskapelige synet som usammenhengende. Det er også ikkehan faktum (sjelden nevnt) at, forutsatt selvfølgelig vi ignorere sinusammenheng, reduksjon stopper ikke på nivået av nevrofysiologi, men kan lett utvides (og har ofte vært) til nivået av kjemi, fysikk, kvantemekanikk, "matematikk" eller bare "ideer". Hva bør gjøre nevrofysiologi privilegert? De gamle grekerne genererte ideen om at ingenting eksisterer, men ideer og Leibniz berømt beskrevet universet som en gigantisk maskin. Senest ble Stephan Wolfram en legende i pseudovitenskapens historie for sin beskrivelse av universet som en dataautomat i "A New Kind of Science". Materialisme, mekanisme, idealisme, reduksjonisme, atferdsisme og dualisme i sine mange forkledninger er neppe nyheter, og til en Wittgensteinian, ganske døde hester siden W dikterte Blue and Brown bøker i 30-årene, eller i det minste siden den påfølgende publikasjonen og omfattende kommentarer til hans nachlass. Men å overbevise noen er en håpløs oppgave. W innså at man må jobbe med seg selv – selvterapi via langvarig arbeid gjennom 'perspicuous eksempler' av språk (sinn) i aksjon.

Et (uvitende) uttrykk for hvordan aksiomatisk psykologi hersker, og hvor lett det er å endre et ords bruk uten å vite det, ble gitt av fysikeren Sir James Jeans for lenge siden: "Universet begynner å se mer ut som en stor tanke enn som en stor maskin." Men 'tenkte', 'maskin',

'tid', 'space', 'fordi', 'event', 'skje', 'skje', 'fortsett', etc. har ikke de samme betydninger (bruker) i vitenskap eller filosofi som i hverdagen, eller rettere sagt de har de gamle brukne blandet inn tilfeldig med mange nye, så det er utseendet på fornuft uten forstand. Mye av akademisk diskusjon om atferd, liv og universet er høy komedie (i motsetning til den lave komedien i de fleste politikk, religion og massemedia): det vil si "komedie som arbeider med høflig samfunn, preget av sofistisert, vittig dialog og et intrikat plott"- (Dictionary.com). Men filosofi er ikke bortkastet tid - gjort med rette, det er den beste måten å tilbringe tid på. Hvordan kan vi ellers fjerne kaoset i atferdsvitenskapene eller beskrive vårt mentale liv og den høyere orden tanken på System 2 - den mest intrikate, fantastiske og mystiske tingen det er?

Gitt dette rammeverket bør det være lett å forstå OC, å følge W's eksempler som beskriver hvordan vår medfødte psykologi bruker virkelighetstesting av System 2 til å bygge på sikkerheten til System 1, slik at vi som enkeltpersoner og som samfunn får et verdensbilde av ugjendrivelige sammenfildrede opplevelser som bygger på grunnfjellet i vår aksiomatiske genetisk programmerte refleksive oppfatning og handling til den fantastiske byggverket av vitenskap og kultur. Evolusjonsteorien og relativitetsteorien gikk for lenge siden fra noe som kan utfordres til sikkerhet som bare kan endres, og i den andre enden av spekteret er det ingen mulighet for å finne ut at det ikke finnes slike ting som Paris eller Brontosaurus. Det skeptiske synet er usammenhengende. Vi kan si hva som helst, men vi kan ikke bety noe.

Derfor, med DMS, anser jeg OC som en beskrivelse av grunnsteinen av menneskelig forståelse og det mest grunnleggende dokumentet om vår psykologi. Selv om det er skrevet når han er i 60-årene, mentalt og fysisk ødelagt av kreft, er det like genialt som hans andre arbeid og forvandler vår forståelse av filosofi (den beskrivende psykologien til høyere orden tanke), bringe den til slutt inn i lyset, etter tre tusen år i hulen. Metafysikk har blitt feid bort fra filosofi og fysikk.

"Hva slags fremgang er dette - det fascinerende mysteriet har blitt fjernet - men ingen dybder har blitt rørt i trøst; ingenting har blitt forklart eller oppdaget eller gjeninntatt. Hvor tam og uinspirerende man kanskje tenker. Men kanskje, som Wittgenstein antyder, bør dydene av klarhet, avmystifisering og sannhet bli funnet tilfredsstillende nok" --Horwich 'Wittgenstein's Metaphilosophy'.

La meg foreslå at med det perspektivet jeg har oppmuntret her, er W i sentrum for moderne filosofi og psykologi og er ikke obskur, vanskelig eller irrelevant, men scintillating, dyp og krystallklar, og at å savne ham er å savne en av de største intellektuelle eventyrene mulig.

Et utmerket nylig arbeid som viser mange av de filosofiske forvirringene i en bok som er antatt om vitenskap og matematikk, er Yanofskys "The Outer Limits of Reason: What Science, Mathematics and Logic Cannot Tell Us" (2013) (se min anmeldelse).

W bemerket at når vi når slutten av vitenskapelige kommentarer, blir problemet en filosofisk en - det vil si et av hvordan språket kan brukes forståelig. Yanofsky, som nesten alle forskere og de fleste filosofer, forstår ikke at det er to forskjellige typer "spørsmål" eller "påstander" (dvs. språkspill eller LGs) her. Det er de som er fakta om hvordan verden er – det vil si, de er offentlig observerbare proposisjonstilstander (sanne eller falske) tilstander som har klare betydninger (Vilkår for tilfredshet --COS i Searles terminologi)- det vil si vitenskapelige uttalelser, og så er det de som er spørsmål om hvordan språket kan sammenhengende brukes til å beskrive disse tilstandene, og disse kan besvares av enhver sunn, intelligent, lesekyndig person med liten eller ingen ty til fakta i vitenskapen. Et annet dårlig forstått, men kritisk faktum er at selv om tenkningen, som representerer, inferring, forståelse, intuiting etc. (dvs. disposisjonspsykologi) av en sann eller falsk uttalelse er en funksjon av høyere orden kognisjon av vår langsomme, bevisste System 2 (S2), beslutningen om hvorvidt "partikler" er viklet inn, stjernen viser et rødt skifte, et teoremet har blitt bevist (dvs. den delen som innebærer å se at symbolene brukes riktig i hver linje av beviset), er alltid gjort av det raske, automatiske, ubevisste system 1 (S1) via å se, høre, berøre etc. der det ikke er noen informasjonsbehandling, ingen representasjon (dvs. ingen COS) og ingen beslutninger i den forstand at disse skjer i S2 (som mottar sine innspill fra S1). Denne to systemtilnærmingen er nå standard måte å se resonnement eller rasjonalitet på, og er en avgjørende heuristisk i beskrivelsen av atferd, hvorav vitenskap, matematikk og filosofi er spesielle tilfeller. Det er en stor og raskt voksende litteratur om resonnement som er uunnværlig for studiet av atferd eller vitenskap. En fersk bok som graver inn i detaljene om hvordan vi faktisk grunn (dvs. bruke språk til å utføre handlinger-se W, DMS, Hacker, S etc.) er "Human Resonnement og Kognitiv vitenskap" av Stenning og Van Lambalgen (2008), som, til tross for sine begrensninger (f.eks begrenset forståelse av W / S og den brede strukturen av forsettlig psykologi), er (som av 2019) den beste enkeltkilde jeg vet enkelt kilde.

W skrev mye om matematikkfilosofien siden det tydelig illustrerte mange av de typer forvirringer generert av "vitenskapelige" språkspill, og det har vært utallige kommentarer, mange ganske fattige. Jeg vil kommentere noen av de beste siste arbeid som det er brakt opp av Yanofsky.

Francisco Berto har gjort noen gjennomtrengende kommentarer nylig. Han bemerket at W nektet sammenhengen av metamatematikk - det vil si bruk av Godel av et metateorem for å bevise sitt teoremet, sannsynligvis står for hans "beryktede" tolkning av Godels teoremet som et paradoks, og hvis vi aksepterer hans argument, tror jeg vi er tvunget til å nekte forståelighet av metalanguages, metatheories og meta noe annet. Hvordan kan det være at slike begreper (ord, språkspill) som metamatematikk og incompleteness, akseptert av millioner (og til og med hevdet av ikke mindre enn Penrose, Hawking, Dyson et al for å avsløre grunnleggende sannheter om vårt sinn eller universet) er bare enkle misforståelser om hvordan språket fungerer? Er ikke beviset i denne pudding at, som så mange "åpenbaring" filosofiske forestillinger (f.eks, sinn og vilje som illusjoner -Dennett,

Carruthers, Kirkelandet etc.), de har ingen praktisk innvirkning overhodet?

Berto oppsummerer det pent: "Innenfor dette rammeverket er det ikke mulig at den samme setningen ... viser seg å være uttrykksfulle, men ubestemmelige, i et formelt system ... og påviselig sant (under den nevnte konsistenshypotesen) i et annet system (metasystemet). Hvis, som Wittgenstein opprettholdt, fastsetter beviset selve betydningen av den påviste setningen, så er det ikke mulig for samme setning (det vil si for en setning med samme betydning) å være ubestemmelig i et formelt system, men besluttet i et annet system (meta-systemet) ... Wittgenstein måtte avvise både ideen om at et formelt system kan være syntaktisk ufullstendig, og den platonisk konsekvensen at ingen formelle system som bare beviser aritmetiske sannheter kan bevise alle aritmetiske sannheter. Hvis bevis fastslår betydningen av aritmetiske setninger, kan det ikke være ufullstendige systemer, akkurat som det ikke kan være ufullstendige betydninger." Og videre "Inkonsekvent aritmetikk, dvs. Hva er viktigere, de teoretiske funksjonene i slike teorier samsvarer nettopp med noen av de nevnte Wittgensteinian intuisjoner ... Deres uoverensstemmelse gjør det mulig for dem også å flykte fra Godels første teorem, og fra Kirkens ubestemmelighetsresultat: de er, det vil si påviselig fullstendig og avgjørende. De oppfyller derfor nøyaktig Wittgensteins anmodning, som sier at det ikke kan være matematiske problemer som kan formuleres meningsfylt i systemet, men hvilke systemets regler ikke kan bestemme. Derfor harmoniserer den avgjørende parakonsekventearitmetikk med en mening Wittgenstein opprettholdt sin filosofiske karriere."

W viste også den fatale feilen i angående matematikk eller språk eller vår oppførsel generelt som et enhetlig sammenhengende logisk "system", snarere enn som en broket av stykker satt sammen av tilfeldige prosesser av naturlig utvalg. "Godel viser oss en uklarhet i begrepet "matematikk", som er indikert av det faktum at matematikk er tatt for å være et system" og vi kan si (contra nesten alle) det er alt som Godel og Gregory Chaitin viser. W kommenterte mange ganger at "sannhet" i matematikk betyr aksiomer eller teoremer avledet fra aksiomer, og "falske" betyr at man gjorde en feil i å bruke definisjonene, og dette er helt forskjellige from empiriske saker der man bruker en test. W bemerket ofte at for å være akseptabelt som matematikk i vanlig forstand, må det være brukbart i andre bevis, og det må ha virkelige verden applikasjoner, men heller ikke er tilfelle med Godel ufullstendighet. Siden det ikke kan bevises i et konsekvent system (her Peano Aritmetisk, men en mye bredere arena for Chaitin), kan den ikke brukes i bevis og, i motsetning til alle "resten" av PA det kan ikke brukes i den virkelige verden heller. Som Victor Rodych bemerket "... Wittgenstein mener at en formell kalkulus bare er en matematisk kalkulus (dvs. et matematisk språkspill) hvis den har en ekstra systemisk applikasjon i et system av betingede forslag (f.eks i vanlig telling og måling eller i fysikk) ..." En annen måte å si dette på er at man trenger en fullmakt til å anvende vår normale bruk av ord som "bevis", "forslag", "sant", "ufullstendig", "tall" og "matematikk" til et resultat i floke av spill opprettet med "tall" og "pluss" og "minus" tegn etc., og med "Ufullstendighet" mangler denne garantien. Rodych oppsummerer det beundringsverdig. "På Wittgensteins beretning er det ikke noe slikt som en ufullstendig matematisk kalkulus fordi 'i matematikk er alt

algoritme [og syntaks] og ingenting betyr [semantikk]..."

W har mye det samme å si om Cantors diagonalisering og sett teori. "Vurdering av diagonal prosedyren shews deg at begrepet "reelt antall" har mye mindre analogi med begrepet "kardinal nummer" enn vi, blir villedet av visse analogier, er tilbøyelig til å tro" og mange andre kommentarer (se Rodych og Floyd).

En av de store utelatelser fra alle slike bøker er det fantastiske arbeidet til polymath fysiker og beslutningsteoretiker David Wolpert, som viste seg å være noen fantastiske umulighet eller ufullstendighet teoremer (1992 til 2008 - se arxiv.org) på grensene for slutning (beregning) som er så generelle at de er uavhengige av enheten gjør beregning, og selv uavhengig av fysikkens lover, slik at de gjelder på tvers av datamaskiner, fysikk og menneskelig oppførsel, som han oppsummerte dermed: "Man kan ikke bygge en fysisk datamaskin som kan sikres riktig behandling raskere informasjon enn universet gjør. Resultatene betyr også at det ikke kan eksistere et ufeilbarlig, generell observasjonsapparat, og at det ikke kan være et ufeilbarlig, generell kontrollapparat. Disse resultatene er ikke avhengige av systemer som er uendelige, og/eller ikke-klassiske, og/eller adlyder kaotisk dynamikk. De holder også selv om man bruker en uendelig rask, uendelig tett datamaskin, med beregningskrefter større enn en Turing-maskin." Han publiserte også det som synes å være det første seriøse arbeidet med team eller kollektiv intelligens (COIN) som han sier setter dette emnet på et godt vitenskapelig fotfeste. Selv om han har publisert ulike versjoner av disse over to tiår i noen av de mest prestisjefylte fagfellelvurderte fysikktidsskriftene (f.eks. Physica D 237: 257-81(2008)) samt i NASA-tidsskrifter, og har fått nyhetsartikler i store vitenskapstidsskrifter, synes få å ha lagt merke til, og jeg har sett i dusinvis av nyere bøker om fysikk, matematikk, beslutningsteori og beregning uten å finne en referanse.

Det er mest uheldig at Yanofsky og andre ikke har noen bevissthet om Wolpert, siden hans arbeid er den ultimate utvidelsen av databehandling, tenkning, slutning, ufullstendighet og ubestemmelighet, som han oppnår (som mange bevis i Turing maskinteori) ved å utvide løgnerparadokset og Cantors diagonalisering for å inkludere alle mulige universer og alle vesener eller mekanismer, og dermed kan bli sett på som det siste ordet ikke bare på beregning, men på kosmologi eller til og med desiteter. Han oppnår denne ekstreme generaliteten ved å partisjonere det inferringuniverset ved hjelp av verdslige linjer (dvs. når det gjelder hva det gjør og ikke hvordan det gjør det) slik at hans matematiske bevis er uavhengige av bestemte fysiske lover eller beregningsstrukturer for å etablere de fysiske grensene for slutning for fortid, nåtid og fremtid og all mulig beregning, observasjon og kontroll. Han bemerker at selv i et klassisk univers laplace var galt om å kunne perfekt forutsi fremtiden (eller til og med perfekt skildre fortiden eller nåtiden) og at hans umulighetsresultater kan sees på som en "ikke-quantum mekanisk usikkerhet prinsippet" (dvs. det kan ikke være en ufeilbarlig observasjon eller kontroll enhet). Enhver universell fysisk enhet må være uendelig, det kan bare være slik på et øyeblikk, og ingen virkelighet

kan ha mer enn ett ("monoteismeteoremet"). Siden rom og tid ikke vises i definisjonen, kan enheten til og med være hele universet over hele tiden. Det kan betraktes som en fysisk analog av ufullstendighet med to slutningsenheter i stedet for en selvrefererende enhet. Som han sier, "enten Hamiltonian av vårt univers proscribes en viss type beregning, eller prediksjon kompleksitet er unik (i motsetning til algoritmisk informasjon kompleksitet) ved at det er en og bare én versjon av det som kan være aktuelt i hele vårt univers."

En annen måte å si dette på er at man ikke kan ha to fysiske slutningsenheter (datamaskiner) som begge er i stand til å bli spurt vilkårlige spørsmål om utgangen av den andre, eller at universet ikke kan inneholde en datamaskin som man kan utgjøre noen vilkårlig beregningsoppgave, eller at for et hvert par fysiske slutningsmotorer, er det alltid binære verdsatte spørsmål om universets tilstand som ikke engang kan stilles til minst ett av dem. Man kan ikke bygge en datamaskin som kan forutsi en vilkårlig fremtidig tilstand av et fysisk system før det oppstår, selv om tilstanden er fra et begrenset sett med oppgaver som kan stilles til den - det vil si at den ikke kan behandle informasjon (selv om dette er et vexed uttrykk som S og Les og andre notat) raskere enn universet. Datamaskinen og det vilkårlige fysiske systemet det er databehandling trenger ikke å være fysisk koblet, og den holder uavhengig av fysikkens lover, kaos, kvantemekanikk, årsakssammenheng eller lette kjegler og til og med for en uendelig lyshastighet. Slutningsenheten trenger ikke å være romlig lokalisert, men kan være ikke-lokale dynamiske prosesser som forekommer over hele universet. Han er vel klar over at dette setter spekulasjonene til Wolfram, Landauer, Fredkin, Lloyd etc., om than universet som datamaskin eller grensene for "informasjonsbehandling", i et nytt lys (selv om indeksene i deres skrifter gjør ingen referanse til ham og en annen bemerkelsesverdig utelatelse er at ingen av de ovennevnte er nevnt av Yanofsky heller).

Wolpert sier det viser at universet ikke kan inneholde en slutningsenhet som kan behandle informasjon så fort som mulig, og siden han viser at du ikke kan ha et perfekt minne eller perfekt kontroll, kan dens fortid, nåtid eller fremtidige tilstand aldri være perfekt eller fullstendig avbildet, karakterisert, kjent eller kopiert. Han beviste også at ingen kombinasjon av datamaskiner med feilkorrigeringskoder kan overvinne disse begrensningene. Wolpert bemerker også den kritiske betydningen av observatøren ("Iøgneren") og dette knytter oss til de kjente conundrums av fysikk, matematikk og språk som angår Yanofsky. Igjen jf. Floyd på W: "Han artikulere med andre ord en generalisert form for diagonalisering. Argumentet gjelder derfor generelt, ikke bare for desimalutvidelser, men til enhver påstått oppføring eller regelstyrt uttrykk for dem; det ikke stole på noen bestemt notasjonsenhet eller foretrukne romlige ordninger av tegn. I den forstand appellerer Wittgensteins argument til ingen bilde, og det er ikke i hovedsak diagrammatisk eller representativt, selv om det kan være kartlagt og i den grad det er et logisk argument, kan logikken representeres formelt). Som Turings argumenter er det fritt for et direkte bånd til en bestemt formalisme. [Parallellene til Wolpert er åpenbare.] I motsetning til Turings argumenter, påkaller det eksplisitt forestillingen om et språkspill og

gjelder for (og forutsetter) en daglig oppfatning av begrepene om regler og av menneskene som følger dem. Hver linje i den diagonale presentasjonen ovenfor er oppfattet som en instruksjon eller kommando, analog med en ordre gitt til et menneske ..." Det bør være åpenbart hvordan Wolperts arbeid er en perfekt illustrasjon av W's ideer om de separate spørsmålene om vitenskap eller matematikk og filosofiens (språkspill).

Yanofsky gjør heller ikke klart den store overlappingen som nå eksisterer (og vokser raskt) mellom spillteoretikere, fysikere, økonomer, matematikere, filosofer, beslutningsteoretikere og andre, som alle har publisert i flere tiår nært beslektede bevis på ubestemmelighet, umulighet, udiskutable og ufullstendighet. En av de mer bisarre er det siste beviset fra Armando Assis at i den relative tilstandformuleringen av kvantemekanikk kan man sette opp et nullsumspill mellom universet og en observatør ved hjelp av Nash Equilibrium, som følger Born-regelen og sammenbruddet av bølgefunksjonen. Godel var først ute med å demonstrere et umulighetsresultat, og (inntil de bemerkelsesverdige papirene til David Wolpert – se her og min anmeldelsesartikkel) er det den mest vidtrekkende (eller bare trivial/usammenhengende), men det har vært et skred av andre. En av de tidligste i beslutningsteorien var den berømte general Upossibility Theorem (GIT) oppdaget av Kenneth Arrow i 1951 (som han fikk Nobelprisen i økonomi for i 1972 - og fem av hans studenter er nå nobelprisvinnere så dette er ikke frynsevitenskap). Det står omtrent at ingen rimelig konsekvent og rettferdig stemmesystem (dvs. ingen metode for å aggregere enkeltpersoners preferanser i gruppepreferanser) kan gi fornuftige resultater. Gruppen er enten dominert av en person, og så GIT kalles ofte "diktator-teoremet", eller det er intransitive preferanser. Arrows opprinnelige papir ble kalt "A Difficulty in the Concept of Social Welfare" og kan sies slik: "Jeger umulig å formulere en sosial preference bestilling som tilfredsstillende alle følgende forhold: Ikke-diktatur; Individuell suverenitet; Enstemmighet; Frihet fra irrelevante alternativer; Unikhet av grupperangering." De som er kjent med moderne beslutningsteori aksepterer dette og de mange relaterte begrensede teoremene som utgangspunkt. De som ikke er kan finne det (og alle disse theorems) utrolig og i så fall, de trenger å finne en karriere vei som ikke har noe å gjøre med eny av de ovennevnte disipliner. Se "The Arrow Upossibility Theorem"(2014) eller "Beslutningstaking og ufullkommenhet"(2013) blant legioner av publikasjoner.

Yanofsky nevner det berømte umuligheten resultatet av Brandenburger og Keisler (2006) for to person spill (men selvfølgelig ikke begrenset til "spill" og som alle disse umulighetresultater det gjelder bredt for beslutninger av noe slag) som viser at enhver tro modell av en bestemt type fører til motsetninger. En tolkning av resultatet er at hvis beslutningsanalytikerens verktøy (i utgangspunktet bare logikk) er tilgjengelige for players i et spill, så er det uttalelser eller tro at spillerne kan skrive ned eller "tenke på", men kan faktisk ikke holde (dvs. ingen klar COS). "Ann mener at Bob antar at Ann mener at Bobs antagelse er feil" virker uunntaksbar og "rekursjon" (en annen LG) har blitt antatt i argumentasjon, lingvistikk, filosofi etc., i et århundre minst, men de viste at det er umulig for Ann og Bob å anta disse trosoppfatningene. Og det er en raskt voksende kropp av slike umulighetsresultater for 1 eller multiplayer beslutningssituasjoner (f.eks. det karakterer i

Arrow, Wolpert, Koppel og Rosser etc). For en god teknisk papir fra blant skredet på B & K paradokset, få Abramsky og Zvesper papir fra arXiv.org, som tar oss tilbake til løgner paradokset og Cantor uendelig (som tittelen bemerker det handler om "interaktive former for diagonalisering og selvreferanse") og dermed til Floyd, Rodych, Berto, W og Godel. Mange av disse avisene siterer Yanofksys papir "En universell tilnærming til selvrefererende paradokser og faste punkter. Bulletin av symbolsk logikk, 9 (3):362-386, 2003. Abramsky (en polymath som blant annet er en pioner i quantum computing) er en venn, og så Yanofsky bidrar med et papir til den siste Festschrift til ham 'Beregning, Logikk, Spill og Quantum Foundations' (2013). For kanskje den beste nylige (2013) kommentaren til BK og relaterte paradokser se 165p powerpoint foredrag gratis på nettet av Wes Holliday og Eric Pacuit 'Ten Puslespill og paradokser om kunnskap og tro'. For en god multi-forfatter undersøkelse se 'Collective Decision Making (2010).

Siden Godels berømte temaer er corollaries av Chaitins tema som viser algoritmisk "tilfeldighet" ('ufullstendighet') gjennom matte (som bare er en annen av våre symbolske systemer), virker det uunngåelig at tenkning (atferd, språk, sinn) er full av umulige, tilfeldige eller ufullstendige uttalelser og situasjoner. Siden vi kan se hvert av disse domene som symbolske systemer utviklet seg ved en tilfeldighet for å få vår psykologi til å fungere, bør det kanskje betraktes som ikke overraskende at de ikke er "komplette". For matematikk sier Chaitin athans "tilfeldighet" (igjen en gruppe LGs) viser at det er ubegrensede teoremer som er sanne, men ubeviselige, det vil si sant uten grunn. Man bør da kunne si at det er ubegrensede uttalelser som gjør perfekt "grammatisk" følelse som ikke beskriver faktiske situasjoner oppnåelig i det domenet. Jeg foreslår at disse oppgavene forsvinner hvis man vurderer W's synspunkter. Han skrev mange notater om spørsmålet om Godels theorems, og hele sitt arbeid gjelder plastisitet, "ufullstendighet" og ekstrem kontekstfølsomhet av språk, matematikk og logikk. De siste papirene til Rodych, Floyd og Berto er den beste introduksjonen jeg kjenner til W's bemerkninger om grunnlaget for matematikk og så til filosofi.

Som nevnt, David Wolpert har avledet noen fantastiske teoremer i Turing Machine Theory og grensene for beregning som er svært apropos her. De har blitt nesten universelt ignorert, men ikke av kjente økonomemeterianere Koppl og Rosser, som i sin berømte 2002 papir "Alt jeg har å si har allerede krysset tankene dine", gi tre teoremer på grensene til rasjonalitet, prediksjon og kontroll i økonomi. Den første bruker Wolperts toremet på grensene for å beregne for å vise noen logiske grenser for å forutsi fremtiden. Wolpert bemerker at det kan betraktes som den fysiske analogen av Godels ufullstendighetstoremet og K og R sier at deres variant kan betraktes som sin samfunnsvitenskapelige analog, selv om Wolpert er godt klar over de sosiale implikasjonene. K og R sin andre teoremet viser mulig ikkekonvergens for bayesiansk (probabilistisk) prognoser i uendelig-dimensjonalt rom. Den tredje viser umuligheten av en datamaskin perfekt prognoser en økonomi med agenter som vet sin prognoseprogram. Astute vil legge merke til at disse teoremer kan sees som versjoner av løgner paradokset og det faktum at vi er fanget i umuligheter når vi prøver å beregne et system som inkluderer

oss selv har blitt notert av Wolpert, Koppl, Rosser og andre i disse sammenhenger og igjen har vi sirklet tilbake til fysikkens gåter når observatøren er involvert. K & R konkluderer "Dermed er økonomisk orden delvis et produkt av noe annet enn kalkulusrasjonalitet". Avgrenset rasjonalitet er nå et stort felt i seg selv, gjenstand for tusenvis av papirer og hundrevis av bøker.

Resonnement er et annet ord for å tenke, som er en disposisjon som å vite, forstå, dømme etc. Som Wittgenstein var den første til å forklare, beskriver disse disposisjonsverbene forslag (setninger som kan være sanne eller falske) og dermed har det Searle kaller Vilkår for tilfredshet (COS). Det vil si at det er offentlige tilstander som vi anerkjenner som å vise sin sannhet eller falskhet. "Hinsides fornuft" ville bety en setning hvis sannhetsforhold ikke er klare, og årsaken ville være at den ikke har en klar sammenheng. Det er et spørsmål om faktum hvis vi har klare COS (dvs. meningen), men vi kan bare ikke gjøre observasjonen - dette er ikke hinsides fornuft, men utover vår evne til å oppnå, men det er en filosofisk (språklig) sak hvis vi ikke kjenner COS. "Er sinnet og universet datamaskiner?" høres ut som det trenger vitenskapelig eller matematisk undersøkelse, men det er bare nødvendig å avklare sammenhengen der dette språket vil bli brukt, siden disse er vanlige og uproblematisk begreper, og det er bare deres kontekst som er forvirrende.

Som alltid er det første å huske på W's dictum at det ikke er noen nye funn som skal gjøres i filosofi eller forklaringer som skal gis, men bare klare beskrivelser av atferd (språk). Når man forstår at alle problemene er forvirringer om hvordan språket fungerer, er vi i fred og filosofi i deres forstand har oppnådd sin hensikt. Som W / S har nevnt, er det bare én realitet, så det er ikke flere versjoner av sinnet eller livet eller verden som kan meningsfylt gis, og vi kan bare kommunisere på vårt ene offentlige språk. Det kan ikke være et privat språk og noen "private indre" tanker kan ikke kommuniseres og kan ikke ha noen rolle i vårt sosiale liv. Det bør også være veldig enkelt å løse filosofiske problemer i denne forstand. "Nå hvis det ikke er årsakssammenhenger som vi er opptatt av, så ligger aktivitetene i sinnet åpent foran oss." Wittgenstein "Den blå boken" p6 (1933)

Vi har bare ett sett med gener og dermed ett språk (sinn), en atferd (menneskelig natur eller evolusjonær psykologi), som W og S refererer til som grunnfjell eller bakgrunn og reflekterer over dette genererer vi filosofi som S kaller den logiske strukturen av rasjonalitet og jeg kaller den beskrivende psykologien til Higher Order Thought (HOT) eller, tar signalet fra W, studiet av språket som beskriver HOT. Den eneste interessen for å lese noens kommentarer om filosofiske aspekter av menneskelig atferd (HOT) er å se om oversettelsen til W / S rammeverket gir noen klare beskrivelser som belyser bruken av språk. Hvis ikke, så viser hvordan de har blitt forhekset av språket aviser forvirringen. Jeg gjentar det Horwich har nevnt på den siste siden av sin suverene 'Wittgensteins Metaphilosophy' (se min anmeldelse): "Hva slags fremgang er dette - det fascinerende mysteriet har blitt fjernet - men ingen dybder har blitt rørt i trøst; ingenting har blitt forklart eller oppdaget eller gjeninntatt. Hvor tam og uinspirerende man kanskje tenker. Men

kanskje, som Wittgenstein antyder, bør klarhetens dyder, avmystifisering og sannhet bli funnet tilfredsstillende nok."

Likevel, W / S gjøre mye forklare (eller som W foreslo vi burde si "beskriver") og S sier at den logiske strukturen av rasjonalitet utgjør ulike teorier, og det er ingen skade i det, forutsatt at man innser at de består av en rekke eksempler som lar oss få en generell ide om hvordan språket (sinnet) fungerer, og at som hans "teorier" er explicited via eksempler de blir mer som W perspicuous beskrivelser. "En rose ved noe annet navn..." Når det er et spørsmål må man gå tilbake til eksemplene eller vurdere nye. Som W bemerket, språk (liv) er ubegrenset kompleks og kontekstfølsom (W er uanerkjent far til kontekstualisme), og så er det helt ulikt fysikk hvor man ofte kan utlede en formel og dispensere med behovet for ytterligere eksempler. Scientisme (bruk av vitenskapelig språk og årsaksrammen) fører oss på villspor i å beskrive HOT.

Nok en gang: "Filosofer ser hele tiden vitenskapens metode foran øynene og er uimotståelig fristet til å stille og svare på spørsmål på den måten vitenskapen gjør. Denne tendensen er den virkelige kilden til metafysikk og fører filosofen inn i fullstendig mørke." (BBB p18).

I motsetning til så mange andre, har S i stor grad unngått og ofte revet scientisme, men det er en rest som evinces seg selv når han insisterer på å bruke disposisjons-S2-termer som beskriver offentlig oppførsel (tenkning, å vite å tro etc.) for å beskrive S1 'prosesser' i hjernen, som for eksempel kan vi forstå bevissthet ved å studere hjernen, og at han er forberedt på å gi opp årsakssammenheng, vilje eller sinn. W gjorde det helt klart at slike ord er hengslene eller grunnleggende språkspill og gi dem opp eller til og med endre dem er ikke et sammenhengende konsept. Som nevnt i mine andre vurderinger, tror jeg rester av scientisme resultater fra den store tragedien av S (og nesten alle andre filosofer) filosofiskliv - hans unnlattelse av å ta den senere W alvorlig nok (W døde noen år før S dro til England for å studere) og gjør den vanlige dødelige feilen å tro at han er smartere enn W.

"Her kommer vi opp mot et bemerkelsesverdig og karakteristisk fenomen i filosofisk undersøkelse: vanskeligheten...

-Jeg kan si--er ikke det å finne løsningen, men heller at å gjenkjenne som sålution noe som ser ut som om det bare var en foreløpig til det. Vi har allerede sagt alt. --- Ikke noe som følger av dette, er ikke dette selve løsningen! Dette er forbundet, tror jeg, med vår feilaktig forventer en forklaring, mens løsningen av vanskeligheten er en beskrivelse, hvis vi gir det riktig sted i våre betraktninger. Hvis vi dveler ved det, og ikke prøver å komme utover det." Zettel p312-314 (Andre)

"Vår metode er rent beskrivende, beskrivelsene vi gir er ikke hint av forklaringer." BBB p125 (andre er i 2015)

Det følger både fra W's tredje periode arbeid og moderne psykologi, at "vilje", "selv" og "bevissthet" er aksiomatiske sanne-bare elementer av reptiliske subkortikale System One (S1) sammensatt av oppfatninger, minner og reflekser, og det er ingen mulighet (forståelighet) av å demonstrere (for å gi mening til) deres løgn. Som W gjorde så fantastisk klart, de er grunnlaget for dommen og så kan ikke dømmes. De sanne-bare aksiomer av vår psykologi er ikke bevis.

Filosofen er sjelden klart om nøyaktig hva det er at de forventer å bidra med at andre studenter av atferd (dvs. forskere) ikke, så, bemerker W's over bemerkning om vitenskap misunnelse, vil jeg sitere fra P.M.S Hacker (den ledende ekspert på W i mange år) som gir en god start på det og en motblast til scientisme.

"Tradisjonelle epistemologer ønsker å vite om kunnskap er sann tro og en ytterligere tilstand ..., eller om kunnskap ikke engang innebærer tro ... Det som må avklares hvis disse spørsmålene skal besvares, er nettet av våre epistemiske konsepter, måtene de ulike begrepene henger sammen på, de ulike formene for deres kompatibilitet og uforlikeligheter, deres poeng og formål, deres presupposisjoner og ulike former for kontekstafhengighet. Til denne ærverdige øvelsen i bindeanalyse kan vitenskapelig kunnskap, psykologi, nevrovitenskap og selv-styret kognitiv vitenskap ikke bidra noe overhodet." ((Passerer av naturalistisk tur: på Quines blindvei- p15(2005))

De deonetiske strukturene eller "sosialt lim" er de automatiske raske handlingene til S1 som produserer de langsomme disposisjonene til S2, som ubønhørlig utvides under personlig utvikling til et bredt spekter av automatiske universelle kulturelle deonetiske relasjoner så godt beskrevet av Searle. Jeg forventer at dette ganske godt abstraherer den grunnleggende strukturen av sosial atferd.

Flere kommentarer bærer gjentagende. Så, erkjenner at S1 er bare oppadgående årsakssammenheng (verden til tankene) og innholdsløs (mangler representasjoner eller informasjon) mens S2 har innhold (dvs. er representativ) og er nedadgående årsakssammenheng (sinn til verden) (f.eks. se min gjennomgang av Hutto og Myins 'Radical Enactivism'), ville jeg oversette avsnittene fra S MSW p39 begynner "I sum" og slutter på pg 40 med "betingelser for tilfredshet" som følger.

I sum er oppfatning, minne og refleksive tidligere intensjoner og handlinger ('will') forårsaket av den automatiske funksjonen til vår S1 true-only aksiomatisk EPs som modifisert av S2 ('fri vilje'). Vi prøver å matche hvordan vi ønsker at ting skal være med hvordan vi tror de er. Vi bør se at tro, ønske og fantasi - ønsker tid forskjøvet og koblet fra intensjon - og andre S2 propositional disposisjoner av vår langsomme tenkning senere utviklet seg andre selv, er helt avhengig av (har sine Vilkår for tilfredshet (COS) med opprinnelse i) Causally Self Reflexive (CSR) rask automatisk primitiv sann-bare refleksiv S1. I språk og nevrofysiologi er det mellomliggende eller blandede tilfeller som hensikt (tidligere intensjoner) eller huske, hvor årsakssammenhengen av COS med S1 er

tidforskjøvet, da de representerer fortiden eller fremtiden, i motsetning til S1 som alltid er i nåtiden. S1 og S2 strømmer inn i hverandre og blir ofte orkestret sømløst av lærde deonetiske kulturelle relasjoner, slik at vår normale erfaring er at vi bevisst kontrollerer alt vi gjør. Denne enorme arenaen av kognitive illusjoner som dominerer livet vårt Searle har beskrevet som "The Phenomenological Illusion" (TPI).

"Noen av de viktigste logiske trekk ved intensjonalitet er utenfor rekkevidden av fenomenologi fordi de ikke har noen umiddelbar fenomenologisk virkelighet ... Fordi skapelsen av meningsfullhet ut av meningsløshet ikke er bevisst opplevd ... det eksisterer ikke ... Dette er... den fenomenologiske illusjonen." Searle PNC p115-117

Disposisjonsord (Innstillinger - se over tabellen) har minst to grunnleggende bruksområder. Man refererer til de sanne- bare setningene som beskriver våre direkte oppfatninger, reflekser (inkludert grunnleggende tale) og minne, det vil si vår medfødte aksiomatisk S1 psykologi som er Causally Self Reflexive (CSR)-(kalt refleksiv eller intransitiv i W's BBB), og S2 bruke som disposisjons ord (tenkning, forståelse, vite etc.) som kan bli handlet ut, og som kan bli sant eller falsk ('Jeg vet min vei hjem')-dvs. , de har vilkår for tilfredshet (COS) og er ikke CSR (kalt transitiv i BBB).

"Hvordan oppstår det filosofiske problemet om mentale prosesser og stater og om atferd? – Det første trinnet er det som helt unnslipper varsel. Vi snakker om prosesser og stater og lar naturen være uavklart. En gang skal vi kanskje vite mer om dem- vi tror. Men det er akkurat det som forplikter oss til en bestemt måte å se på saken på. For vi har et klart konsept på hva det betyr å lære å kjenne en prosess bedre. (Den avgjørende bevegelsen i trylletrikset har blitt gjort, og det var den vi trodde var ganske uskyldig). – Og nå faller analogien som skulle få oss til å forstå at våre tanker faller i stykker. Så små vi nekte for den ennå uforståelige prosessen i det ennå utforskede mediet. Og nå ser det ut som om vi hadde nektet mentale prosesser. Og vi vil naturligvis ikke nekte dem. W PI p308 (andre kan være på samme siden)

"... den grunnleggende tilsiktet forholdet mellom sinnet og verden har å gjøre med betingelser for tilfredshet. Og et forslag er alt som kan stå i et bevisst forhold til verden, og siden de bevisste relasjonene alltid bestemmer betingelsene for tilfredshet, og et forslag er definert som noe tilstrekkelig til å bestemme vilkårene for tilfredshet, viser det seg at all intensjonalitet er et spørsmål om forslag. Searle PNCp193

"Den bevisste staten representerer sine betingelser for tilfredshet ... folk feilaktig anta at hver mental representasjon må være bevisst tenkt ... men forestillingen om en representasjon som jeg bruker det er en funksjonell og ikke en ontologisk forestilling. Alt som har betingelser for tilfredshet, som kan lykkes eller mislykkes på en måte som er karakteristisk for intensjonalitet, er per definisjon en representasjon av sine betingelser for tilfredshet ... vi kan analysere strukturen i intensjonaliteten til sosiale fenomener ved å analysere deres tilfredshetsforhold." Searle MSW p28-32

Som Carruthers, Coliva, S og andre en gang tilstand (f.eks p66-67 MSW) at S1 (dvs. minner, oppfatninger, refleks handlinger) har en propositional (dvs. sant-falsk) struktur. Som jeg har nevnt ovenfor, og mange ganger i mine vurderinger, virker det krystallklart at W er riktig, og det er grunnleggende å forstå atferd, at bare S2 er propositional og S1 er aksiomatisk og kun sant. Mensiden det S og ulike forfattere her kaller bakgrunnen (S1) gir opphav til S2 og i sin tur delvis kontrolleres av S2, må det være en følelse der S1 er i stand til å bli propositional og de og Searle oppmerksom på at de bevisstløse eller bevisste, men automatiserte aktivitetene til S1 må være i stand til å bli de bevisste eller deliberative av S2. De har begge COS og Directions of Fit (DOF) fordi den genetiske, aksiomatiske intensjonaliteten til S1 genererer s2, men hvis S1 var propositional i samme forstand, ville det bety at skepsis er forståelig, kaoset som var filosofi før W ville komme tilbake, og faktisk hvis sant, ville livet ikke være mulig. Det ville for eksempel bety at sannhet og falskhet og verdens fakta kunne avgjøres uten bevissthet. Som W ofte uttalte og viste så briljant i sin siste bok "On Certainty", må livet være basert på sikkerhet - automatiserte bevisstløse raske reaksjoner. Organismer som alltid har tvil og stopper for å reflektere vil dø - ingen evolusjon, ingen mennesker, ingen filosofi.

Igjen,, vil jeg gjenta noen avgjørende forestillinger. En annen idé avklart av S er Desire Independent Reasons for Action (DIRA). Jeg vil oversette S sammendrag av praktisk grunn på p127 av MSW som følger: "Vi gir etter for våre ønsker (må endre hjernens kjemi), som vanligvis inkluderer Desire -Independent Reasons for Action (DIRA --i.e., ønsker fordrevet i rom og tid), som produserer disposisjoner til atferd som vanligvis resulterer før eller senere i muskelbevegelser som tjener vår inkluderende fitness (økt overlevelse for gener i oss selv og de nært beslektet)." Og jeg vil restate hans beskrivelse på p129 av hvordan vi utfører DIRA2 som "Oppløsningen av paradokset er at den bevisstløse DIRA1 serverer langsiktig inkluderende fitness generere bevisst DIRA2 som ofte overstyrer kortsiktige personlige umiddelbare ønsker." Agenter skaper faktisk bevisst de proksimerte årsakene til DIRA2, men dette er svært begrensede utvidelser av bevisstløs DIRA1 (den ultimate årsaken). Obama og paven ønsker å hjelpe de fattige fordi det er "riktig", men den ultimate årsaken er en endring i deres hjernekjemi som økte inkluderende fitness av sine fjerne forfedre. Evolusjon ved inkluderende fitness har programmert de ubevisste raske refleksive årsakshandlingene til S1 som ofte gir opphav til den bevisste langsomme tenkningen til S2, noe som gir årsaker til handling som ofte resulterer i aktivering av kropp og/ eller talemuskler ved S1 som forårsaker handlinger. Den generelle mekanismen er via både nevrotransmisjon og ved endringer i nevromodulatorer i målrettede områder av hjernen. Den generelle kognitive illusjonen (kalt av S 'The Phenomenological Illusion', av Pinker 'The Blank Slate' og av Tooby og Cosmides 'The Standard Social Science Model') er at S2 har generert handlingen bevisst på grunn av at vi er fullt klar over og har kontroll over, men alle som er kjent med moderne biologi og psykologi kan se at dette synet ikke er troverdig.

En setning uttrykker en tanke (har en mening), når den har klare COS, det vil si offentlige sannhetsforhold. Derav kommentaren fra W: "Når jeg tenker på språk, er det ikke

"betydninger" som går gjennom mitt sinn i tillegg til de verbale uttrykkene: språket er i seg selv tankebilien." Og hvis jeg tenker med eller uten ord, er tanken hva jeg (ærlig) sier det er som det ikke er noe annet mulig kriterium (COS). Dermed, W's nydelige aforismer (p132 Budd- Wittgenstein's Philosophy of Psychology) "Det er på språk som ønsker og oppfyllelse møtes" og "Som alt metafysisk, er harmonien mellom tanke og virkelighet å finne i grammatikken av språket." Og man kan merke seg her at "grammatikk" i W vanligvis kan oversettes som Evolutionary Psychology (EP), og at til tross for hans hyppige advarsler mot teoretisering og generalisering, er dette omtrent like bred en karakterisering av høyere orden beskrivende psykologi (filosofi) som man kan finne - utover selv Searles 'teorier' (som ofte kritiserer W for sin berømte antiteoretiske holdning).

"Hvert tegn er i stand til tolkning, men betydningen må ikke være i stand til tolkning. Det er den siste tolkningen" W BBB p34

"Searle's Philosophy and Chinese Philosophy" (SPCP) (2008) er en ypperlig og unik bok, men så fullstendig ignorert at min 2015 gjennomgang var på den tiden den eneste! Det bør være åpenbart at filosofiske spørsmål alltid handler om feil i språket som brukes til å beskrive vår universelle medfødte psykologi, og det er ingen nyttig følelse der det kan være en kinesisk, fransk, kristen, feministisk etc. syn på dem. Slike synspunkter kan eksistere av filosofi i bred forstand, men det er ikke hva filosofi i sinnet (eller til W, S eller meg hva noen interessant og materiell filosofi) handler om. Det kan ta en hel bok for å diskutere dette og S gjør en utmerket jobb, så jeg vil bare kommentere her at regarding p35 i SPCP, forslag er S2 og ikke mentale tilstander, som er S1 som W gjort ganske klart over 3/4 av et århundre siden, og at både Quine og Davidson var like forvirret om de grunnleggende problemene involvert (både Searle og Hacker har gjort gode rivinger av Quine). Som ofte er S's diskusjon skjemet av hans manglende evne til å bære sin forståelse av W's "bakgrunn" til sin logiske konklusjon, og så foreslår han (som han ofte) at han kanskje må gi opp begrepet fri vilje - en forestilling jeg finner (med W) usammenhengende. Hva er COS (sannhetshendelsen, testen eller beviset) som kan vise sannheten vs falskheten av at vi ikke har et valg om å løfte armen vår?

Likeledes (p62) ingen kan gi argumenter for bakgrunnen (dvs. vår aksiomatiske EP) som vår å kunne snakke i det hele tatt forutsetter det (som W bemerket ofte). Det er også sant at "reduksjon" sammen med "monisme", "virkelighet", etc. er komplekse språkspill, og de bærer ikke mening sammen i små ryggsekker! Man må dissekere én bruk i detalj for å få klar og deretter se hvordan en annen bruk (kontekst) varierer.

Filosofer (og ville være filosofer) skape imaginære problemer ved å prøve å svare på spørsmål som ikke har noen klar fornuft. Denne situasjonen er pent analysert av Finkelstein i 'Holism and Animal Minds' og også beundringsverdig oppsummert av Read in 'The Hard Problem of Consciousness' sitert ovenfor.

Wittgensteins "Kultur og verdi" (utgitt i 1980, men skrevet flere tiår tidligere), selv om det kanskje er hans minst interessante bok, har mye som er relevant for denne diskusjonen, og selvfølgelig til en stor del av det moderne intellektuelle livet.

"Det finnes ingen religiøs trosretning der misbruk av metafysiske uttrykk har vært ansvarlig for så mye synd som det har i matematikk."

"Folk sier igjen og igjen at filosofien egentlig ikke utvikler seg, at vi fortsatt er opptatt med de samme filosofiske problemene som grekerne. Men de som sier dette forstår ikke hvorfor det må være slik. Det er fordi språket vårt har forblitt det samme og fortsetter å forføre oss til å stille de samme spørsmålene. Så lenge det fortsetter å være et verb "å være" som ser ut som om det fungerer på samme måte som å spise' og å drikke', Så lenge vi fortsatt har adjektivene 'identical', 'true', 'possible', så lenge vi fortsetter å snakke om en elv av tid, om en vidstrakt plass, etc., etc., vil folk fortsette å snuble over de samme forvirrende vanskelighetene og finne seg stirrer på noe som ingen forklaring synes i stand til å rydde Up. Og dessuten tilfredsstiller dette en lengsel etter transcendent, fordi, i den grad folk tror de kan se "grensene for menneskelig forståelse", tror de selvfølgelig at de kan se utover disse."

La oss også prøve å destillere essensen fra to av Searles nylige verker.

"Kan det være grunner til handling som er bindende på en rasjonell agent bare i kraft av arten av det faktum rapportert i grunnerklæringen, og uavhengig av agentens ønsker, verdier, holdninger og evalueringer? ... Det virkelige paradokset i den tradisjonelle diskusjonen er at den prøver å utgjøre Humes giljotin, det stive faktum - verdiskillet, i et ordforråd, hvis bruk allerede forutsetter utforatingen av skillet." Searle PNC p165-171

"... alle statusfunksjoner og dermed all institusjonell virkelighet, med unntak av språk, er opprettet av talehandlinger som har den logiske formen for erklæringer ... formene for den aktuelle statusfunksjonen er nesten alltid saker av deonetiske krefter ... å anerkjenne noe som en rett, plikt, forpliktelse, krav og så videre er å anerkjenne en grunn til handling ... disse deonetiske strukturer gjør mulige ønske-uavhengige grunner til handling ... Det generelle punktet er veldig klart: opprettelsen av det generelle feltet av ønskebaserte grunner til handling forutsetter aksept av et system av ønskeuavhengige handlingsgrunner. Searle PNC p34-49

Det vil si at funksjonen til vårt språklige system 2 forutsetter at av vårt pre-språklige system 1. Det er heller ikke mulig for oss å akseptere eller avvise DIRA1, snarere som en del av S1 er de medfødte og avviser noen av S1 er usammenhengende.

"Noen av de viktigste logiske trekk ved intensjonalitet er utenfor rekkevidden av fenomenologi fordi de ikke har noen umiddelbar fenomenologisk virkelighet ... Fordi skapelsen av meningsfullhet ut av meningsløshet ikke er bevisst opplevd ... det eksisterer

ikke ... Dette er... den fenomenologiske illusjonen." Searle PNC p115-117

Det vil si at vår mentale funksjon vanligvis er så opptatt av system 2 som å være uvitende om system 1.

"... den grunnleggende tilsiktet forholdet mellom sinnet og verden har å gjøre med betingelser for tilfredshet. Og et forslag er alt som kan stå i et bevisst forhold til verden, og siden de bevisste relasjonene alltid bestemmer betingelsene for tilfredshet, og et forslag er definert som noe tilstrekkelig til å bestemme vilkårene for tilfredshet, viser det seg at all intensjonalitet er et spørsmål om forslag. Searle PNCp193

"Så, statusfunksjoner er limet som holder samfunnet sammen. De er skapt av kollektiv intensjonalitet, og de fungerer ved å bære deontiske krefter ... Med det viktige unntaket av språket selv, er all institusjonell virkelighet og derfor på en måte alle menneskelige sivilisasjoner skapt av talehandlinger som har den logiske formen for erklæringer ... all menneskelig institusjonell virkelighet opprettes og opprettholdes i eksistens av (representasjoner som har samme logiske form som) Status funksjoner/erklæringer, inkludert de sakene som ikke er talehandlinger i eksplisitt form av erklæringer." Searle MSW p11-13

"Tro, som uttalelser, har nedover eller sinn (eller ord) - til - verdens retning av passform. Og ønsker og intensjoner, som ordrer og løfter, har den oppadgående eller verden-til-sinn (eller ord) retning av passform. Tro eller oppfatninger, som uttalelser, skal representere hvordan ting er i verden, og i den forstand skal de passe verden; de har den tanke-til-verden retning av passform. De conative-volitional stater som ønsker, tidligere intensjoner og intensjoner-i-handling, som ordrer og løfter, har verden-til-sinn retning av passform. De skal ikke representere hvordan ting er, men hvordan vi ønsker at de skal være eller hvordan vi har tenkt å få dem til å være... I tillegg til disse to fakultetene, er det en tredje, fantasi, der det proposisjonelle innholdet ikke skal passe virkeligheten på den måten at det proposisjonelle innholdet i kognisjon og volition skal passe ... verdensrelaterte forpliktelsen er forlatt, og vi har et fortrinnsrett siateinnhold uten forpliktelse rat som det representerer med begge retninger av passform." Searle MSW p15

"Den bevisste staten representerer sine betingelser for tilfredshet ... folk feilaktig anta at hver mental representasjon må være bevisst tenkt ... men forestillingen om en representasjon som jeg bruker det er en funksjonell og ikke en ontologisk forestilling. Alt som har betingelser for tilfredshet, som kan lykkes eller mislykkes på en måte som er karakteristisk for intensjonalitet, er per definisjon en representasjon av sine betingelser for tilfredshet ... vi kan analysere strukturen i intensjonaliteten til sosiale fenomener ved å analysere deres tilfredshetsforhold." Searle MSW p28-32

"Men det er ingen prelinguistic analog for erklæringene. Prelinguistic forsettlig stater kan ikke skape fakta i verden ved å representere disse fakta som allerede eksisterende. Denne bemerkelsesverdige prestasjonen krever et språk" MSW p69

"... når du har språk, er det uunngåelig at du vil ha deontologi fordi det er ingen måte du kan gjøre eksplisitte talehandlinger utført i henhold til konvensjonene i et språk uten å skape forpliktelser. Dette gjelder ikke bare for uttalelser, men for alle talehandlinger" MSW p82

En kritisk forestilling introdusert av S for mange år siden er Vilkår for tilfredshet (COS) på våre tanker (forslag fra S2) som W kalte tilbøyeligheter eller disposisjoner til handling - fortsatt kalt av upassende begrepet "propositional holdninger" av mange. COS forklares av S mange steder som på p169 av PNC: "Dermed sier noe og betyr at det innebærer to betingelser for tilfredshet. For det første vil betingelsen om tilfredshet at ytringen skal produseres, og for det andre at ytringen i seg selv skal ha betingelser for tilfredshet." Som S sier det i PNC, "Et forslag er noe i det hele tatt som kan bestemme en betingelse for tilfredshet ... og en betingelse for tilfredshet ... er at slike og slike er tilfelle." Eller, man må legge til, som kan være eller kan ha vært eller kan være forestilt å være tilfelle, som han gjør klart i MSW. Når det gjelder intensjoner, "For å være fornøyd, må intensjonen i seg selv fungere kausilik i produksjonen av handlingen." (MSWp34).

"Høyttaler som betyr... er ileggelse av forhold for tilfredshet på betingelser for tilfredshet. Evnen til å gjøre dette er et avgjørende element i menneskelige kognitive kapasiteter. Det krever evnen til å tenke på to nivåer samtidig, på en måte som er avgjørende for bruk av språk. På ett nivå produserer taleren med vilje en fysisk ytring, men på et annet nivå representerer ytringen noe. Og den samme dualiteten infiserer selve symbolet. På ett nivå er det et fysisk objekt som alle andre. På et annet nivå, den har en mening: det representerer en type en tilstand av saker" MSW p74

En måte å angående dette på er at det ubevisste automatiske systemet 1 aktiverer den høyere kortikale bevisste personligheten til System 2, noe som fører til halsmuskelsammentrekninger som informerer andre om at den ser verden på visse måter, som forplikter den til potensielle handlinger. Et stort fremskritt over prelinguistic eller proto-språklige interaksjoner der brutto muskelbevegelser var i stand til å formidle svært begrenset informasjon om intensjoner.

De fleste vil ha stor nytte av å lese W's "On Certainty" eller "RPP1 og 2" eller DMS to bøker om OC (se mine vurderinger) som de gjør klart forskjellen mellom true-only setninger som beskriver S1 og sanne eller falske forslag som beskriver S2. Dette slår meg som en langt overlegen tilnærming til Searle tar S1 oppfatninger som propositional (i hvert fall noen steder i sitt arbeid) siden de bare kan bli T eller F (aspektsomt som S kaller dem i MSW) etter at man begynner å tenke på dem i S2.

Searle beskriver ofte det kritiske behovet for å merke seg de ulike nivåene av beskrivelse av en hendelse, så for Intensjon in Action (IA) "Vi har forskjellige beskrivelser der ett nivå utgjør av oppførselen på lavere nivå ... I tillegg til den konstituere ved hjelp av relasjon, har vi også årsakssammenheng. (p37 MSW).

"Det avgjørende beviset på at vi trenger et skille mellom tidligere intensjoner og intensjoner-i-handling er at vilkårene for tilfredshet i de to tilfellene er påfallende forskjellige." (p35 MSW). COS av PI trenger en hel handling mens de av IA bare en delvis en. Han gjør det klart (f.eks. p34) at tidligere intensjoner (PI) er mentale tilstander (dvs. bevisstløs S1) mens de resulterer i intensjoner-i-action (IA) som er bevisste handlinger (dvs. S2), men begge er kaukudeselvreleksive (CSR). Det kritiske argumentet som begge er CSR er at (i motsetning til tro og ønsker) er det viktig at de regner med å få til deres COS. Disse beskrivelsene av kognisjon og volisjon er oppsummert i tabell 2.1 (p38 MSW), som Searle har brukt i mange år og er grunnlaget for den mye utvidede jeg presenterer her og i mine mange artikler. Etter mittsyn hjelper det enormt å relatere dette til moderne psykologisk forskning ved å bruke min S1, S2 terminologi og W's true-only vs propositional (dispositional) beskrivelse. Dermed, refererer CSR til S1 true-only oppfatning, minne og intensjon, mens S2 refererer til disposisjoner som tro og ønske.

Det følger på en veldig grei og ubønnhørlig måte, både fra W's tredje periode arbeid og fra observasjoner av moderne psykologi, at "vilje", "selv" og "bevissthet" er aksiomatiske sanne bare elementer av System 1 akkurat som å se, høre, etc., og det er ingen mulighet (forståelighet) for å demonstrere (for å gi mening til) deres løgn. Som W gjorde så fantastisk klart mange ganger, de er grunnlaget for dommen og så kan ikke dømmes. De sanne bare aksiomer av vår psykologi er ikke bevis.

Det er avgjørende å forstå begrepet "funksjon" som er relevant her. "En funksjon er en sak som tjener et formål ... I denne forstand funksjoner er intensjonalitet-relativ og derfor sinn avhengig ... statusfunksjoner... Krever... kollektiv pålegg og anerkjennelse av en status"(p59 MSW).

Jeg foreslår, oversettelsen av "Språkets intensjonalitet er skapt av menneskets ubevisste, eller tankeuavhengige intensjonalitet" (p66 MSW) som "Den språklige, bevisste disposisjonen til S2 genereres av de ubevisste aksiomatiske refleksive funksjonene til S1". Det vil si at man må huske på at atferd er programmert av biologi.

Nok en gang sier Searle (f.eks. p66-67 MSW) at S1 (dvs. minner, oppfatninger, refleks handlinger) har en propositional (dvs. sann-falsk) struktur. Som jeg har nevnt ovenfor, og mange ganger i andre vurderinger, virker det krystallklart at W er riktig, og det er grunnleggende å forstå atferd, at bare S2 er propositional og S1 er aksiomatisk og kun sant. De har begge COS og Directions of Fit (DOF) fordi den genetiske, aksiomatiske intensjonaliteten til S1 genererer S2, men hvis S1 var propositional i samme forstand, ville

det betyr at skepsis er forståelig, kaoset som var filosofi før W ville komme tilbake, og faktisk hvis sant, ville livet ikke være mulig. Som W viste utallige ganger og biologi viser så tydelig, må livet være basert på sikkerhet-automatiserte ubevisste raske reaksjoner. Organismer som alltid har tvil og stopper for å reflektere vil dø-ingen evolusjon, ingen mennesker, ingen filosofi.

Språk og skrijving er spesielle fordi den korte bølgelengden av vibrasjoner av vokale muskler muliggjør mye høyere båndbredde informasjon overføring enn sammentrekninger av andre muskler, og dette is i gjennomsnitt flere størrelsesorden høyere for visuell informasjon.

S1 og S2 er kritiske deler av menneskelig EP og er resultatene, henholdsvis milliarder og hundrevis av millioner av år med naturlig utvalg ved inkluderende fitness. De la til rette for overlevelse og reproduksjon i EØS (Miljø for evolusjonær tilpasning). Alt om oss fysisk og mentalt bunner ut i genetik. All den vage snakk i S's MSW (f.eks. p114) om "ekstraspråklige konvensjoner" og "ekstra sefekal semantikk" refererer faktisk til EP og spesielt til de ubevisste automatismene til S1 som er grunnlaget for all oppførsel. Som W sa mange ganger, er den mest kjente av den grunn usynlig.

Her igjen er min oppsummering (følgende S i MSW) om hvordan praktisk grunn opererer: Vi gir etter for våre ønsker (må endre hjernens kjemi), som vanligvis inkluderer Desire - Independent Reasons for Action (DIRA-- dvs. ønsker fordrevet i rom og tid, ofte for gjensidig altruisme ---RA), som produserer disposisjoner til atferd som vanligvis resulterer før eller senere i muskelbevegelser som tjener vår inkluderende fitness- IF (økt overlevelse for gener i oss selv og de nært beslektet).

Jeg tror at hvis det er passende definert, er DIRA universell ei høyere dyr og ikke i det hele tatt unikt for mennesker (tror morhøne forsvarer hennes brød fra en rev) hvis vi inkluderer de automatiserte prelinguistic reflekser av S1 (dvs. DIRA1), men absolutt høyere orden DIRA av S2 (DIRA2) som krever språk er unikt menneskelig. Paradokset med hvordan vi frivillig kan utføre DIRA2 (dvs. S2-handlingene og deres kulturelle utvidelser som er ønskeuavhengige) er at den bevisstløse DIRA1, som serverer langsiktig inkluderende fitness, genererer den bevisste DIRA2 som ofte overstyrer de kortsiktige personlige umiddelbare ønskene. Agenter skaper faktisk bevisst de proksimerte årsakene til DIRA2, men dette er svært begrensede utvidelser av bevisstløs eller bare automatisert DIRA1 (den ultimate årsaken).

Etter W er det helt klart at valget er en del av våre aksiomatiske S1-refleksive handlinger og kan ikke stilles spørsmål uten motsetning, da S1 er grunnlaget for avhør. Du kan ikke tvile på at du leser denne siden som din bevissthet om det er grunnlaget for tvil.

Uunngåelig dukker W's berømte demonstrasjoner av ubrukeligheten av introspeksjon og umuligheten av et virkelig privat språk opp gjentatte ganger ("... introspeksjon kan aldri

føre til en definisjon ..." p8). Det grunnleggende i dette argumentet er ekstremt enkelt – ingen test, ingen språk og en test kan bare være offentlig. Hvis jeg vokser opp alene på en øde øy uten bøker og en dag bestemmer meg for å kalle de runde tingene på trærne "kokos" og neste dag ser jeg en og sier "kokos" det virker som jeg har startet på et språk. Men anta hva jeg sier (siden det ikke er noen person eller ordbok for å korrigere meg) er "coca" eller "eple" og neste dag noe annet? Hukommelsen er notorisk feilbarlig, og vi har store problemer med å holde ting rett selv med konstant korreksjon fra andre og med uopphørlig input fra media. Dette kan virke som et trivielt punkt, men det er sentralt i hele spørsmålet om det indre og ytre - det vil si våre sanne bare utestbare uttalelser om vår erfaring kontra de sanne eller falske testbare uttalelsene om alt i verden, inkludert vår egen oppførsel. Selv om W forklarte dette med mange eksempler som begynner over 3/4 av et århundre siden, har det sjelden blitt forstått, og det er umulig å gå veldig langt med noen diskusjon om atferd med mindre man gjør det. Som W, S, Hutto, Budd, Hacker, DMS, Johnston og andre har forklart, alle som tror W har en affinitet med Skinner, Quine, Dennett, Functionalism, eller andre behaviorist utskillelser som forneker vårt indre liv, må gå tilbake til begynnelsen.

Budds 'Wittgenstein's Philosophy of Psychology'(1991) er en av de bedre verkene for å få innsikt, så jeg diskuterer det i detalj (se min anmeldelse for mer).

På p21 begynner han å diskutere disposisjoner (dvs. S2 evner som å tenke, vite, tro) som virker som de refererer til mentale tilstander (dvs. til S1 automatismer), en annen stor forvirring som W var den første til å sette rett. Dermed, på p28 'lesing' må forstås som en annen disposisjonsnevne som ikke er en mental tilstand og har ingen bestemt varighet som tenkning, forståelse, tro etc.

Få varsel (Budd p29-32, Stern, Johnston og Moyal-Sharrock er unntak) at W presciently (tiår før kaos og kompleksitet vitenskap kom til å bli) antydte at noen mentale fenomener kan stamme fra kaotiske prosesser i hjernen-som f.eks, det er ikke noe som tilsvarer et minne spor. Han foreslo også flere ganger at årsakskjeden har en slutt, og dette kan bety både at det bare ikke er mulig (uavhengig av vitenskapens tilstand) å spore den videre eller at begrepet "årsak" slutter å være aktuelt utover et visst punkt (p34). Deretter har mange kommet med lignende forslag uten noen anelse om at W forventet dem med flere tiår (faktisk over et århundre nå i noen få tilfeller). På p32 refererer "mot-fakta-betingede" igjen til disposisjoner som "kanskje tror det regner" som er mulige tilstander (eller potensielle handlinger - Searles vilkår for tilfredshet) som kan oppstå i kaos. Det kan være nyttig å knytte dette til Searles 3 hull av forsettlighet, som han finner kritisk nødvendig.

Budd bemerker W berømte kommentar på p33 - "Feilen er å si at det er noe som betyr noe består i." Selv om W er riktig at det ikke er noen mental tilstand som utgjør mening, S notater (som sitert ovenfor) at det er en generell måte å karakterisere handlingen av mening - "Speaker betydning ... er illeggelse av vilkår for tilfredshet på vilkår for tilfredshet" som er en handling og ikke en mental tilstand. Som Budd notater på p35 dette

kan sees som en annen uttalelse av hans argument mot privat språk (personlige tolkninger vs offentlig testable seg). Likeledes, med regelfølgende og tolkning på p36 -41 - kan de bare være offentlig kontrollerbare handlinger - ingen private regler eller private tolkninger heller. Og man må merke seg at mange (mest kjent Kripke) savner båten her, blir villedet av W hyppige henvisninger til samfunnspraksis til å tro at det bare er vilkårlig offentlig praksis som ligger til grunn for språk og sosiale konvensjoner. W gjør det klart mange ganger at slike konvensjoner bare er mulige gitt en medfødt delt psykologi som han ofte kaller bakgrunnen. Budd avviser riktig denne feiltolkningen flere ganger (f.eks. p58).

I Budds neste kapittel handler han om opplevelser som i mine termer (og i moderne psykologi) er S1 og i W's termer den sanne bare utvilsomt og ubestolig bakgrunn. Hans kommentar (p47) ..." at vår tro på våre nåværende opplevelser hviler på et helt sikkert fundament- "myten om gitt" er en av de viktigste gjenstandene for Wittgensteins angrep ..." kan lett bli misforstått. For det første gjør han den universelle feilen å kalle disse "troen", men det er bedre å reservere dette ordet for S2 sanne eller falske disposisjoner. Som W gjorde veldig klart, er følelsene, minnene og refleksive handlingene til S1 aksiomatiske og ikke gjenstand for tro på vanlig forstand, men er bedre kalt forståelser (min U1). I motsetning til vår S2 tro (inkludert de om andremennesker 's S1 erfaringer), er det ingen mekanisme for tvil. Budd forklarer dette godt, som på p52 hvor han bemerker at det ikke er mulig begrunnelse for å si at man er i smerte. Det vil si rettferdiggjøre betyr testing, og det er mulig med S2 disposisjon sakte bevisst tenkning, ikke S1 refleksiv rask bevisstløs behandling. Hans diskusjon om dette på p52-56 er utmerket, men etter mitt syn, som alle som diskuterer W om regler, privat språk og det indre, er alt han trenger å gjøre er å si at i S1 er det ingen mulig test, og dette er betydningen av W berømte den "indre prosessen" står i behov av ytre kriterier ". Det vil si at introspeksjon er vakuløs.

Budds fotnote 21 forvirrer de sanne årsakserfaringene til S1 og de begrunnede disposisjonene til S2.

Poenget med de neste sidene på navn for "interne objekter" (smerter, tro, tanker etc.) er igjen at de har sin bruk (betydning) og det er betegnelsen av disposisjoner til å handle, eller i Searles vilkår, spesifikasjonen av vilkår for tilfredshet, som gjør ytringen sann.

Igen er Budds diskusjon om "Sensations and Causation" feil i å si at vi "selvtilskriver" eller "tror" på våre opplevelser eller "ta en holdning" (Dennett) at vi har en smerte eller ser en hest, men heller har vi ikke noe valg - S1 er sant og en feil er en sjelden og bisarre hendelse og av en helt annen type enn en feil i S2. Og S1 er årsakssammenheng i motsetning til S2, som gjelder grunner, og det er derfor å se hesten eller føle smerten eller hoppe ut av veien for en fartsfylt bil er ikke gjenstand for dommer eller feil. Men han får it rett igjen - "Så ufeilbarlighet av ikke-inferential selv-ascriptions av smerte er kompatibel med avsen at en sann selv-ascription av smerte må være forårsaket av en fysisk hendelse i fagets kropp, som er identisk med smerten han opplever (p67)." Jeg aksepterer ikke hans følgende uttalelse om at W ikke ville akseptere dette basert på en eller to kommentarer i hele corpus, siden i

sitt senere arbeid (spesielt OC) bruker han hundrevis av sider som beskriver årsaksautomatisert natur S1 og hvordan den strømmer inn (årsaker) S2 som deretter strømmer tilbake til S1 for å forårsake muskelbevegelser (inkludert tale). Dyr overlever bare fordi deres liv er helt regissert av fenomenene rundt dem som er svært forutsigbare (hunder kan hoppe, men de flyr aldri).

Det neste kapittelet om Seeing Aspects beskriver W's omfattende kommentarer om hvordan S1 og S2 samhandler og hvor språket vårt er tvetydig i hva vi kan bety med å "se". Generelt er det klart at "å se som" eller aspektlig se er en del av de langsomme S2-hjernehandlingene mens du bare ser er de sanne S1 automatismene, men de er så godt integrert at det ofte er mulig å beskrive en situasjon på flere måter som forklarer W's kommentar til p97. Han bemerker at W utelukkende er interessert i det jeg har andre steder kalt 'Seeing2' eller 'Concepts2'- det vil si aspektteller S2 høyere ordrebehandling av bilder.

Her, som gjennom hele denne boken og faktisk i enhver diskusjon om W eller atferd, er det av stor verdi å referere til Johnston's 'Wittgenstein: Rethinking the Inner' (1993) og spesielt til hans diskusjoner om den ubestemte natur språk.

I Budds kapittel 5 håndterer vi igjen en stor opptatthet av W's senere arbeid – forholdet mellom S1 og S2. Som jeg har nevnt i mine andre vurderinger, få har fullt ut forstått den senere W og, mangler S1, S2 rammeverk det er ikke overraskende. Dermed er Budds diskusjon om å se (automatisk S1) vs visualisering (bevisst S2 som er gjenstand for viljen) sterkt hemmet. Dermed, kan man forstå hvorfor man ikke kan forestille seg et objekt mens man ser det som dominans av S2 av S1 (p110). Og på p115 er det det kjente spørsmålet om at det ikke er noen test for mine indre erfaringer, så uansett hva jeg sier kommer til hjernen når jeg forestiller meg Jacks ansikt teller som bildet av Jack. På sammemåte, med lesing og beregning som kan referere til S1, S2 eller en kombinasjon, og det er konstant fristelse til å anvende S2-termer på S1-prosesser der den mangelen på noen test gjør dem uanvendelige. Se Bennet og Hacker's 'Neurophilosophy', DMS, etc. for diskusjoner. På p120 et seq. Budd nevner to av W berømte eksempler som brukes for å bekjempe denne fristelsen- spille tennis uten ball ('S1 tennis'), og en stamme som hadde bare S2 beregning så 'beregning i dethodet ('S1 beregning') var ikke mulig. 'Spille' og 'beregne' beskrive faktiske eller potensielle handlinger- det vil si, de er disposisjonord, men med plausibel refleksiv S1 bruker slik som jeg har sagt før man virkelig burde holde dem rett ved å skrive 'playing1' og 'playing2' etc. Men vi er ikke lært å gjøre dette, og så vi ønsker å enten avvise "beregning1" som en fantasi, eller vi tror vi kan forlate sin natur ubestemt til senere. Derfor har W's berømte kommentar (p120) – "Den avgjørende bevegelsen i trylletrikset blitt gjort, og det var den eneste vi trodde var ganske uskyldig."

Kapittel 6 forklarer et annet hyppig tema for W's – at når vi snakker, er selve talen vår tanke, og det er ikke en annen tidligere mental prosess, og dette kan ses på som en annen

versjon av det private språkargumentet - det finnes ingen slike ting som "indre kriterier" som gjør oss i stand til å fortelle hva vi tenkte før vi handler (snakk).

Poenget med W kommentarer (p125) om andre tenkelige måter å bruke verbet 'hensikt' er at de ikke ville være det samme som vår "hensikt" - det vil si navnet på en potensiell hendelse (PE) og faktisk er det ikke klart hva det ville bety. "Jeg har tenkt å spise" har COS av å spise, men hvis det betydde (COS er) spise så det ville ikke beskrive en intensjon, men en handling, og hvis det betydde å si ordene (COS er tale) så det ville ikke ha noen ytterligere COS og hvordan kunne det fungere i begge tilfeller?

På spørsmålet om p127 om når en setning uttrykker en tanke (har en mening), kan vi si "Når det har klart COS" og dette betyr har offentlige sannhetsforhold. Derav sitatet from W: "Når jeg tenker på språk, er det ikke "betydninger" går gjennom mitt sinn i tillegg til de verbale uttrykkene: språket er i seg selv tankebilene." Og hvis jeg tenker med eller uten ord, er tanken hva jeg (ærlig) sier det er som det ikke er noe annet mulig kriterium (COS). Dermed, W's nydelige aforismer (p132) "Det er på språk som ønsker og oppfyllelse møtes" og "Som alt metafysisk, er harmonien mellom tanke og virkelighet å finne i grammatikken av språket."

Og man kan merke seg her at "grammatikk" i W vanligvis kan oversettes som "EP", og at til tross for hans hyppige advarsler mot teoretisering og generalisering, er dette omtrent like bred en karakterisering av filosofi og høyere orden beskrivende psykologi som man kan finne. Igjen,, dette quashes Searles hyppige kritikk av W som anti-teoretisk- alt avhenger av arten av generaliseringen.

Det hjelper sterkt i denne delen av Budd på harmoni av tanken med virkeligheten (dvs. hvordan disposisjoner som forventer, tenker, forestiller arbeid - hva det betyr å ytre dem) å si dem i form av S's COS som er PE (mulige hendelser) som gjør dem sanne. Hvis jeg sier at jeg forventer at Jack kommer, er COS (PE) som gjør det sant at Jack kommer og mine mentale tilstander eller fysisk oppførsel (pacing the room, imagining Jack) irrelevant. Harmonien av tanke og virkelighet er at Jack kommer uavhengig av min tidligere eller påfølgende oppførsel eller noen mentale tilstander jeg kan ha, og Budd er forvirret eller i det minste forvirrende når han sier (p132 bunn) at det må være en intern beskrivelse av en mental tilstand som kan være enig med virkeligheten, og at dette er innholdet i en tanke, da disse vilkårene skal begrenses til automatismene til S1 bare og aldri brukes til de bevisste funksjonene til S2. Innholdet (som betyr) av tanken på at Jack vil komme er den ytre (offentlige) hendelsen som han kommer og ikke noen indre mental hendelse eller stat, som det private språkargumentet viser er umulig å koble til de ytre hendelsene. Vi har veldig klar verifisering for den ytre hendelsen, men ingen i det hele tatt for "indre hendelser". Og som W og S har vakkert demonstrert mange ganger, talen handling av å ytre setningen "Jeg forventer Jack å komme" bare er tanken (setning) at Jack vil komme og COS er den samme -at Jack kommer. Og så svaret på de to spørsmålene på p133 og import av W kommentar på p 135 bør nå være krystallklar - "I kraft av hva er det sant at min forventning har det

innholdet?" og "Hva har blitt nå av hulrommet og tilsvarende solid?" samt "... interpolering av en skygge mellom setningen og virkeligheten mister alle punkter. For nå, kan setningen i seg selv tjene som en slik skygge." Og dermed bør det også være helt klart hva Budd refererer til om hva som gjør det "mulig for det å være den nødvendige harmoni (eller mangel på harmoni) med virkeligheten."

Likeledes, med spørsmålet i neste seksjon - hva gjør det sant at mitt bilde av Jack er et bilde av ham? Imagining er en annen disposisjon og COS er at bildet jeg har i hodet mitt er Jack, og det er derfor jeg vil si "JA" hvis vist sitt bilde og "NEI" hvis vist en av noen andre. Testen her er ikke at bildet samsvarer med det vage bildet jeg hadde, men at jeg hadde tenkt det (hadde COS det) å være et bilde av ham. Derav det berømte sitatet fra W: "Hvis Gud hadde sett inn i vårt sinn han ikke ville ha vært i stand til å se det som vi snakket om (PI p217)" og hans kommentarer om at hele problemet med representasjon er inneholdt i "det er ham" og "... det som gir bildet dens tolkning er veien den ligger på." Derfor W's summering (p140) at "Hva det alltid kommer til slutt er at uten ytterligere mening, kaller han hva som skjedde ønsket at det skal skje" ... spørsmålet om jeg vet hva jeg ønsker før mitt ønske er oppfylt, kan ikke oppstå i det hele tatt. Og det faktum at noen hendelse stopper min ønske betyr ikke at det oppfyller det. Kanskje jeg ikke skulle ha vært fornøyd hvis mitt ønske hadde vært fornøyd" ... Tenk om det ble spurt : ' Vet jeg hva jeg lengter etter før jeg får det? Hvis jeg har lært å snakke, så vet jeg det." Disposisjon ord refererer til PE som jeg aksepterer som oppfylle COS og mine mentale tilstander, følelser, endring av interesse etc. har ingen betydning for hvordan disposisjoner fungerer.

Som Budd med rette bemerker, håper jeg, ønsker, forventer, tenker, har til hensikt, ønsker etc. avhengig av staten jeg tar meg selv til å være i- på COS som jeg uttrykker. Tenkning og hensikt er S2 disposisjoner som bare kan uttrykkes av refleksive S1 muskelsammentrekninger, spesielt de av tale.

W viet aldri så mye tid til følelser som han gjorde til disposisjoner, så det er mindre substans til kapittel 7. Han bemerker at vanligvis er objektet og årsaken det samme – det vil si at de er causally selvrefererende (eller causally selvrefleksiv som Searle nå foretrekker) – et konsept videreutviklet av S. Hvis man ser på bordet mitt, er det klare følelser har mye mer til felles med rask, true-only automatisms av S1 enn med langsom, sann eller falsk tenkning av S2, men selvfølgelig S1 feeds S2 og i sin tur S1 automatismer er ofte endret av S2 og S2 "tanker" kan bli automatisert (S2A).

Budds sammendrag er en passende slutt på boken (p165). "Avvisningen av modellen av "objekt og betegnelse" for hverdagslige psykologiske ord - fornektelsen av at bildet av den indre prosessen gir en korrekt representasjon av grammatikken av slike ord, er ikke den eneste grunnen til Wittgensteins fiendtlighet mot bruk av introspeksjon i psykologifilosofien. Men det er det ultimate grunnlaget."

La oss nå ta en ny dose Searle.

"Men du kan ikke forklare et fysisk system som en skrivemaskin eller en hjerne ved å identifisere et mønster som den deler med sin beregningssimulering, fordi eksistensen av mønsteret ikke forklarer hvordan systemet faktisk fungerer som et fysisk system. ... I sum, det faktum at attribusjon av syntaks identifiserer ingen ytterligere årsakskraft krefter er dødelig for påstanden om at programmer gir årsakssammenheng forklaringer på kognisjon ... Det er bare en fysisk mekanisme, hjernen, med sine ulike virkelige fysiske og fysiske / mentale årsaksnivåer av beskrivelse." Searle filosofi i et nytt århundre (PNC) p101-103

"Kort sagt, følelsen av "informasjonsbehandling" som brukes i kognitiv vitenskap er på altfor høyt nivå av abstraksjon for å fange den konkrete biologiske virkeligheten av iboende tilvilje ... Vi er blindet for denne forskjellen av det faktum at den samme setningen "Jeg ser en bil som kommer mot meg," kan brukes til å registrere både synsvilje og produksjonen av beregningsmodellen av visjon ... i den forstand av "informasjon" som brukes i kognitiv vitenskap, er det rett og slett falskt å si at hjernen er en informasjonsbehandlingsenhet." Searle PNC p104-105

"Den bevisste staten representerer sine betingelser for tilfredshet ... folk feilaktig anta at hver mental representasjon må være bevisst tenkt ... men forestillingen om en representasjon som jeg bruker det er en funksjonell og ikke en ontologisk forestilling. Alt som har betingelser for tilfredshet, som kan lykkes eller mislykkes på en måte som er karakteristisk for intensjonalitet, er per definisjon en representasjon av sine betingelser for tilfredshet ... vi kan analysere strukturen i intensjonaliteten til sosiale fenomener ved å analysere deres tilfredshetsforhold." Searle MSW p28-32

Og enda et skudd av Wittgenstein.

"Filosofi bare setter alt foran oss og verken forklarer eller utlede noe ... Man kan gi navnet "filosofi" til hva som er mulig før alle nye oppdagelser og oppfinnelser." Pi 126 (andre kan være på overnattingsstedet)

"Jo smalere vi undersøker faktisk språk, jo skarpere blir konflikten mellom det og vårt krav. (For den krystallinske renheten av logikk var, selvfølgelig, ikke et resultat av undersøkelse: det var et krav.)" Pi 107 (andre er)

"Her kommer vi opp mot et bemerkelsesverdig og karakteristisk fenomen i filosofisk undersøkelse: vanskeligheten---Jeg kan si--- er ikke det å finne løsningen, men heller at å gjenkjenne som sålution noe som ser ut som om det bare var en foreløpig til det. Vi har allerede sagt alt. --- Ikke noe som følger av dette, er ikke dette selve løsningen! Dette er forbundet, tror jeg, med vår feilaktig forventer en forklaring, mens løsningen av vanskeligheten er en beskrivelse, hvis vi gir det riktig sted i våre betraktninger. Hvis vi dveler ved det, og ikke prøver å komme utover det." Zettel p312-314 (Andre)

Et stort tema i all diskusjon om menneskelig atferd er behovet for å skille de genetisk programmerte automatismene fra effektene av kultur. All studie av høyere orden atferd er et forsøk på å erte fra hverandre ikke bare rask S1 og langsom S2 tenkning (f.eks oppfatninger og andre automatismer vs. disposisjoner), men logiske utvidelser av S2 til kultur.

Searles arbeid som helhet gir en fantastisk beskrivelse av høyere orden S2 sosial atferd på grunn av den siste utviklingen av gener for disposisjonspsykologi, mens den senere W viser hvordan det er basert på sanne- bare ubevisste aksiomer av S1 som utviklet seg til bevisst disposisjonsmessig eposisjonstenkning av S2.

En ting å huske på er at filosofi har ingen praktisk innvirkning overhodet, bortsett fra å rydde opp forvirringer om hvordan språket brukes i spesielle tilfeller. Som ulike "fysiske teorier", men i motsetning til andre tegneseriesyn i livet (religiøs, politisk, psykologisk, sosiologisk, antropologisk), er det for cerebralt og esoteriske å bli grepet av mer enn en liten frynse, og det er så urealistisk at selv dens tilhengere helt ignorerer det i hverdagen. Likeledes, med andre akademiske 'teorier om livet' som Standard Social Science Model mye delt av sosiologi, antropologi, poppsykologi, historie og litteratur. Men religioner store og små, politiske bevegelser, og noen ganger økonomi ofte generere eller omfavne allerede eksisterende tegneserier som ignorerer fysikk og biologi (menneskets natur), posit tvinger terrestriske eller kosmisk som forsterker våre overtro (EP-standarder), og bidra til å legge avfall til jorden (den virkelige hensikten med nesten alle sosial praksis og institusjon, som er der for å lette replikering av gener og forbruk av ressurser). Poenget er å innse at disse er på et kontinuum med filosofiske tegneserier og har samme kilde (vår utviklede psykologi). Alle av oss kan sies å generere / absorbere ulike tegneserie visninger av livet når unge og bare noen få noensinne vokse ut av dem.

Vær også oppmerksom på at, som W bemerket for lenge siden, prefikset "meta" er unødvendig og forvirrende i de fleste (kanskje alle) sammenhenger, så for "metakognisjon" hvor som helst erstatning "kognisjon" eller "tenkning", siden du tenker på hva vi eller andre tror eller vet tenker som alle andre og trenger ikke å bli sett på som "mindreading" (Understanding of Agency eller UA i min terminologi) heller. I S's termer er COS testen av hva som blir tenkt, og de er identiske for "det regner", "jeg tror det regner", "Jeg tror jeg tror det regner" og "han tror det regner" (likeledes for "vet", ønsker, dommere, forstår, etc.), nemlig at det regner. Dette er det kritiske faktum å huske på om "metakognisjon" og "mindreading" av disposisjoner ('propositional holdninger').

Nå for noen utdrag fra min gjennomgang av Carruthers '(C) 'The Opacity of Mind' (2013) som er fylt med de klassiske forvirringer kledd opp som vitenskap. Det var gjenstand for et stup i Brain and Behavioral Sciences (BBS) som ikke skal gå glipp av.

En av svarene i BBS var av Dennett (som deler de fleste av Cs illusjoner), som synes å finne disse ideene ganske bra, bortsett fra at C bør eliminere bruken av "jeg" siden det

forutsetter eksistensen av et høyere selv (målet er hard reduksjon av S2 til S1). Selvfølgelig, selve handlingen av skriving, lesing og alt språket og begrepene til noe overhodet forutsetter selv, bevissthet og vilje (som S ofte bemerker), slik at en slik beretning ville være bare en tegneserie av livet uten noen verdi overhodet, som man kan si om mest filosofiske og mange "vitenskapelige" disquisitions på atferd. W / S rammeverket har lenge bemerket at den første-person synspunkt er ikke eliminable eller reducible til en tredje person en, men dette er ikke noe problem for tegneserie visning av livet. Likeledes, med beskrivelsen av hjernens funksjon eller atferd som "beregningmessig", "informasjonsbehandling" etc., - alt godt debunked utallige ganger av W / S, Hutto, Les, Hacker og mange andre. Verst av alt er den avgjørende, men helt uklare "representasjon", som jeg tror S bruk som en betingelse for tilfredshet (COS) er langt den beste. Det vil si at "representasjonen" av "jeg tror det regner" er COS at det regner.

Tristeste av alt er at C (som Dennett og Searle) mener han er ekspert på W, etter å ha studert ham tidlig i karrieren og besluttet at det private språkargumentet skal avvises som "behaviorism"! W kjent avvist atferd og mye av hans arbeid er viet til å beskrive hvorfor det ikke kan tjene som en beskrivelse av atferd. "Er du egentlig ikke en atferdsist i forkledning? Sier du ikke at alt unntatt menneskelig oppførsel er en fiksjon? Hvis jeg snakker om en fiksjon, så er det av en grammatisk fiksjon." (PI p307) Og man kan også peke på reell oppførsel i C i sin moderne "beregningalist" form. W / S insisterer på uunnværlighet av den første-person synspunkt mens C beklager til D i BBS artikkelen for å bruke "Jeg" eller "selv".

Hutto har vist den enorme kløften mellom W og Dennett (D) som vil tjene til å characterize C også, siden jeg tar D og C (sammen med Kirklands og mange andre) for å være på samme side. S er en av mange som har dekonstruert D i ulike skrifter, og disse kan alle leses i opposisjon til C. Og la oss huske at W holder seg til eksempler på språk i aksjon, og når man får poenget han er for det meste veldig lett å følge, mens C er fengslet av "teoretisering" (dvs. kjede mange setninger uten klar COS) og sjelden plager med bestemte språkspill, foretrekker eksperimenter og observasjoner som er ganske vanskelig å tolke på noen definitiv måte (se BBS svar), og som i alle fall ikke har noen relevans for høyere nivå beskrivelser av atferd (f.eks, nøyaktig hvordan gjør de inn i Intentionality Table). En bok han roser som definitive (Memory and the Computational Brain) presenterer hjernen som en beregningsinformasjonsprosessor – et sophomorisk syn grundig og gjentatte ganger av S og andre, inkludert W på 1930-tallet. I det siste tiårethar jeg lest tusenvis av sider av og om W, og det er ganske klart at C ikke har en anelse. I dette slutter han seg til en lang rekke anerkjente filosofer hvis lesning av W var fruktløs - Russell, Quine, Dummett, Kripke, Dennett, Putnam, Chomsky etc. (selv om Putnam begynte å se lyset senere). De kan bare ikke forstå budskapet om at de fleste filosofier er grammatiske vitser og umulige vignetter – et tegneseriesyn på livet.

Bøker som "The Opacity of Mind" som forsøker å bygge bro over to vitenskaper eller to beskrivelser er egentlig to bøker og ikke en. Det er beskrivelsen (ikke forklaring, som W

gjort klart) av vårt språk og nonverbal atferd og deretter eksperimenter av kognitiv psykologi. "Eksistensen av den eksperimentelle metoden får oss til å tro at vi har midler til å løse de problemene som plager oss; selv om problem og metode passerer hverandre forbi." (W PI p232), Cet al er trollbundet av vitenskap og bare anta at det er et godt fremskritt å gifte seg med høy nivåbeskrivende psykologi til nevrovitenskap og eksperimentell psykologi, men W / S og mange andre har vist dette er en feil. Langt fra å gjøre beskrivelsen av atferd vitenskapelig og klar, det gjør det usammenhengende. Og det må ha vært ved Guds nåde at Locke, Kant, Nietzsche, Hume, Wittgenstein, Searle et al var i stand til å gi slike minneverdige beretninger om oppførsel uten noen eksperimentell vitenskap overhodet. Selvfølgelig, som politikere, filosofer sjelden innrømme feil eller holde kjeft, så dette vil gå videre og på av grunner W diagnostisert perfekt. Poenget må være det som er nyttig og hva som gir mening i hverdagen vår. Jeg foreslår at de filosofiske synspunktene til CDC (Carruthers, Dennett, Churchland), i motsetning til w/ s, ikke er nyttige, og deres endelige konklusjoner som vil, selv og bevissthet er illusjoner gir ingen mening i det hele tatt - det vil si at de er meningsløse, har ingen klar COS. Hvorvidt CDC kommentarer på kognitiv vitenskap har noen heuristisk verdi gjenstår å bli bestemt.

Denne boken (som en stor kropp av annen skriving) prøver å rabatt hot av andre dyr og for å redusere atferd til hjernen funksjoner (for å absorbere psykologi i fysiologi). Filosofien er en katastrofe, men forutsatt at man først leser de mange kritikkene i BBS, kan kommentaren om nyere psykologi og fysiologi være av interesse. Som Dennett, Churchland og så mange andre ofte gjør, C ikke avsløre sine virkelige perler til slutten, når vi blir fortalt at selv, vilje, bevissthet er illusjoner (angivelig i normale sanser av disse ordene). Dennett måtte bli avslørt av S, Hutto et al for å forklare bort disse "overtro" (dvs. gjør den vanlige filosofiske trekk for ikke å forklare i det hele tatt, og faktisk ikke engang beskrive), men utrolig C innrømmer det i begynnelsen, selv om selvfølgelig han tror han viser oss disse ordene betyr ikke hva vi tenker og at hans tegneseriebruk er den gyldige.

Man bør også se Bennett og Hackers kritikk av kognitiv vitenskap i 'Philosophical Foundations of Neuroscience' (2003) og deres debatt med S og Dennett i 'Neuroscience and Philosophy' (2009-og ikke gå glipp av det endelige essayet av Daniel Robinson). Det er også godt utforsket i Hackers tre nylige bøker om "Human Nature".

Det har lenge vært bøker om kjemisk fysikk og fysisk kjemi, men det er ingen tegn til at de to vil fusjonere (heller ikke er det en sammenhengende idé) heller ikke at kjemi vil absorbere biokjemi eller det i sin tur vil absorbere fysiologi eller genetikk, og heller ikke at biologi vil forsvinne eller at det vil eliminere psykologi, sosiologi, etc. Dette skyldes ikke "ungdommen" av disse disiplinene, men til det faktum at de er forskjellige beskrivelser med helt forskjellige begreper, data og forklarende mekanismer. Men fysikk misunnelse er powerful og vi bare ikke kan motstå "presisjon" av fysikk, matematikk, informasjon, og beregning vs vaghet av høyere nivåer. Det "må" være mulig. Reduksjonen trives til tross for uforståelse av kvantemekanikk, usikkerhet, bølge / partikler, levende / døde katter, kvanteforviklinger og ufullstendighet og tilfeldighet av matematikk (Godel / Chaitin - se min

fulle gjennomgang av Yanofskys "The Outer Limits of Reason" og utdragene her) og dens uimotståelige trekk forteller oss at det skyldes EP-standarder. Igjen, et pust av sårt trengte frisk luft fra W: "For den krystallinske renheten av logikk var, selvfølgelig, ikke et resultat av undersøkelse: det var et krav." Pi p107. Det er vanskelig å motstå å kaste ned de fleste bøker om oppførsel og lese På nytt W og S. Bare hopp fra alt som prøver å "forklare" høyere ordreatferd for å f.eks. disse sitatene fra PI http://topologicalmedialab.net/xinwei/classes/readings/Wittgenstein/pi_94-138_239-309.html.

Det er klart for meg etter å ha lest ti tusen sider filosofi i det siste tiåret at forsøket på å gjøre høyere nivå beskrivende psykologi av denne typen, hvor vanlig språk forvandles til spesielle bruksområder både bevisst og utilsiktet, er i hovedsak umulig (dvs. den normale situasjonen i filosofi og andre atferdsdisipliner). Bruk av spesielle sjargongord (f.eks. uspenning, realisme osv.) fungerer heller ikke, da det ikke er noen filosofipoliti for å håndheve en smal definisjon og argumentene om hva de mener er uopphørlige. Hacker er bra, men hans skrivning så dyrebare og tett det er ofte smertefullt. Searle er veldig bra, men krever litt innsats for å omfavne sin terminologi og gjør noen alvorlige feil, mens W er hendene ned den klareste og mest innsiktsfulle, når du forstår hva han gjør, og ingen har noen gang vært i stand til å etterligne ham. Hans TLP forblir den ultimate uttalelsen av den mekaniske reduksjonistiske syn på livet, men han så senere sin feil og diagnostisert og kurert "tegneriesykdom", men få får poenget og mest bare ignorere ham og biologi også, og så er det titusenvis av bøker og millioner av artikler og mest religiøse og politiske organisasjoner (og inntil nylig det meste av økonomi) og nesten alle mennesker med tegneserie syn på livet. Men verden er ikke en tegneserie, så en stor tragedie blir spilt ut som tegneseriesynene til livet (f.eks. sosialisme, demokrati, multikulturalisme) kolliderer med virkeligheten og universell blindhet og egoisme fører til sivilisasjonens sammenbrudd.

Det virker ganske åpenbart for meg (som det var for W) at det mekaniske synet på sinnet eksisterer av samme grunn som all grunnleggende oppførsel - det er standarddriften av vår EP som søker forklaringer i forhold til hva vi bevisst kan tenke gjennom sakte, snarere enn i den automatiserte S1, som vi for det meste forblir uvitende om.

Det er imidlertid sant at det meste av atferd er mekanisk og at Den fenomenologiske illusjonen er av langt større rekkevidde enn Searle beskriver. Det er mest slående for meg når du kjører bil på motorveien og plutselig snapping tilbake til S2 bevissthet skremt for å innse at jeg har bare kjørt i flere minutter uten bevisst bevissthet om kjøring i det hele tatt. Ved refleksjon kan denne automatismen sees for å ta høyde for nesten all vår oppførsel, med bare minimal tåog bevissthet fra S2. Jeg skriver denne siden og må "tenke" (dvs. la litt tid passere) om hva jeg skal "si, men da flyter det bare ut i hendene mine som skriver det og i det store og hele er det en overraskelse for meg, bortsett fra når jeg tenker på å endre en bestemt setning. Og du leser det gir kommandoer til kroppen din å sitte stille og se på denne delen av siden, men ordene bare flyter inn i deg og en slags forståelse og minne skje, men med mindre du konsentrere deg om en setning er det bare en følelse av å gjøre

noe. En fotballspiller løper nedover banen og sparker ballen og tusenvis av nerveimpulser og muskelsammentrekninger deftly koordinert med øyebevegelser, og tilbakemeldinger fra proprioceptive og balanse organer har skjedd, men det er bare en følelse av kontroll og høy-nivå bevissthet resultatene. S2 er politimesteren som sitter på kontoret sitt mens S1 har tusenvis av offiserer som gjør det faktiske arbeidet i henhold til lover som han for det meste ikke engang vet. Lesing, skriving eller fotball er frivillige handlinger A2 sett ovenfra, men består av tusenvis av automatiske handlinger A1 sett nedenfra. Mye av moderne atferdsvitenskap er opptatt av disse automatismene.

Det er en god idé å lese minst kapittel 6 av Searles PNC, "The Phenomenological Illusion" (TPI). Det er klart som krystall at TPI skyldes glemsel til automatismene til S1 og å ta den langsomme bevisste tenkningen til S2 som ikke bare primær, men som alt det er. Dette er klassisk Blank Slate blindhet. Det er også klart at W viste dette noen 60 år tidligere og ga årsaken til det i forrang av den sanne bare bevisstløse automatisk aksiomatiske nettverket av vår medfødte System 1 som er kilden til den indre. Svært grovt, angående "observatør uavhengige" funksjoner i verden som S1 eller The Inner, og "observatør avhengige" funksjoner som S2 eller The Outer bør vise seg svært avslørende. Som Searle bemerker, fenomenologer har ontologi nøyaktig bakover, men selvfølgelig så gjør nesten alle på grunn av mislighold av deres EP.

Et annet utmerket arbeid på W som fortjener tett studium er Johnston's 'Wittgenstein: Rethinking the Inner' (1993). Han bemerker at noen vil protestere på at hvis våre rapporter og minner er virkelig ubekreftede de ville ha ingen verdi, men "Denne innvendingen savner hele poenget med W argument, for det forutsetter at det som faktisk skjedde, og hva den enkelte sier skjedde, er to forskjellige ting. Som vi har sett, betyr imidlertid grammatikken av psykologiske uttalelser at sistnevnte utgjør kriteriene for den tidligere. Hvis vi ser noen med et konsentrert uttrykk i ansiktet og ønsker å vite "hva som skjer inni henne", så forteller hennes oppriktige venn oss at hun prøver å finne ut svaret på en komplisert sum forteller oss nøyaktig hva vi ønsker å vite. Spørsmålet om, til tross for hennes oppriktighet, hennes uttalelse kan være en unøyaktig beskrivelse av hva hun er (eller var) gjør ikke oppstår. Kilden til forvirring her er unnlattelse av å erkjenne at psykologiske begreper har en annen grammatikk enn begreper som brukes til å beskrive ytre hendelser. Det som får det indre til å virke så mystisk, er det misforståtte forsøket på å forstå ett konsept når det gjelder et annet. Faktisk er vårt konsept av indre, hva vi mener når vi snakker om "hva som foregikk inni henne" knyttet ikke til mystiske indre prosesser, men til kontoen som den enkelte tilbyr av hennes erfaring ... Som prosesser eller hendelser, hva som foregår inne i den enkelte er av ingen interesse, eller rettere sagt er av en rent medisinsk eller vitenskapelig interesse" (p13-14).

"W angrep på forestillingen om indre prosesser innebærer ikke at bare ytre saker, tvert imot; Ved å bringe ut den sanne natur ytringer, understreker han det faktum at vi ikke bare er interessert i atferd. Vi vil ikke bare vite at personens kropp var i en slik og en slik posisjon, og at hennes funksjoner arrangert på en slik og slik måte. Snarere er vi interessert i hennes

beretning om hva som lå bak denne oppførselen ..." (p16-17)

Ved å fastsette W's resonnement om umuligheten av private regler eller et privat språk, bemerker han at "Det virkelige problemet er imidlertid ikke bare at hun ikke klarer å fastsette regler, men at hun i prinsippet ikke kunne gjøre det ... Poenget er at uten offentlig kontrollerbare prosedyrer kunne hun ikke skille mellom å følge regelen og bare tro at hun følger regelen."

På p55 Johnston gjør poenget med hensyn til visjon (som har blitt gjort mange ganger av W og S i denne og andre sammenhenger) at diskusjonen om Ytre er helt avhengig av sin svært forståelighet på den ubestridelige naturen til vår direkte første-person opplevelse av indre. System 2 skeptiske tvil om sinn, vilje, sanser, verden, kan ikke få fotfeste uten de sanne bare sikkerheter av System 1 og vissheten om at du leser disse ordene nå er grunnlaget for dommen, ikke en ting som i seg selv kan dømmes. Denne feilen er en av de mest grunnleggende og vanlige i all filosofi.

På p81 gjør han det poenget at umuligheten, i det normale tilfellet, å sjekke dine uttalelser om dine disposisjoner (ofte, men forvirrende kalt "propositional holdninger") som hva du trodde eller føler, langt fra å være en defekt i vår psykologi, er akkurat det som gir disse uttalelsene interesse. "Jeg er sliten" forteller oss hvordan du føler deg i stedet for å gi oss en annen bit av data om ytre som dine langsomme bevegelser eller skyggene under øynene dine.

Johnston gjør deretter en utmerket jobb med å forklare W's debunking av ideen om at mening eller forståelse (og alle disposisjoner) er erfaringer som følger med tale. Som W påpekte, bare vurdere saken der du tror du forstår, og deretter finne ut at du ikke, for å se irrelevans en indre erfaring til mening, forståelse, tenkning, tro, å vite etc. Erfaringen som teller er bevisstheten om det offentlige språket spillet vi deltar i. Lignende hensyn oppløseproblemet med "lynhastigheten av tanken". "Nøkkelen er å erkjenne at tenkning ikke er en prosess eller en rekke erfaringer, men et aspekt av livene til bevisste vesener. Det som tilsvarer lynets tankehastighet, er den enkeltes evne til å forklare når som helst hva hun gjør eller sier. (p86). Og som W sier "Eller, hvis man kaller begynnelsen og slutten av setningen begynnelsen og slutten av tanken, så er det ikke klart om man skal si om opplevelsen av å tenke at det er ensartet i løpet av denne tiden, eller om det er en prosess som å snakke setningen selv" (RPP2p237).

Igjen: "Personene beretning om hva hun trodde har samme grammatikk som hennes beretning om hva hun hadde tenkt og hva hun mente. Det vi er interessert i er beretningen om fortiden hun er tilbøyelig til å gi, og antagelsen om at hun vil kunne gi en redegjørelse er en del av det som er involvert i å se henne som bevisst" (p 91). Det vil si at alle disse disposisjonsverbene er en del av vår bevisste, frivillige S2-psykologi.

I "The Complexity of the Inner", bemerker han at det er ironisk at vår beste måte å

kommunisere indre er å referere til ytre, men jeg vil si det er både naturlig og uunngåelig. Siden det ikke er noe privat språk og ingen telepati, kan vi bare kontrakt muskler og langt den mest effektive og dype kommunikasjonen er ved å kontrahere orale muskler (tale). Som W kommenterte i flere sammenhenger, er det i skuespill (eller nå i TV og filmer) at vi ser språk (tanke) i sin reneste form.

Disposisjoner som å ha tenkt fortsette så lenge vi ikke endrer eller glemmer dem og dermed mangler en nøyaktig varighet samt intensitetsnivåer og innholdet er en beslutning, og så er ikke en presis mental tilstand, så i alle disse henseender er de ganske forskjellige fra S1 oppfatninger, minner og refleksive svar som S1 følelser.

Forskjellen mellom S1 og S2 (som jeg sa det- dette var ikke en terminologi tilgjengelig for J eller W) er også sett i asymmetrien av disposisjonsverbene, med den første personen bruk av "jeg tror" etc., å være (i det normale tilfellet av oppriktig ytring) sanne setninger vs tredje person bruker "han tror" etc., å være sant eller falsk evidensbaserte forslag. Man kan ikke si "Jeg tror det regner og det er det ikke", men andre tenses som "Jeg trodde det regnet og det var ikke" eller den tredje personen "Han tror det regner og det er ikke" er OK. Som J sier: "Det generelle problemet i hjertet av problemet her er om den enkelte kan observere sine egne disposisjoner ... Nøkkelen til å klargjøre dette paradokset er å merke seg at den enkeltes beskrivelse av hennes egen sinnstilstand også indirekte er beskrivelsen av en tilstand... Med andre ord, noen som sier hun tror P er dermed forpliktet til å hevde P selv ... Grunnen til at individet ikke kan observere sin tro er at ved å vedta en nøytral eller evaluerende holdning mot det, undergraver hun den. Noen som sa "Jeg tror det regner, men det er det ikke" ville dermed undergrave hennes egen påstand. Som W bemerker, kan det ikke være noen første person tilsvarende den tredje personen bruk av verbet av samme grunn som et verb som betyr å tro feilaktig ville mangle en første person presentere indikativ ... de to forslagene er ikke uavhengige, for 'påstanden om at dette skjer inni meg hevder: dette skjer utenfor meg' (RPP1 p490)" (p154-56). Selv om ikke kommentert av W eller J, det faktum at barn aldri gjør slike feil som "Jeg vil ha godteri, men jeg tror ikke jeg vil ha det" etc., viser at slike konstruksjoner er bygget inn i vår grammatikk (i våre gener) og ikke kulturelle add-ons.

Han ser deretter på dette fra et annet synspunkt ved å sitere W "Hva ville være poenget med mine trekke konklusjoner fra mine egne ord til min oppførsel, når jeg i alle fall vet hva jeg tror? Og hva er manifestasjonen av at jeg vet hva jeg tror på? Er det ikke åpenbart nøyaktig i dette- at jeg ikke utlede min oppførsel fra mine ord? Det er det faktum."

(RPP1 p744). En annen måte å si dette på er at S1 er det aksiomatiske sanne grunnlaget for kognisjon, og som ikke-propositional substrat for å bestemme sannhet og falskhet, kan ikke bli forståelig dømt.

Han avslutter kapitlet med viktige kommentarer om variasjonen i LGs (i vår psykologi) og jeg foreslår at det leses nøye.

Johnston fortsetter diskusjonen i "The Inner / Outer Picture" mye som er oppsummert i sitt sitat fra W. "Den indre er skjult for oss betyr at det er skjult for oss på en måte at det ikke er skjult for ham. Og det er ikke skjult for eieren i den forstand at han gir uttrykk for det, og vi, under visse forhold, tror hans uttrykk og der, feil har ingen plass. Og denne asymmetrien i spillet uttrykkes i setningen at indre er skjult for andre mennesker." (LWPP2 p36). J fortsetter: "Problemet er ikke at indre er skjult, men at språket spillet det innebærer er svært forskjellig fra de hvor vi vanligvis snakker om kunnskap." Og så går han inn i et av Ws hovedtemaer gjennom hele sitt liv – forskjellen mellom mann og maskin. " Men med et menneske er antagelsen at det er umulig å få et innblikk i mekanismen. Dermed, er indeterminacy postulert ... Jeg tror uforutsigbarhet må være en viktig egenskap ved indre. Som også er det endeløse mangfoldet av uttrykk." (RPP2 p645 og LWPP2 p65). Igjen,, W sonderer forskjellen mellom dyr og datamaskiner.

J bemerker at usikkerheten i våre LGs ikke er feil, men kritisk for vår menneskelighet. Igjen W: "[Det som betyr noe er] ikke at bevisene gjør følelsen (og så indre) bare sannsynlig, men at vi behandler dette som bevis for noe viktig, at vi baserer en dom på denne involverte slags bevis, og slik at slike bevis har en spesiell betydning i våre liv og er gjort fremtredende av et konsept." (Z p554).

J ser tre aspekter av denne usikkerheten som mangel på faste kriterier eller fine nyanser av mening, fraværet av rigid bestemmelse av konsekvensene av indre stater og mangel på faste relasjoner mellom våre konsepter og erfaring. W: "Man kan ikke si hva de essensielle observerbare konsekvensene av en indre tilstand er. Når han for eksempel virkelig er fornøyd, hva er da å forvente av ham, og hva ikke? Det er selvfølgelig slike karakteristiske konsekvenser, men de kan ikke beskrives på samme måte som reaksjoner som karakteriserer tilstanden til et fysisk objekt. (LWPP2 p90). J "Her hennes indre tilstand er ikke noe vi ikke kan vite fordi vi ikke kan trenge inn i sløret av ytre. Snarere er det ingenting bestemt å vite." (p195).

I sitt siste kapittelbemerket han at våre LGs sannsynligvis ikke vil endre seg uavhengig av vitenskapelig fremgang. "Selv om det er tenkelig at studiet av hjerneaktivitet kan vise seg å være en mer pålitelig prediktor for menneskelig atferd, ville den slags forståelse av menneskelig handling det ga ikke være den samme som det som er involvert i språkspillet på intensjoner. Uansett verdien av forskerens oppdagelse, kunne det ikke sies å ha avslørt hvilke intensjoner egentlig er." (p213).

Denne ubestemtheten fører til forestillingen om at korrelasjon av hjernetilstander med disposisjoner virker usannsynlig. "Vanskeligheten her er at forestillingen om en tanke er et svært kunstig konsept. Hvor mange tanker er det i Tractatus? Og når den grunnleggende ideen for det slo W, var den tanken eller av dem? Forestillingen om intensjoner skaper lignende problemer ... Disse påfølgende uttalelsene kan alle bli sett på som forsterkninger eller forklaringer på den opprinnelige tanken, men hvordan skal vi anta at dette er relatert

til hjernetilstanden? Skal vi forestille oss at det også vil inneholde svaret på alle mulige spørsmål om tanken? .. Vi må tillate at to vesentlig forskjellige tanker er korrelert med samme hjernetilstand ... ord kan på en måte være utskiftbare og i en annen forstand ikke. Dette skaper problemer for forsøket på å korrelere hjernetilstander og tanker ... to tanker kan være det samme på en måte og forskjellig i en annen ... Dermed er forestillingen om en tanke en skjør og kunstig en, og derfor er det vanskelig å se hvilken følelse det kan gjøre å snakke om en til en korrelasjon med hjernetilstander." (p218-219). Det vil si at den samme tanken (COS) "det regner" uttrykker et uendelig antall hjernetilstander i en eller mange mennesker. På samme måte kan den "samme" hjernetilstanden uttrykke forskjellige tanker (COS) i forskjellige sammenhenger.

På samme måte benekter W at minnet består av spor i nervesystemet. "Her postulert spor er som den indre klokken, for vi ikke mer utlede hva som skjedde fra et spor enn vi konsultere en indre klokke for å gjette tiden." Han bemerker deretter et eksempel fra W (RPP1 p908) av en mann jotting merker mens han leser og som ikke kan gjenta teksten uten merkene, men de ikke forholde seg til teksten etter regler ... "Teksten ville ikke bli lagret opp i jottings. Og hvorfor skal det lagres i nervesystemet vårt?" og også "... ingenting virker mer sannsynlig for meg enn at folk en dag vil komme til den bestemte oppfatningen at det ikke er noen kopi i enten fysiologiske eller nervesystemet som tilsvarer en bestemt tanke eller en bestemt idé om minne" (LWPP1 p504). Dette innebærer at det kan være psykologiske regulariteter som ingen fysiologiske regulariteter tilsvarer; og som W provoserende legger til "Hvis dette opprører våre konsepter av årsakssammenheng, så er det på høy tid de var opprørt." (RPP1 p905) ...'Hvorfor bør ikke den første og terminaltilstanden ei et system kobles sammen med en naturlig lov som ikke dekker mellomleddsstaten? (RPP1 p909) ... [Det er ganske sannsynlig at] det er ingen prosess i hjernen korrelert med assosiering eller med tenkning, slik at det ville være umulig å lese av tankeprosesser fra hjerneprosesser ... Hvorfor skulle denne ordren, så å si, ikke gå ut av kaos? ... som det var, årsaksløst; og det er ingen grunn til at dette egentlig ikke skal holde for våre tanker, og dermed for vår snakking og skrivning. (RPP1 p903)... Men må det være en fysiologisk forklaring her? Hvorfor lar vi ikke bare forklare oss alene? -men du ville aldri snakke sånn hvis du undersøkte oppførselen til en maskin! – Vel hvem sier at en levende skapning, en dyrekropp, er en maskin i denne forstand?" (RPP1 p918) (s 220- 21).

Selvfølgelig kan man ta disse kommentarene ulikt, men en måte er at W forventer fremveksten av kaosteori, nedfelt sinn og selv-organisering biologi. Siden usikkerhet, kaos og uforutsigbarhet er standard doktriner nå, fra subatomær til molekylær skala, og i planetarisk dynamikk (vær etc.,) og kosmologi, hvorfor skal hjernen være et unntak? De eneste detaljerte kommentarene på disse kommentarene jeg har sett er i en nylig avis av Daniele Moyal-Sharrock (DMS).

Det er ganske slående at selv om W's observasjoner er grunnleggende for all studie av atferd - lingvistikk, filosofi, psykologi, historie, antropologi, politikk, sosiologi og kunst, er han ikke engang nevnt i de fleste bøker og artikler, med selv unntakene har lite å si, og det

meste av det forvrengt eftet eller flat galt. Det er en flurry av nyere interesse, i hvert fall i filosofi, og muligens denne absurde situasjonen vil endre seg, men sannsynligvis ikke mye.

Diskusjonen om den logiske (psykologiske) forskjellen mellom S1-årsakene og S2-årsakene i kapittel 7 av Hackers nylige bok 'Human Nature' (2011), spesielt p226-32, er avgjørende for enhver atferdsstudent. Det er en nesten universell vrangforestilling at "årsak" er et nøyaktig logisk nøyaktig begrep mens "fornuft" ikke er, men W utsatt så mange ganger. Selvfølgelig oppstår det samme problemet med alle vitenskapelige og matematiskekonsepter. Og selvfølgelig må man hele tiden huske på at "handling", "tilstand", "tilfredshet", "intensjon", og til og med "og", "eller", "før", "sanne" etc. er alle komplekse språkspill i stand til å snuble oss opp som W så vakkert beskrevet i BBB tidlig på 30-tallet.

Searle gjør mange interessante bemerkninger i en av hans nyeste bøker 'Thinking About the Real World' (TARW) (2013), og jeg synes å ha skrevet den eneste anmeldelsen, så jeg vil diskutere det i detalj her.

På p21 av TARW vi igjen kjøre inn i det jeg anser som den mest grelle feil i S arbeid og en som burde vært obviated lenge siden hadde han bare lese den senere W og hans kommentatorer mer nøye. Han refererer til fri vilje som en "antagelse" at vi kanskje må gi opp! Det er krystallklart fra W som vil, selv, verden, og alle fenomenene i våre liv er grunnlaget for å dømme-aksiomatisk grunnfjell av vår oppførsel, og det er ingen mulighet for å dømme dem. Kan vi "anta" vi har to hender eller leve på jordens overflate eller at Madonna er en sanger etc.? Kanskje denne store feilen er forbundet med hans blanding av ekte bare S1 og propositional S2 som jeg har notert. Hvis du vil ha mer tilgang til alt annet, så kan du få tak i dette!

På p22 og andre steder bruker han forestillingen om bevisstløs intensjonalitet, som han først diskuterte i sin 1991-artikkel i Phil. Issues, og bemerker at dette er de slags ting som kan bli bevisste (f.eks drømmer). W var jeg tror den første til å kommentere dette bemerker at hvis du ikke kan snakke om bevisstløse tanker du ikke kan snakke om bevisste heller (BBB). Her og hele sitt arbeid er det ufortunatat han ikke bruker S1/S2-konseptene, da det gjør det så mye lettere å holde ting rett, og han finner det fortsatt nødvendig å hengi seg til svært un-Wittgensteinian sjargong. F.eks. "Når du har manipulable syntaktiske elementer, kan du løsne intensjonsfullhet fra sine umiddelbare årsaker i form av oppfatninger og minner, på en måte som det ikke er mulig å gjøre avdelinger av unsyntaktisk strukturerte representasjonselementer." (p31) sier bare at med språket kom disposisjonsintensjonen til S2, hvor bevisst tanke og fornuft (dvs. potensielle offentlige handlinger som er uttrykksfulle i språk) ble mulig.

Når det gjelder grunner og ønsker (p39) se andre steder her og mine vurderinger av hans andre verker.

S fortsatte referanse til disposisjoner som mentale tilstander, og hans referanse til mentale tilstander som representasjoner (faktisk "presentasjoner" her) med COS, er (etter mitt syn) kontraproduktiv. På p25 f.eks, det virker som han ønsker å si at eplet vi ser er COS av CSR - (Causally Self Reflexive --dvs. årsaken er bygget i) oppfatning av eplet og refleksiv bevisstløs riper av en kløe har samme status (dvs. en COS) som bevisst planlagt bevegelse av armen. Dermed, skal de mentale tilstandene til S1 inkluderes med handlingene til S2 som COS. Selv om jeg aksepterer det meste av S ontologi og epistemologi ser jeg ikke fordelene av dette, men jeg har størst respekt for ham, så jeg vil jobbe med det. Jeg har notert hans tendens (normalt for andre, men en feil i Searle) for å blande S1 og S2 som han gjør på p29 hvor han synes å referere til tro som mentale tilstander. Det virker for meg ganske grunnleggende og klart siden W's BBB i 30-tallet at S2 ikke er mentale tilstander i noe som følelsen av S1. Vi trenger alltid å holde klart forskjellen mellom språkspillene til S1 og S2, og så hvis han insisterer på å bruke troen på å referere til S1, så er det mye klarere hvis vi refererer til B1 og B2 hvor B2 er ordet "tro" som brukes i referanse til de offentlige språklige handlingene i System 2.

Avsnittet som begynner "Fordi" på p25 diskuterer de sanne bare ubevisste percepts, minner og refleksive handlinger av S1-det vil si våre aksiomatiske automatiske funksjoner av vår utviklede psykologi (EP). Som nevnt kan man lese Hutto og Myins bok 'Radicalizing Enactivism: Basic Minds Without Content' (2012) og deres oppfølger for en helt annen nylig beretning om S1s ikke-representasjons- eller enaktive natur.

Tabellen over intensjonalitet på p26 oppdaterer en han har brukt i flere tiår, og som jeg har brukt som grunnlag for min utvidede tabell ovenfor.

Nesten et halvt århundre siden S skrev "Hvordan avlede burde fra er" som var et revolusjonerende fremskritt i vår forståelse av atferd (men mindre så hvis man forsto W). Han har fortsatt å utvikle den naturalistiske beskrivelsen av atferd og på p39 viser han hvordan etikk stammer fra vår medfødte sosiale atferd og språk. Et grunnleggende konsept er Desire Independent Reasons for Action (DIRA), som forklares i hans ulike bøker. For en oversikt se mine vurderinger av hans MSW og andre verk. Han har en tendens til å bruke de proksimerte årsakene til S2 (dvs. disposisjonpsykologi og kultur) for å ramme sin analyse, men som med all oppførsel anser jeg det som overfladisk med mindre det inkluderer de ultimate årsakene i S1 og så bryter jeg hans DIRA inn i DIRA1 og DIRA2. Dette gjør det mulig å beskrive i form av de ubevisste mekanismene for gjensidig altruisme og inkluderende fitness. Dermedville jeg restate den siste setningen på p39 "... folk blir bedt om å overstyre sine naturlige tilbøyeligheter ved å gjøre etiske hensyn råde" som "... folk er tvunget til å overstyre sine umiddelbare personlige fordeler for å sikre langsiktige genetiske fordeler via gjensidig altruisme og inkluderende fitness."

S's glemsomhet (som han deler med de fleste filosofer) til moderne to systemer rammeverk, og til de fulle implikasjonene av W's "radikale" epistemology som nevnt mest dramatisk i sitt siste arbeid 'On Certainty', er mest uheldig (som jeg har nevnt i mange

vurderinger). Det var W som gjorde den første og beste jobben med å beskrive de to systemene (selv om ingen andre har lagt merke til) og OC representerer en stor hendelse i intellektuell historie. Ikke bare er S uvitende om det faktum at hans rammeverk er en enkel videreføring av W, men alle andre er også, noe som står for mangelen på noen betydelig referanse til W i denne boken. Som vanlig bemerker man også ingen åpenbar bekjentskap med EP, noe som kan opplyse alle diskusjoner om atferd ved å gi de virkelige ultimate evolusjonære og biologiske forklaringene i stedet for de overfladiske proksimere kulturelle.

Dermed er S's diskusjon om de to måtene å beskrive opplevelser ('erfaringer') på p202 etter mitt syn vesentlig klarere hvis man innser at å se rød eller føle smerte er automatisk true-only S1, men så snart vi tar oss av det bevisst (ca. 500 msek eller mer) blir det "å se som" og en propositional (sann eller falsk) S2-funksjon som kan uttrykkes offentlig i språk (og andre kroppslige muskelsammentrekninger også). Dermed, S1 "erfaring" som er identisk med rødt eller smerte vs S2 "erfaring" av rødt eller smerte, når vi begynner å reflektere over det, vanligvis blandes sammen til en "opplevelse". For meg langt det beste stedet å få en forståelse av disse problemene er tili W skrifter som begynner med BBB og slutter med OC. Ingen andre har noen gang beskrevet finesser av språkspill med slik klarhet. Man må hele tiden huske på vagheten og flere betydninger av "feil", "sann", "erfaring", "forstå", "vet", "se", "samme" etc., men bare W var i stand til å gjøre det - selv S snubler ofte. Og det er ikke et trivielt problem - med mindre man helt klart kan restate hele p202 skille den sanne bare ikke-dømmende S1 fra propositional S2 så ingenting om atferd kan sies uten forvirring. Og selvfølgelig brukes ord ofte (dvs. normalt) uten en klar mening - man må spesifisere hvordan "sant" eller "følger av" eller "se" skal brukes i denne sammenhengen, og W er den eneste jeg kjenner til som konsekvent får denne retten.

Igjen, på p203-206, diskusjonen om iboende tilsiktet automatisk årsakssammenhenger det bare fornuftig for meg fordi jeg ser på det som bare en annen måte å beskrive S1 stater, som gir råmaterialet for bevisst bevisst S2 disposisjonsomhet som, fra et biologisk evolusjonært synspunkt (og hva annet kan det være?) må være tilfelle. Dermed er hans kommentar til p212 rett på pengene - den ultimate forklaringen (eller som W insisterer på beskrivelsen) kan bare være en naturalisert en som beskriver hvordan sinn, vilje, selv og intensjon arbeid og kan ikke meningsfylt eliminere dem som "virkelige" fenomener. Recall S berømte gjennomgang av Dennett's 'Consciousness Explained' med tittelen "Bevissthet forklart bort". Og dette gjør det enda mer bisarre at S gjentatte ganger skal si at vi ikke vet sikkert om vi har fri vilje, og at vi må "postulere" et selv (p218-219).

Også, jeg igjen tror S er på feil spor (p214) når han antyder at forvirringene skyldes historiske feil i filosofi som dualisme, idealisme, materialisme, epiphenomenalism etc., snarere enn i universell mottakelighet for mislighold av vår psykologi - 'The Phenomenological Illusion' (TPI) som han har kalt det, og forhekselse av språk som vakkert beskrevet av W. Som han bemerker, "De nevrobiologiske prosesser og de mentale fenomenene er den samme hendelsen, beskrevet på ulike nivåer" og "Hvordan kan bevisste intensjoner forårsake kroppslig bevegelse? ... Hvordan kan hammeren bevege

neglen i kraft av å være solid? ... Hvis du analyserer hva soliditet er causally ... Hvis du analyserer hva intensjon-i-handling er kausidig, ser du analogt er det ikke noe filosofisk problem igjen."

Jeg vil oversette hans kommentar (p220) "En høytaler kan bruke et uttrykk for å referere bare hvis i ytringen av de henvisende uttrykkene taleren introduserer en tilstand som objektet referert til tilfredsstillende; og referanse oppnås i kraft av tilfredsstillende av denne tilstanden." som "Betydning oppnås ved å si en offentlig verifiserbar tilstand av tilfredssethet (sannhetstilstand)." "Jeg tror det regner" er sant hvis det regner og falskt ellers. Også, jeg vil si "Hjertet i mitt argument er at vår språklige praksis, som allment forstått, forutsetter en virkelighet som eksisterer uavhengig av våre representasjoner." (p223) som "Vårt liv viser en verden som ikke er avhengig av vår eksistens og ikke kan intelligibly utfordres."

Tid for noen flere sitater og en diskusjon om hans siste bok av opptrykk 'Filosofi i et nytt århundre' (2008) og som andre steder vil jeg gjenta noen kommentarer for å plassere dem i en annen sammenheng.

"Kan en maskinprosess forårsake en tankeprosess? Svaret er: ja. Faktisk kan bare en maskinprosess forårsake en tankeprosess, og "beregning" navngir ikke en maskinprosess; den navngir en prosess som kan være, og vanligvis er implementert på en maskin." Searle PNC p73

"... karakteriseringen av en prosess som beregningsmessig er en karakterisering av et fysisk system fra utsiden; og identifisering av prosessen som beregningsmessig ikke identifiserer en egen funksjon i fysikken, er det i hovedsak en observatør relativ karakterisering." Searle PNC p95

"Det kinesiske romargumentet viste at semantikk ikke er iboende til syntaks. Jeg gjør nå det separate og forskjellige punktet at syntaks ikke er iboende for fysikk." Searle PNC p94

"Forsøket på å eliminere den homunculus feilslutning gjennom rekursiv nedbrytning mislykkes, fordi den eneste måten å få syntaksen iboende til fysikken er å sette en homunculus i fysikken." Searle PNC p97

"Men du kan ikke forklare et fysisk system som en skrivemaskin eller en hjerne ved å identifisere et mønster som den deler med sin beregningssimulering, fordi eksistensen av mønsteret ikke forklarer hvordan systemet faktisk fungerer som et fysisk system. ... I sum er det faktisk at attribusjonen av syntaks ikke identifiserer ytterligere årsakskrefter dødelig for påstanden om at programmer gir årsaksforklaringer på kognisjon ... Det er bare en fysisk mekanisme, hjernen, med sine ulike virkelige fysiske og fysiske / mentale årsaksnivåer av beskrivelse." Searle PNC p101-103

"Kort sagt, følelsen av "informasjonsbehandling" som brukes i kognitiv vitenskap er på

altfor høyt nivå av abstraksjon for å fange den konkrete biologiske virkeligheten av iboende tilvilje ... Vi er blindet for denne forskjellen av det faktum at den samme setningen "Jeg ser en bil som kommer mot meg," kan brukes til å registrere både synsvilje og produksjonen av beregningsmodellen av visjon ... i den forstand av "informasjon" som brukes i kognitiv vitenskap, er det rett og slett falskt å si at hjernen er en informasjonsbehandlingsenhet." Searle PNC p104-105

"Kan det være grunner til handling som er bindende på en rasjonell agent bare i kraft av arten av det faktum rapportert i grunnerklæringen, og uavhengig av agentens ønsker, verdier, holdninger og evalueringer? ... Det virkelige paradokset i den tradisjonelle diskusjonen er at den prøver å utgjøre Humes giljotin, det stive faktaverdiskillet, i et ordforråd, hvor bruken allerede forutsetter utforatingen av skillet.» Searle PNC p165-171

"... alle statusfunksjoner og dermed all institusjonell virkelighet, med unntak av språk, er opprettet av talehandlinger som har den logiske formen for erklæringer ... formene for den aktuelle statusfunksjonen er nesten alltid saker av deonetiske krefter ... å anerkjenne noe som en rett, plikt, forpliktelse, krav og så videre er å anerkjenne en grunn til handling ... disse deonetiske strukturer gjør mulige ønske-uavhengige grunner til handling ... Det generelle punktet er veldig klart: opprettelsen av det generelle feltet av ønskebaserte grunner til handling forutsetter aksept av et system av ønskeuavhengige handlingsgrunner. Searle PNC p34-49

"Noen av de viktigste logiske trekk ved intensjonalitet er utenfor rekkevidden av fenomenologi fordi de ikke har noen umiddelbar fenomenologisk virkelighet ... Fordi skapelsen av meningsfullhet ut av meningsløshet ikke er bevisst opplevd ... det eksisterer ikke ... Dette er... den fenomenologiske illusjonen." Searle PNC p115-117

"Bevissthet er årsaksmessig reducible til hjernen prosesser ... og bevissthet har ingen kausal krefter av seg selv i tillegg til årsakskraften til den underliggende nevrobiologi ... Men årsaksrøduabilitet fører ikke til ontologisk redusibilitet... bevissthet eksisterer bare som erfarne ... og derfor kan det ikke reduseres til noe som har en tredje person ontologi, noe som eksisterer uavhengig av erfaringer." Searle PNC 155-6

"... den grunnleggende tilsiktet forholdet mellom sinnet og verden har å gjøre med betingelser for tilfredshet. Og et forslag er alt som kan stå i et bevisst forhold til verden, og siden de bevisste relasjonene alltid bestemmer betingelsene for tilfredshet, og et forslag er definert som noe tilstrekkelig til å bestemme vilkårene for tilfredshet, viser det seg at all intensjonalitet er et spørsmål om forslag. Searle PNC p193

Selv om S ikke sier og synes å være i stor grad uvitende, følger hoveddelen av hans arbeid direkte fra W, selv om han ofte kritiserer ham. Å si at Searle har gjennomført W arbeid er ikke å si at det er et direkte resultat av W studie, men heller at fordi det er bare en menneskelig psykologi (av samme grunn er det bare en menneskelig kardiologi), at alle

nøyaktig beskriver atferd må være voicing noen variant eller utvidelse av hva W sa (som de må hvis de begge gir riktige beskrivelser av atferd). Jeg finner det meste av S foreshadowed i W, inkludert versjoner av den berømte kinesiske rom argument mot Strong AI og relaterte problemer som er fagene til Chaps 3-5. Forresten, hvis det kinesiske rommet interesserer deg, bør du lese Victor Rodych sin utmerkede, men nesten ukjent, supplement på CR -- "Searle Frigjort av hver feil". Rodych har også skrevet en rekke flotte papirer om W filosofi matematikk --dvs., EP (Evolutionary Psychology) av aksiomatisk System 1 evne til å telle opp til 3, som utvidet til den endeløse System 2 SLG (Secondary Language Games) av matematikk.

W's innsikt i psykologi matematikk gir en utmerket oppføring i intensjonalitet. Jeg vil også merke meg at ingen som fremmer Strong AI, de multifarious versjoner av behaviorism, datafunksjonalisme, CTM (Beregningsteori om sinn) og Dynamic Systems Theory (DST), synes å være klar over at W's Tractatus kan betraktes som den mest slående og kraftige uttalelsen av deres synspunkt noensinne skrevet (dvs. atferd (tenkning) som logisk behandling av fakta --dvs. informasjonsbehandling). Selvfølgelig, senere (men før den digitale datamaskinen var et glimt i Turings øye) W beskrevet i stor detalj hvorfor disse var usammenhengende beskrivelser av sinn (tenkning, atferd) som må erstattes av psykologi (eller du kan si dette er alt han gjorde for resten av livet). S refererer imidlertid lite til W's prescient uttalelse av sinnet som mekanisme, og hans ødeleggelse av det i hans senere arbeid.

Siden W har S blitt den viktigste dekonstruktøren for disse mekaniske synspunktene på atferd, og kanskje den viktigste beskrivende psykologen (filosof), men innser ikke hvor fullstendig W forventet ham heller ikke, i det store og hele, gjør andre (men se de mange papirene og bøkene til Proudfoot og Copeland på W, Turing og AI). S arbeid er mye enklere å følge enn W's, og selv om det er litt sjargong, er det for det meste spektakulært klart hvis du nærmer deg det fra riktig retning. Se artiklene mine for mer informasjon.

I likhet med W regnes Searle som den beste standup-filosofen i sin tid, og hans skriftlige arbeid er solid som en stein og banebrytende gjennom. Men, hans unnlattelse av å ta den senere W alvorlig nok fører til noen feil og forvirringer. På p7 av PNC han to ganger bemerker at vår sikkerhet om grunnleggende fakta skyldes den overveldende vekten av fornuft som støtter våre krav, men som Coliva, DMS et al har bemerket, W viste definitivt i "On Certainty" at det ikke er mulighet for å tvile på den sanne bare aksiomatiske strukturen i vårt System 1 oppfatninger, minner og tanker, siden det er grunnlaget for dommen og kan ikke selv bli dømt. I den første setningen på p8 forteller han oss at sikkerhet er revikant, men denne typen "sikkerhet", som vi kan kalle Certainty2, er et resultat av å utvide vår aksiomatiske og ikke-revigelige sikkerhet (Certainty1) via erfaring og er helt annerledes som det er proposisjonale (sant eller usant). Dette er selvfølgelig et klassisk eksempel på "kampen mot forhekselsen av vår intelligens ved språk" som W demonstrerte om og om igjen. Ett ord- to (eller mange) forskjellige bruksområder.

På p10 refser han W for sin antipati til teoretisering, men som jeg nevnte ovenfor, er "teoretisering" et annet språkspill (LG) og det er en stor kløft mellom en generell beskrivelse av atferd med få godt utarbeidet eksempler og en som kommer fra et stort antall slike som ikke er gjenstand for mange moteksempler. Evolusjon i sine tidlige dager var en teori med begrensede klare eksempler, men ble snart bare et sammendrag av en stor mengde eksempler og en teori i en ganske annen forstand. Likeledes, med en teori kan man gjøre som et sammendrag av tusen sider av W eksempler og en som følge av ti sider.

Igen, på p12, er "bevissthet" et resultat av automatisert System 1-funksjon som er "subjektiv" i flere ganske forskjellige sanser, og ikke i det normale tilfellet et spørsmål om bevis, men en sann-bare forståelse i vårt eget tilfelle og en sann oppfatning i tilfelle av andre.

Da jeg leste p13 tenkte jeg: "Kan jeg føle uutholdelig smerte og fortsette som om ingenting er galt?" nei! – dette ville ikke være "smerte" i samme forstand. "Den indre opplevelsen står i behov av ytre kriterier" (W) og Searle synes å gå glipp av dette. Se W eller Johnston.

Da jeg leste de neste sidene følte jeg at W har en mye bedre forståelse av sinnet / språkforbindelsen, da han anser dem som synonymt i mange sammenhenger, og hans arbeid er en strålende utstilling av sinnet som eksemplifisert i mange perspicuous eksempler på språkbruk. Som sitert ovenfor, "Nå hvis det ikke er årsakssammenhenger som vi er opptatt av, så ligger sinnets aktiviteter åpne foran oss." Og, som forklart ovenfor, føler jeg at spørsmålene som S slutter § 3 i stor grad besvares med ved å vurdere W's OC fra standpunktet til de to systemene. Likeledes, for § 6 om vitenskapsfilosofien. Rodych har gjort en artikkel om Popper vs W som jeg trodde flott på den tiden, men jeg må lese den på nytt for å være sikker.

Til slutt, på p25, kan man nekte for at enhver revisjon av våre konsepter (språkspill) av årsakssammenheng eller fri vilje er nødvendig eller mulig. Du kan lese omtrent hvilken som helst side av W og mye av DMS, Coliva, Hacker etc. av årsakene. Det er en ting å si bisarre ting om verden ved hjelp av eksempler fra kvantemekanikk, usikkerhet etc., men det er en annen å si noe relevant for vår normale bruk av ord.

På p31, 36 etc., møter vi igjen uopphørlige problemer (i filosofi og liv) av identiske ord som glanser over de store forskjellene i LGs av "tro", "ser" etc., som brukes til S1, som består av mentale tilstander i nåtiden bare, og S2 som ikke er. Resten av kapitlet oppsummerer hans arbeid med "sosialt lim" som fra en EP, Wittgensteinian perspektiv, er de automatiske raske handlingene til S1 som produserer de langsomme disposisjonene til S2 som er ubønnhørlig og universelt utvidet under personlig utvikling til et bredt spekter av automatiske ubevisste deonetiske relasjoner med andre, og vilkårlig til kulturelle variasjoner på dem.

Kapittel 3 til 5 inneholder hans velkjente argumenter mot det mekaniske synet på sinnet som synes for meg definitivt. Jeg har lest hele bøker med svar på dem, og jeg er enig med S at de alle savner de svært enkle logiske (psykologiske) punktene han gjør (og som i det store og hele gjorde W et halvt århundre tidligere før det var datamaskiner). For å si det i mine termer, består S1 av bevisstløs, rask, fysisk, årsakssammenheng, automatisk, ikke-propositional, true-only mentale tilstander, mens langsom S2 kan bare sammenhengende beskrives i form av grunner for handlinger som er mer eller mindre bevisste disposisjoner til atferd (potensielle handlinger) som er eller kan bli propositional (T eller F). Datamaskiner og resten av naturen har bare avledet (tilskrevet) intensjonalitet som er avhengig av vårt perspektiv, mens høyere dyr har primær intensjonalitet som er uavhengig av perspektiv. Som S og W setter pris på, er den store ironien at disse materialistiske eller mekaniske reduksjonene av psykologimaskerade som cutting-edge science, men faktisk er de helt antivitenskapelige. Filosofi (beskrivende psykologi) og kognitiv psykologi (frigjort fra overtro) blir hånd i hanske, og det er Hofstadter, Dennett, Carruthers, Kurzweil etc., som er utelatt i kulden.

Side 62 oppsummerer pent et av hans argumenter, men p63 viser at han fortsatt ikke helt har gitt slipp på den tomme skiferen når han prøver å forklare trender i samfunnet når det gjelder de kulturelle utvidelsene av S2. Som han gjør mange andre steder i sine skrifter, gir han kulturelle, historiske grunner for atferdsmessighet, men det virker ganske åpenbart for meg (som det var for W) at det mekaniske synet på sinnet eksisterer av samme grunn som nesten all oppførsel - det er standarddriften av vår EP som søker forklaringer i forhold til hva vi bevisst kan tenke gjennom sakte, snarere enn i den automatiserte S1, som vi for det meste forblir uvitende om. Som nevnt ovenfor har Searle beskrevet dette som TPI. Igjen, på p65 finner jeg W beskrivelse av vår aksiomatiskarvet psykologi og dens utvidelser i hans OC og andre verk for å være dypere enn S (eller noen), og så vi er ikke "trygg" at hunder er bevisst, men heller det er ikke åpen for tvil. Se den tidligere delen av denne artikkelen som omhandler OC og DMS.

Kapittel 5 ødelegger PENT CTM, LOT etc., og bemerker at "computation", "informasjon", "syntaks", "algoritme", "logikk", "program", etc., er observatør relative (dvs. psykologiske) begreper og har ingen fysisk eller matematisk betydning (COS) i denne psykologiske forstand, men selvfølgelig er det andre sanser de har fått nylig som vitenskap har utviklet seg. Igjen, folk er forhekset av bruk av det samme ordet til å ignorere den enorme forskjellen i bruken (betydning). Disse kommentarene er alle utvidelser av klassisk Wittgenstein og i denne forbindelse, anbefaler jeg Hutto's og Read papirer også.

Kapittel 6 "The Phenomenological Illusion" (TPI) er uten tvil min favoritt, og mens rive det feltet, det viser både hans øverste logiske evner og hans manglende forståelse av full kraft av både den senere W, og den store heuristiske verdien av nyere psykologisk forskning på de to selv. Det er klart som krystall at TPI skyldes glemsel til automatismene til S1 og å ta den langsomme bevisste tenkningen til S2 som ikke bare primær, men som alt det er. Dette er klassisk Blank Slate blindhet. Det er klart at W viste dette noen 60 år tidligere, og ga også

årsaken til det i forrang av den sanne bare bevisstløsautomatisk aksiomatisknettverk av vårt medfødte System 1. Som så mange andre danser Searle rundt det, men kommer aldri helt dit. Svært grovt, angående "observatør uavhengige" funksjoner i verden som S1 og "observatør avhengige" funksjoner som S2 bør vise seg svært avslørende. Som S notater, Heidegger og de andre har ontologi nøyaktig bakover, men selvfølgelig så gjør nesten alle på grunn av mislighold av deres EP.

Men det viktigste er at S ikke tar neste skritt for å innse at TPI ikke bare er en sviktende av noen filosofer, men en universell blindhet for vår EP som selv er innebygd i EP. Han sier faktisk dette i nesten disse ordene på et tidspunkt, men hvis han virkelig fikk det hvordan kunne han unnlate å påpeke sine enorme implikasjoner for verden. Med sjeldne unntak (f.eks. Jaina Tirthankaras går tilbake over 5000 år til begynnelsen av Indus sivilisasjonen og senest og bemerkelsesverdige Osho, Buddha, Jesus, Bodhidharma, Da Free John etc.), er vi alle kjøttdukker som snubler gjennom livet på vår genetisk programmerte oppdrag for å ødelegge jorden. Vår nesten totale opptatthet med å bruke den andre selv S2 personlighet til å hengi seg til infantile tilfredsstillelse av S1 skaper Hell On Earth. Som med alle organismer handler det bare om reproduksjon og akkumulerende ressurser. Ja, mye støy om global oppvarming og den forestående sammenbruddet av industriell sivilisasjon i det neste århundret, men ingenting er sannsynlig å stoppe det. S1 skriver stykket og S2 oppfører seg. Dick og Jane vil bare leke hus - dette er mamma og dette er pappa og dette og dette, og dette er baby. Kanskje man kan si at TPI er at vi er mennesker og ikke bare en annen primat.

Kapittel 7 om selve en art er bra, men ingenting virkelig slo meg som ny. Kapittel 8 om eiendomsdualisme er mye mer interessant, selv om det meste er en rehash av hans tidligere arbeid. Den siste av hans åpningssitater ovenfor oppsummerer dette, og selvfølgelig insistering på den kritiske natur første-person ontology er helt Wittgensteinian. Den eneste store tabben jeg ser er hans blanke skifer eller (kulturelle) type forklaring på p 158 for feil av dualisme, når det etter mitt syn, er helt klart en annen forekomst av TPI - en feil som han (og nesten alle andre) har gjort mange ganger, og gjentar på p177 etc., i det ellers suverene kapittel 9. Genene programmet S1 som (for det meste) trekker strengene (kontrakter musklene) av kjøtt dukker via S2. Slutten på historien. Igjen,, han trenger å lese mine kommentarer eller de av DMS på W's OC så han endrer "god grunn til å tro" på bunnen av p171 og toppen av p172 å "vet" (i sant-bare forstand).

Et kritisk punkt er gjort igjen på p169. "Dermed, sier noe og betyr det innebærer to betingelser for tilfredshet. For det første vil betingelsen om tilfredshet at ytringen skal produseres, og for det andre at ytringen i seg selv skal ha betingelser for tilfredshet." En måte å angående dette på er at det ubevisste automatiske systemet 1 aktiverer den høyere kortikale bevisste personligheten til System 2, noe som fører til halsmuskelsammentrekninger som informerer andre om at den ser verden på visse måter, som forplikter den til potensielle handlinger. Et stort fremskritt over prelinguistic eller proto-språklige interaksjoner der bare brutto muskelbevegelser var i stand til å formidle

svært begrenset informasjon om intensjoner og S gjør et lignende punkt i kapittel10. Genene programmet S1 som (for det meste) trekker strengene (kontrakter musklene) av kjøtt dukker via S2. Slutten på historien. Igjen,, han trenger å lese mine kommentarer og de av DMS, Coliva, Andy Hamilton etc., på W's OC så han endrer "god grunn til å tro" på bunnen av p171 og toppen av p172 å "vet" (i sant-bare forstand).

Hans siste kapittel "The Unity of the Proposition" (tidligere upublisert) ville også ha stor nytte av å lese W's "On Certainty" eller DMS ulike bøker og papirer, da de gjør det klart forskjellen mellom sanne bare setninger som beskriver S1 og sanne eller falske forslag som beskriver S2. Dette slår meg som en langt overlegen tilnærming til S's tar S1 oppfatninger som propositional siden de bare blir T eller F etter at man begynner å tenke på dem i S2. Men hans poeng at forslag tillater uttalelser om faktisk eller potensiell sannhet og falskhet, av fortid og fremtid og fantasi, og dermed gi et stort fremskritt over pre eller proto-språkligsamfunn, er overbevisende. Som han sier det "Et forslag er noe i det hele tatt som kan bestemme en betingelse for tilfredshet ... og en betingelse for tilfredshet ... er at slike og slike er tilfelle." Eller, man må legge til, som kan være eller kan ha vært eller kan være forestilt å være tilfelle.

Samlet sett er PNC en god oppsummering av de mange betydelige fremskrittene over Wittgenstein som følge av S' halvt århundre med arbeid, men etter mitt syn er W fortsatt uovertruffen når du forstår hva han sier. Ideelt, sett bør de leses sammen: Searle for de klare sammenhengende prosa og generaliseringer, illustrert med W's perspicacious eksempler og strålende aforismer. Hvis jeg var mye yngre, ville jeg skrive en bok som gjorde akkurat det.

"Så, statusfunksjoner er limet som holder samfunnet sammen. De er skapt av kollektiv intensjonalitet, og de fungerer ved å bære deontiske krefter ... Med det viktige unntaket av språket selv, er all institusjonell virkelighet og derfor på en måte alle menneskelige sivilisasjoner skapt av talehandlinger som har den logiske formen for erklæringer ... all menneskelig institusjonell virkelighet opprettes og opprettholdes i eksistens av (representasjoner som har samme logiske form som) Status funksjonserklæringer, inkludert de sakene som ikke er talehandlinger i eksplisitt form av erklæringer."

Searle MSWp11-13

"Tro, som uttalelser, har nedover eller sinn (eller ord)-til-verden retning av passform. Og ønsker og intensjoner, som ordrer og løfter, har den oppadgående eller verden-til-sinn (eller ord) retning av passform. Tro eller oppfatninger, som uttalelser, skal representere hvordan ting er i verden, og i den forstandskal de passe verden; de har den tanke-til-verden retning av passform. De conative-volitional stater som ønsker, tidligere intensjoner og intensjoner-i-handling, som ordrer og løfter, har verden-til-sinn retning av passform. De skal ikke representere hvordan ting er, men hvordan vi ønsker at de skal være eller hvordan vi har tenkt å få dem til å være... I tillegg til disse to fakultetene, er det en tredje, fantasi, der det proposisjonelle innholdet ikke skal passe virkeligheten på den måten at det

proposisjonelle innholdet i kognisjon og volition skal passe ... verdensrelaterte forpliktelsen er forlatt, og vi har et fortrinnsrett siateinnhold uten forpliktelse rat som det representerer med begge retninger av passform." Searle MSWp15

"Akkurat som i bevisste stater kan vi gjøre et skille mellom den type tilstand ... og innholdet i staten ... så i teorien om språk kan vi gjøre et skille mellom den type tale handling det er ... og det foretale innholdet... vi har samme proposisjonsinnhold med forskjellig psykologisk modus i tilfelle av de tilsiktede statene, og ulike illocutionary kraft eller type i tilfelle av talehandlinger. Videre, akkurat som min tro kan være sann eller falsk og dermed ha den sinn-til-verden retning av passform, slik at mine uttalelser kan være sant eller falske og dermed ha ord-til-verden retning av passform. Og akkurat som mine ønsker eller intensjoner ikke kan være sanne eller falske, men kan være på ulike måter tilfreds eller misfornøyd, slik at mine ordrer og løfter ikke kan være sanne eller falske, men kan være på ulike måter fornøyd eller misfornøyd - vi kan tenke på alle de tilsiktede statene som har et helt propositionalt innhold og en retning av passform som representasjoner av deres vilkår for tilfredshet. En tro representerer dens sannhetsforhold, et ønske representerer oppfyllelsesbetingelsene, en intensjon representerer det's gjennomføring av forhold ... Den bevisste staten representerer sine betingelser for tilfredshet... folk feilaktig anta at hver mental representasjon må være bevisst tenkt ... men forestillingen om en representasjon som jeg bruker det er en funksjonell og ikke en ontologisk forestilling. Alt som har betingelser for tilfredshet, som kan lykkes eller mislykkes på en måte som er karakteristisk for intensjonalitet, er per definisjon en representasjon av sine betingelser for tilfredshet ... vi kan analysere strukturen i intensjonaliteten til sosiale fenomener ved å analysere deres tilfredshetsforhold." Searle MSW p28-32

"De fire første typer talehandlinger har eksakte analoger i tilsiktede stater: tilsvarende assertives er tro, tilsvarende direktiver er ønsker, tilsvarende Commissives er intensjoner og tilsvarende uttrykksfulle er hele spekteret av følelser og andre tilsiktet stater der Presup passer er tatt for gitt. Men det er ingen prelinguistic analog for erklæringene. Prelinguistic forsettlige stater kan ikke skape fakta i verden ved å representere disse fakta som allerede eksisterende. Denne bemerkelsesverdige prestasjonen krever et språk" MSW p69

"Høytaler som betyr... er ileggelse av forhold for tilfredshet på betingelser for tilfredshet. Evnen til å gjøre dette er et avgjørende element i menneskelige kognitive kapasiteter. Det krever evnen til å tenke på to nivåer samtidig, på en måte som er avgjørende for bruk av språk. På ett nivå produserer taleren med vilje en fysisk ytring, men på et annet nivå representerer ytringen noe. Og den samme dualiteten infiserer selve symbolet. På ett nivå er det et fysisk objekt som alle andre. På et annet nivå, den har en mening: det representerer en type en tilstand av saker" MSW p74

"... når du har språk, er det uunngåelig at du vil ha deontologi fordi det er ingen måte du kan gjøre eksplisitte talehandlinger utført i henhold til conventions av et språk uten å skape forpliktelser. Dette gjelder ikke bare for uttalelser, men for alle talehandlinger" MSW p82

Dette bringer opp et annet punkt som er fremtredende i W, men nektet av S, at alt vi kan gjøre er å gi beskrivelser og ikke en teori. S insisterer på at han gir teorier, men selvfølgelig "teori" og "beskrivelse" er språkspill også, og det synes for meg S teori er vanligvis W beskrivelse-en rose av noe annet navn W's poeng var at ved å holde seg til perspicacious eksempler som vi alle vet å være sanne beretninger om vår oppførsel, unngår vi quicksand av teorier som prøver å gjøre rede for ALL atferd (ALLE språkspill), mens S ønsker å generalisere og unngåelig går på villspor (han gir flere eksempler på sine egne feil i PNC). Som S og andre uendelige endre sine teorier for å gjøre rede for multifarious språkspill, de kommer nærmere og nærmere å beskrive atferd ved hjelp av mange eksempler som gjorde W.

De primære språkspillene (PLG's) er de enkle automatiserte ytringene fra våre ufrivillige, System 1, rask tenkning, speil neuron, sant bare, ikke-propositional, mentale tilstander-våre oppfatninger og minner og refleksive handlinger ('will') inkludert System 1 Sannheter og UA1 --Forståelse av Agency 1 - og Emotions1- som glede, kjærlighet, sinne, som kan beskrives årsakssammenheng, mens evolusjonært senere Secondary Language Games (SLG) er uttrykk eller beskrivelser av frivillige, System 2, langsam tenkning, mentalitet av nevroner, testbar sann eller falsk, proposisjonsmessig, Sannhet2 og UA2 og Emotions2-gledelighet, kjærlig, hatende, den disposisjonelle (og ofte motstridende) forestille seg, anta, hensikt, tenkning, vite, tro, etc., som bare kan beskrives i form av grunner (dvs. det er et faktum som forsøker å beskrive System 2 i form av nevrokjemi, atomfysikk, matematikk, bare gi ingen mening- se W for mange eksempler og Searle for gode disquisitions på dette).

Det er ikke mulig å beskrive automatismene til System 1 når det gjelder grunner (f.eks. "Jeg ser at som et eple fordi ...") med mindre du vil gi en grunn i form av EP, genetik, fysiologi, og som W har vist gjentatte ganger er det meningsløst å gi "forklaringer" med proviso at de vil gi mening i fremtiden - 'Ingenting er skjult'- de gir mening nå eller aldri.

En kraftig heuristisk er å skille atferd og erfaring til intensjonalitet 1 og intensjonalitet 2 (f.eks. Thinking 1 og Thinking 2, Emotions 1 and Emotions 2 etc.) og til og med inn i Sannheter 1 (T bare aksiomer) og Sannheter 2 (empiriske utvidelser eller "Theorems" som følge av den logiske utvidelsen av Sannheter 1). W innså at "Ingenting er skjult"--dvs. vår psykologi og alle svarene på alle filosofiske spørsmål er her på vårt språk (vårt liv) og at vanskeligheten ikke er å finne svarene, men å gjenkjenne dem som alltid her foran oss - vi må bare slutte å prøve å se dypere ut.

Ideene her er allerede publisert, og ingenting vil komme som en overraskelse for de som har holdt tritt med Searles arbeid.

Jeg føler at W har en bedre forståelse av sinnet / språkforbindelsen, da han anser dem som

synonymt i mange sammenhenger, og hans arbeid er en strålende utstilling av sinnet som eksemplifisert i mange perspicacious eksempler på språkbruk. Som sitert ovenfor, "Nå hvis det ikke er årsakssammenhenger som vi er opptatt av, så ligger sinnets aktiviteter åpne foran oss." Man kan benekte at enhver revisjon av våre konsepter (språkspill) av årsakssammenheng eller fri vilje er nødvendig eller mulig. Du kan lese omtrent hvilken som helst side av W av årsakene. Det er en ting å si bisarre ting om verden ved hjelp av eksempler fra kvantemekanikk, usikkerhet etc., men det er en annen å si noe relevant for vår normale bruk av ord.

De deonetiske strukturene eller "sosialt lim" er de automatiske raske handlingene til S1 som produserer de langsomme disposisjonene til S2 som ubønhørlig utvides under personlig utvikling til et bredt spekter av automatiske ubevisste universelle kulturelle deonetiske relasjoner med andre (S3). Selv om dette er min oppførsel, forventer jeg at det beskriver S' arbeid.

Det virker ganske åpenbart for meg (som det var for W) at det mekaniske synet på sinnet eksisterer av samme grunn som nesten all oppførsel - det er standarddriften av vår EP som søker forklaringer i forhold til hva vi bevisst kan tenke gjennom sakte, snarere enn i den automatiserte S1, som vi for det meste forblir uvitende (TPI). Jeg finner W beskrivelse av vår aksiomatisk arvet psykologi og dens utvidelser i hans OC og andre tredje periode fungerer for å være dypere enn S (eller noen), og så vi er ikke "trygg" at hunder er bevisst, men heller det er ikke åpen for (ikke mulig å) tvil.

La oss nå gjennomgå Searles strålende oppsummering av hans mange års arbeid med den logiske strukturen til det "sosiale limet" som holder samfunnet sammen som fremsatt, er hans "Making the Social World" (2010).

En kritisk forestilling introdusert av S for mange år siden er Vilkår for tilfredshet (COS) på våre tanker (forslag fra S2) som W kalte tilbøyeligheter eller disposisjoner til handling - fortsatt kalt av upassende begrepet "propositional holdninger" av mange. COS forklares av S mange steder som på p169 av PNC: "Dermed sier noe og betyr at det innebærer to betingelser for tilfredshet. For det første vil betingelsen om tilfredshet at ytringen skal produseres, og for det andre at ytringen i seg selv skal ha betingelser for tilfredshet." Som S sier det i PNC, "Et forslag er noe i det hele tatt som kan bestemme en betingelse for tilfredshet ... og en betingelse for tilfredshet ... er at slike og slike er tilfelle." Eller, man må legge til, som kan være eller kan ha vært eller kan være forestilt å være tilfelle, som han gjør klart i MSW. Når det gjelder intensjoner, "For å være fornøyd, må intensjonen i seg selv fungere kausilisk i produksjonen av handlingen." (MSWp34).

De fleste vil ha stor nytte av å lese W's "On Certainty" eller "RPP1 og 2" eller DMS to bøker om OC (se mine vurderinger) som de gjør klart forskjellen mellom true-only setninger som beskriver S1 og sanne eller falske forslag som beskriver S2. Dette slår meg som en langt

overlegen tilnærming til S's tar S1 oppfatninger som propositional (i hvert fall noen steder i sitt arbeid) siden de bare kan bli T eller F (aspektsomt som S kaller dem her) etter at man begynner å tenke på dem i S2. Men hans poeng i PNC at forslag tillater uttalelser om faktisk eller potensiell sannhet og falskhet, av fortid og fremtid og fantasi, og dermed gi et stort fremskritt over pre eller proto-språklige samfunn, er overbevisende.

S beskriver ofte det kritiske behovet for å merke seg de ulike nivåene av beskrivelse av en hendelse, så for IA (Intensjon i aksjon) "Vi har forskjellige nivåer av beskrivelse der ett nivå er sammensatt av atferden på lavere nivå ... I tillegg til den konstituere ved hjelp av relasjon, har vi også årsakssammenheng. (p37).

Så, gjenkjenne S1 er bare oppadgående årsakssammenheng og innholdsløs (mangler "representasjoner" eller "informasjon") mens S2 har "innhold" og er nedover årsakssammenheng (f.eks, se Hutto og Myin's 'Radical Enactivism') Jeg ville endre avsnittene fra p39 begynner "I sum" og slutter på pg 40 med "betingelser for tilfredshet" som følger.

I sum er oppfatning, minne og refleksive intensjoner og handlinger ('will') forårsaket av den automatiske funksjonen til vår S1 ekte aksiomatiske EP. Via tidligere intensjoner og intensjoner i aksjon prøver vi å matche hvordan vi ønsker at ting skal være med hvordan vi tror de er. Vi skulle se at tro, ønske (og fantasi - ønsker tid skiftet og så koblet fra intensjon) og andre S2 propositional disposisjoner av vår langsomme tenkning senere utviklet seg andre selv, er helt avhengig av (har deres COS i) CSR (Causally Self Reflexive) rask automatisk primitiv sann bare reflektiv S1. I språk og kanskje i nevrofysiologi er det mellomliggende eller blandede tilfeller som hensikt (tidligere intensjoner) eller huske, hvor årsakssammenheng med COS (dvs. med S1) er tidsforskjøvet, da de representerer fortiden eller fremtiden, i motsetning til S1 som alltid er i nåtiden. De to systemene strømmer inn i hverandre og blir ofte orkestrert av de lærde deonetiske kulturelle relasjonene sømløst, slik at vår normale erfaring er at vi bevisst kontrollerer alt vi gjør. Denne enorme arenaen av kognitive illusjoner som dominerer vårt liv S har beskrevet som "The Phenomenological Illusion."

Han avslutter dette fantastiske kapittelet ved å gjenta for kanskje tiende gang i sine skrifter, det jeg anser som en svært grunnleggende feil som han deler med nesten alle – forestillingen om at opplevelsen av "fri vilje" kan være "illutorisk". Det følger på en veldig grei og ubønnhørlig måte, både fra W's tredje periode arbeid og fra observasjoner av moderne psykologi, at "vilje", "selv" og "bevissthet" er aksiomatiske sanne bare elementer av System 1 akkurat som å se, høre, etc., og det er ingen mulighet (forståelighet) for å demonstrere (for å gi mening til) deres løgn. Som W gjorde så fantastisk klart mange ganger, de er grunnlaget for dommen og så kan ikke dømmes. S forstår og bruker i utgangspunktet det samme argumentet i andre sammenhenger (f.eks. skepsis, solipsisme) mange ganger, så det er ganske overraskende at han ikke kan se denne analogien. Han gjør denne feilen ofte når han sier slike ting som at vi har "gode bevis" at hunden vår er bevisst

etc. De sanne bare aksiomer av vår psykologi er ikke bevis. Her har du en av de beste beskrivende psykologenes siden W, så dette er ikke en dum feil.

Hans oppsummering av deontikk på p50 trenger oversettelse. Dermed "Du må ha en prelinguistic form for kollektiv intensjonlighet, der de språklige former er bygget, og du må ha den kollektive intensjonstiden av samtalen for å gjøre forpliktelsen" er mye klarere hvis supplert med "Den prelingvistikk aksiomatikk av S1 ligger til grunn for språklige disposisjoner av S2 (dvs. vår EP) som utvikler seg under vår modning til deres kulturelle manifestasjoner."

Siden statusfunksjonerklæringer spiller en sentral rolle i deontikk, er det avgjørende å forstå dem, og derfor forklarer han forestillingen om "funksjon" som er relevant her. "En funksjon er en sak som tjener et formål ... I denne forstand funksjoner er intensjonalitet-relativ og derfor sinn avhengig ... statusfunksjoner... Krever... kollektiv pålegg og anerkjennelse av en status" (p59).

Igjenforeslår jeg oversettelsen av "Språkets intensjonalitet er skapt av menneskets ubevisste, eller tankeuavhengige intensjonalitet" (p66) som "Den språklige, bevisste disposisjonen til S2 genereres av de ubevisste aksiomatiske refleksive funksjonene til S1" (p68). Det vil si at man må huske på at atferd er programmert av biologi.

Men jeg protesterer sterkt mot hans uttalelser om p66-67 og andre steder i hans skrifter at S1 (dvs. minner, oppfatninger, reflekshandlinger) har en propositional (dvs. sann-falsk) struktur. Som jeg har nevnt ovenfor, og mange ganger i andre vurderinger, virker det krystallklart at W er riktig, og det er grunnleggende å forstå atferd, at bare S2 er propositional og S1 er aksiomatisk og kun sant. De har begge COS og Directions of Fit (DOF) fordi den genetiske, aksiomatiske intensjonaliteten til S1 genererer s2, men hvis S1 var propositional i samme forstand ville det bety at skepsis er forståelig, kaoset som var filosofi før W ville komme tilbake, og faktisk sosialt liv (og kanskje alt dyreliv avhengig av hva man anser som "forslag") ville ikke være mulig. Som W viste utallige ganger og biologi viser så tydelig, må livet være basert på sikkerhet- automatiserte ubevisste raske reaksjoner. Organismer som alltid har tvil og pause for å reflektere vil dø (kunne ikke utvikle seg).

I motsetning til hans kommentarer (p70) kan jeg ikke forestille meg et språk som mangler ord for materielle objekter noe mer enn jeg kan forestille meg et visuelt system som ikke kan se dem, fordi det er den første og mest grunnleggende oppgaven med visjon å segmentere verden i objekter og slik at av språk for å beskrive dem. På samme måte kan jeg ikke se noe problem med at objekter er fremtredende i det bevisste feltet eller med setninger som blir segmentert i ord. Hvordan kan det ellers være for vesener med vår evolusjonære historie?

På p72 og andre steder vil det bidra til å huske at uttrykk er de primitive refleksive PLG-ene til S1, mens representasjoner er de disposisjons-SLGs av S2.

En annen oversettelse fra Philosophese til engelsk er nødvendig for andre ledd på p79 begynner 'Så langt' og slutter 'hørt før'. "Vi formidler mening ved å snakke et offentlig språk bestående av ord i setninger med syntaks."

På hans spørsmål 4 og 5 på p105 om den spesielle natur språk og skrijving, ville jeg svare: "De er spesielle fordi den korte bølgelengden av vibrasjoner av vokalmuskler muliggjør mye høyere båndbredde informasjon overføring enn sammentrekninger av andre muskler, og dette er i gjennomsnitt flere størrelsesordener høyere for visuell informasjon."

På p106, et generelt svar på spørsmål 2 (Hvordan kommer vi unna med det - det vil si hvorfor fungerer det) er EP og S1 og hans uttalelse om at "Min viktigste strategi for utstilling i denne boken er å prøve å få famil iar til åvirke merkelig og slående" er selvfølgelig klassisk Wittgenstein. Hans påstand på neste side om at det ikke er noe generelt svar på hvorfor folk aksepterer institusjoner er helt klart feil. De aksepterer dem av samme grunn som de gjør alt – EP-en deres er et resultat av inkluderende kondisjon. Det forenklet overlevelse og reproduksjon i EØS (Miljø for evolusjonær tilpasning). Alt om oss fysisk og mentalt bunner ut i genetikk. All den vage snakk her (f.eks. p114) om "ekstraspråklige konvensjoner" og "ekstra seantisk semantikk" refererer faktisk til EP og spesielt til de ubeviste automatismene til S1 som er grunnlaget for all oppførsel. Ja, som W sa mange ganger, er den mest kjente av den grunn usynlig.

S forslag (p115) at språket er avgjørende for spill er sikkert feil. Helt analfabeter døv-mutes kunne spille kort, fotball og til og med sjakk, men selvfølgelig en minimal telle evne ville være nødvendig. Jeg er enig (p121) at evnen til å late og forestille seg (f.eks, motfakta eller som-hvis forestillinger involvert i tid og romskiftende) er, i full form, unikt menneskelige evner og kritisk til høyere orden tanke. Men selv her er det mange dyr forløpere (som det må være), for eksempel posturing av rituelle kamper og parring danser, utsmykningen av parring nettsteder av bower fugler, den ødelagte vinge påskudd av morfugler, falske alarm samtaler av aper, "renere" fisk som tar en bit ut av byttet og simulering av hauk og due strategier (juksere) i mange dyr.

Mer oversettelse er nødvendig for hans diskusjon om rasjonalitet (p126 et seq.). Å si at tenkning er disposisjonsmessig og omhandler sanne eller falske 'factive enheter' betyr at det er en typisk S2 disposisjon som kan testes, i motsetning til de sanne automatiske kognitive funksjonene til S1.

I "Free Will, Rationality and Institutional Facts" oppdaterer han deler av sin klassiske bok "Rasjonalitet i aksjon" og skaper noen ny terminologi for å beskrive det formelle apparatet av praktiske grunner som jeg ikke finner felicitous. "Factive Enheter" synes ikke forskjellig fra disposisjoner og 'motivator' (ønske eller forpliktelse), 'effector' (kroppsuskler), 'constitutor' (talemuskler) og 'total grunn' (alle relevante disposisjoner) synes ikke, i hvert fall her synes å legge til klarhet (p126-132).

Vi bør gjøre noe her som sjelden skjer i diskusjoner om menneskelig atferd og minne oss selv om biologien. Evolusjon ved inkluderende fitness har programmert de ubevisste raske refleksive årsakshandlingene til S1 som ofte gir opphav til den bevisste langsomme tenkningen til S2 (ofte modifisert av de kulturelle utvidelsene av S3), som gir årsaker til handling som ofte resulterer i aktivering av kropp og / eller talemuskler av S1 forårsaker handlinger. Den generelle mekanismen er via både neurotransmisjon og ved endringer i ulike nevromodulatorer i målrettede områder av hjernen. Dette kan virke infelicitous også, men har den dyd at det er basert på faktum, og gitt kompleksiteten i vår høyere orden tanke, Jeg tror ikke en generell beskrivelse kommer til å bli mye enklere. Den generelle kognitive illusjonen (kalt av S 'The Phenomenological Illusion') er at S2 har generert handlingen bevisst på grunn av at vi er fullt klar over og har kontroll over, men alle som er kjent med moderne biologi og psykologi vet at dette synet ikke er troverdig.

Igen,, vil jeg gjenta noen avgjørende forestillinger. En annen idé avklart av S er Desire Independent Reasons for Action (DIRA). Jeg vil oversette S sammendrag av praktisk grunn på p127 av MSW som følger: "Vi gir etter for våre ønsker (genetiskprogrammert behov for å endre hjernens kjemi), som vanligvis inkluderer Desire -Independent Reasons for Action (DIRA --i.e., ønsker forskjøvet i rom og tid), som produserer disposisjoner til atferd som vanligvis resulterer før eller senere i muskelbevegelser som tjener vår inkluderende fitness (økt overlevelse for gener i oss selv og de nært beslektet). Og jeg vil restate hans beskrivelse på p129 av hvordan vi utfører DIRA2 (dvs. språkspillet dira i system 2) som "Oppløsningen av paradokset er at den bevisstløse DIRA1 serverer langsiktig inkluderende fitness generere bevisst DIRA2 som ofte overstyrer kortsiktige personlige umiddelbare ønsker." Agenter skaper faktisk bevisst de proksimerte årsakene til DIRA2, men dette er svært begrensede utvidelser av bevisstløs DIRA1 (den ultimate årsaken). Obama og paven ønsker å hjelpe de fattige fordi det er "riktig", men den ultimate årsaken er en endring i deres hjernekjemi som økte inkluderende fitness av sine fjerne forfedre (og også f.eks neomarxistisk tredje verden overlegenhet ødelegge Amerika og verden).

Evolusjon ved inkluderende fitness har programmert de ubevisste raske refleksive årsakshandlingene til S1, som ofte gir opphav til den bevisste langsomme tenkningen til S2, noe som gir grunner til handling som ofte resulterer i aktivering av kropp og/ eller talemuskler ved S1 som forårsaker handlinger. Den generelle mekanismen er via både neurotransmisjon og ved endringer i nevromodulatorer i målrettede områder av hjernen. Den generelle kognitive illusjonen (kalt av S 'The Phenomenological Illusion', av Pinker 'The Blank Slate' og av Tooby og Cosmides 'The Standard Social Science Model') er at S2 har generert handlingen bevisst på grunn av at vi er fullt klar over og har kontroll over, men alle som er kjent med moderne biologi og psykologi kan se at dette synet ikke er troverdig.

Dermed vil jeg oversette hans sammendrag av praktisk grunn på p127 som følger: "Vi gir etter for våre ønsker (må endre hjernens kjemi), som vanligvis inkluderer Desire -

Independent Reasons for Action (DIRA- dvs. ønsker fordrevet i rom og tid, oftest for gjensidig altruisme), som gir disposisjoner til atferd som vanligvis resulterer før eller senere i muskelbevegelser som tjener vår inkluderende fitness (økt overlevelse for gener i oss selv og de nært beslektet)."

I motsetning til S kommentar på p128 tror jeg hvis passende definert, DIRA er universell i høyere dyr og ikke i det hele tatt unikt for mennesker (tror mor høne forsvare hennes brød fra en rev) hvis vi inkluderer automatiserte prelinguistic reflekser av S1 (dvs. DIRA1), men absolutt høyere orden DIRA av S2 eller DIRA2 som krever språk er unikt menneskelig. Dette synes for meg en alternativ og klarere beskrivelse av hans "forklaring" (som W foreslo disse er mye bedre kalt "beskrivelse") på bunnen av p129 av paradokset om hvordan vi frivillig kan utføre DIRA2 (dvs. S2 ønsker og deres kulturelle utvidelser). Det vil si: "Oppløsningen av paradokset er at anerkjennelsen av ønskeavhengige grunner kan grunne på ønsket og dermed føre til ønsket, selv om det ikke er logisk uunngåelig at de gjør og ikke empirisk universell at de gjør" kan oversettes som "Oppløsningen av paradokset er at den ubevisste DIRA1 serverer langsiktig inkluderende fitness generere den bevisste DIRA2 som ofte overstyrer de kortsiktige personlige umiddelbare ønsker." Likeledes, for sin diskusjon om dette problemet på p130-31-det er EP, RA, IF, S1 (Evolutionary Psychology, Gjensidig altruisme, Inkluderende Fitness, System 1) som bakken disposisjoner og påfølgende handlinger av S2.

På p140 spør han hvorfor vi ikke kan få deonetikk fra biologi, men selvfølgelig må vi få dem fra biologi som det ikke er noe annet alternativ, og beskrivelsen ovenfor viser hvordan dette skjer. I motsetning til hans uttalelse, de sterkeste tilbøyeligheter DO alltid råde (per definisjon, ellers er det ikke den sterkeste), men deonetikk fungerer fordi medfødt programmering av RA og IF overstyre umiddelbare personlige kortsiktige ønsker. Hans forvirring av natur og næring, av S1 og S2, strekker seg til konklusjoner 2 og 3 på p143. Agenter skaper faktisk de proksimerte årsakene til DIRA2, men disse er ikke bare noe annet enn, med få om noen unntak, svært begrensede utvidelser av DIRA1 (den ultimate årsaken). Hvis han virkelig betyr å tilskrive deonetikk til våre bevisste beslutninger alene så er han byttedyr til 'The Phenomenological Illusion'(TPI) som han så vakkert revet i sin klassiske papir av dette navnet (se min gjennomgang av PNC). Som jeg har nevnt ovenfor, er det en stor kropp av nyere forskning på implisitt kognisjon som avslører de kognitive illusjonene som utgjør vår personlighet. TPI er ikke bare en ufarlig filosofisk feil, men en universell glemsomhet til vår biologi som gir illusjonen om at vi kontrollerer vårt liv og vårt samfunn og verden, og konsekvensene er nesten visse sammenbrudd av industriell sivilisasjon i løpet av de neste 150 årene.

Han bemerker riktig at menneskelig rasjonalitet ikke gir mening uten "gapet" (faktisk 3 hull som han har diskutert mange ganger). Det vil si, uten fri vilje (dvs. valg) i noen ikke-triviell forstand det ville alle være meningsløst, og han har med rette bemerket at det er utenkelig at evolusjon kan skape og opprettholde en unødvendig genetisk og energisk dyrt charade. Men, som nesten alle andre, han kan ikke se sin vei ut og så igjen han foreslår (p133) at

valget kan være en illusjon. Tvert imot, etter W, er det ganske klart at valget er en del av våre aksiomatiske S1 sanne refleksive handlinger og kan ikke stilles spørsmål uten motsetning som S1 er grunnlaget for avhør. Du kan ikke i det normale tilfellet tvil du leser denne siden som din bevissthet om det er grunnlaget for tvil.

Nå lar oss kort vurdere Searles nyeste bok, 'Seeing Things As They Are' (STATA-2015). Se hele anmeldelsen for ytterligere kommentarer.

Som man forventer av enhver filosofi, er vi i dype problemer umiddelbart, for på side 4 har vi begrepene "oppfatning" og "objekt" som om de ble brukt in noen normal følelse, men vi gjør filosofi, så vi kommer til å være bølgende frem og tilbake mellom språkspill uten sjanse til å holde våre daglige spill forskjellig fra de ulike filosofiske. Igjen kan du lese noen av Bennett og Hacker's 'Nevrovitenskap og filosofi' eller 'Philosophical Foundations of Neuroscience' for å få en følelse for dette. Dessverre, som nesten alle filosofer, har Searle (S) fortsatt ikke vedtatt de to systemrammene, så det er mye vanskeligere å holde ting rett enn det trenger å være.

På p6 er tro og påstand en del av system 2 som er språklig, deliberative, treg, uten nøyaktig tid for forekomst, og "det regner" er deres offentlige tilstand av tilfredshet (COS2) (Wittgensteins transitive) -dvs. det er proposisjonale og representasjonsmessige og ikke en mental tilstand, og vi kan bare forståelig beskrive det i form av grunner, mens Visual Experience (VisExp) er system 1 og så krever (for forståelighet, for sunnhet) at det regner (det er COS1) og har en bestemt tid for forekomst, er rask (vanligvis under 500msec), ikke-testable (Wittgensteins sanne eller intransitive), og ikke-offentlig, automatisk og ikke språklig, det vil si ikke proposisjonale og presentasjonsmessige og bare beskrives i form av årsaker til en mental tilstand. Til tross for dette på p7 etter å ha knust det forferdelige (men fortsatt ganske populære) begrepet "propositional attitude", sier han at oppfatningen har propositional innhold, men jeg er enig med W at S1 er sant-bare og dermed ikke kan være propositional i noe som følelsen av S2 hvor forslag er offentlige statements (COS) som er sanne eller falske.

På p12 husk at han beskriver automatisiteten av System 1 (S1), og så bemerker han at for å beskrive verden kan vi bare gjenta beskrivelsen, som W bemerket som viser grensene for språk. Den siste setningen på slutten av avsnittet midten av p13 trenger å oversette (som det meste av filosofi!) så for "Den subjektive opplevelsen har et innhold, som filosofer kaller et tilsiktet innhold og spesifikasjonen av det tilsiktede innholdet er den samme som beskrivelsen av tilstanden som det tilsiktede innholdet presenterer deg med etc." Jeg vil si "Oppfatninger er System 1 mentale tilstander som bare kan beskrives i det offentlige språket i System 2." Og når han slutter med å merke seg igjen ekvivalensen av en beskrivelse av å tro med en beskrivelse av vår oppfatning, gjentar han det W bemerket for lenge siden, og som skyldes det faktum at S1 er ikke-språklig og at å beskrive, tro, vite, forvente, etc. er alle forskjellige psykologiske eller tilsiktet moduser eller språkspill spilt med de samme ordene.

På p23 refererer han til private "erfaringer", men ord er S2 og beskriver offentlige arrangementer, så det som garanterer vår bruk av ordet for "private erfaringer" (dvs. S1) kan bare være deres offentlige manifestasjoner (S2) - det vil si språk vi alle bruker til å beskrive offentlige handlinger, som selv for meg selv kan jeg ikke ha noen måte å knytte språk til noe internt. Dette er selvfølgelig W argument mot muligheten for et privat språk. Han nevner også flere ganger at hallusinasjoner av X er de samme som å se X, men hva kan være testen for dette bortsett fra at vi er tilbøyelige til å bruke de samme ordene? I dette tilfellet er de de samme per definisjon, så dette argumentet ringer hul.

På p35-toppen angriper han igjen riktig bruk av "propositional attitude" som ikke er en holdning til en setning, men en holdning (disposisjon) til sin offentlige COS, det vil si til det faktum eller sannhetsmaker. Så sier han "For eksempel, hvis jeg ser en mann foran meg, er innholdet at det er en mann foran meg. Objektet er mannen selv. Hvis jeg har en tilsvarende hallusinasjon, har perseptuell erfaring et innhold, men ingen gjenstand. Innholdet kan være nøyaktig det samme i de to tilfellene, men tilstedeværelsen av et innhold innebærer ikke tilstedeværelsen av et objekt." Måten jeg ser dette er at "objektet" er normalt i verden og skaper den mentale tilstanden (S1), og hvis vi setter dette i ord blir det S2 med COS2 (dvs. en offentlig sannhetsskaper) og dette innebærer det offentlige objektet, men for en hallusinasjon (eller direkte hjernestimulering etc.) er "objektet" bare den mentale tilstanden som følge av hjerneaktivering.

Som W viste oss, handler ikke den store feilen om å forstå oppfatning, men om å forstå språk – alle filosofiproblemene er nøyaktig de samme – manglende å se nøye på hvordan språket fungerer i en bestemt sammenheng for å gi klar COS.

Midt i p61 ser vi forvirringene som oppstår her og overalt når vi ikke klarer å holde S1 og S2 atskilt. Enten må vi ikke referere til representasjoner i S1, eller vi må i det minste kalle dem R1 og innse at de ikke har noen offentlig COS - det vil si ingen COS2.

På p63 nondeachability betyr bare at det er en forårsaket automatisk funksjon av S1 og ikke en begrunnet, frivillig funksjon av S2. Denne diskusjonen fortsetter på neste side, men selvfølgelig er relevant for hele boken og for hele filosofien, og det er så uheldig at Searle, og nesten alle i atferdsvitenskapene, ikke kan komme inn i det²¹. Likeledes med unnlattelse av å forstå at det alltid er bare et spørsmål om det er et vitenskapelig problem eller en filosofisk en, og om filosofisk deretter hvilket språkspill som skal spilles og hva COS er i sammenheng med spørsmålet.

På p64 sier han at "erfaringen" er i hodet hans, men det er bare problemet - som W gjorde så klart at det ikke er noe privat språk, og som Bennett og Hacker tar hele nevrovitenskapsfunnet til oppgave for, i normal bruk "erfaring" kan bare være et offentlig fenomen som vi deler kriterier for, men hva er testen for min å ha en opplevelse i hodet mitt? I detminste er det en tvetydighet her som vil føre til andre. Mange tror at disse

ikke betyr noe, mange tror de gjør det. Noe skjer i hjernen, men det er et vitenskapelig neurofysiologisk problem og absolutt ved "erfaring" eller ved "Jeg så en kanin" man aldri betyr neurofysiologi. Klart dette er ikke et spørsmål for vitenskapelig undersøkelse, men en av å bruke ord forståelig.

På p65 indeksical, nonachable, og presentasjonsmessig er bare mer filosofisk sjargong brukes i stedet for System 1 av folk som ikke har vedtatt de to systemene rammeverket for å beskrive atferd (dvs. nesten alle). Likeledes, for følgende sider hvis vi innser at "objekter og tilstander", "visuelle erfaringer", "fullt avbestemt" etc., er bare språkspill hvor vi må bestemme hva COS er, og at hvis vi bare huske på egenskapene til S1 og S2 alt dette blir ganske klart og Searle og alle andre kunne slutte å "sliter med å uttrykke" det. Dermed (p69) 'virkeligheten er bestemt' betyr bare at oppfatninger er S1 og så mentale tilstander, her og nå, automatisk, årsakssammenheng, utestensbar (true-only, dvs. ingen offentlige tester) etc. mens tro, som alle disposisjoner er S2 og så ikke mentale tilstander, ikke har en klar tid, har grunner og ikke årsaker, er testable med COS etc.

På p70 bemerker han at intensjoner i handling av persepsjon (IA1 i mine termer) er en del av refleksive handlinger av S1 (A1 i mine termer) som kan stamme fra S2 handlinger som har blitt refleksive (S2A i min terminologi).

På bunnen av p74 på p75 blir 500 msek ofte tatt som den omtrentlige skillelinjen mellom å se (S1) og se som (S2), noe som betyr at S1 passerer perseptet til høyere kortikale sentre i S2 hvor de kan bevisstes på og uttrykkes i språk.

På p100-101 er det "subjektive visuelle feltet" S2 og "objektivt visuelt felt" er S1 og "ingenting er sett" i S2 betyr at vi ikke spiller språkspillet for å se i samme forstand som for S1 og faktisk filosofi og en god del av vitenskapen (f.eks fysikk) ville være annerledes hvis folk innså at de spilte språkspill og ikke gjør vitenskap.

På p107 "persepsjon er gjennomsliktig" fordi språket er S2 og S1 har ikke noe språk som det er automatisk og refleksiv, så når du sier hva jeg så, eller for å beskrive hva jeg så, kan jeg bare si "Jeg så en katt". Nok en gang påpekte W dette for lenge siden som å vise grensene for språk.

P110 midten må oversettes fra SearleSpeak til TwoSystemsSpeak slik at "Fordi presentasjonssyntetisk er en underart av representasjon, og fordi all representasjon er under aspekter, vil de visuelle presentasjonene alltid presentere sine vilkår for tilfredshet under noen aspekter og ikke andre." blir "Fordi percepts av S1 presentere sine data til S2, som har offentlig COS, kan vi snakke om S1 som om det også har offentlig COS". På p111 refererer "betingelsen" til den offentlige COS av S2, det vil si hendelsene som gjør uttalelsen sann eller falsk og "lavere orden" og "høyere orden" refererer til S1 og S2.

På p112 grunnleggende handling og grunnleggende persepsjon er isomorfe fordi S1 feeds

sine data til S2, som bare kan generere handlinger ved å mate tilbake til S1 å kontrakt muskler, og lavere nivå oppfatning (P1) og høyere nivå oppfatning (P2) kan bare beskrives i samme vilkår på grunn av at det er bare ett språk for å beskrive S1 og S2. På p117 bunnen ville det være mye mindre mystisk hvis han ville vedta de to systemene rammeverket, slik at i stedet for "intern forbindelse" med betingelser for tilfredshet (min COS1), en oppfatning ville bare bli bemerket som automatisitet av S1 som forårsaker en mental tilstand.

På p120 poenget er at "kausal kjeder" har ingen forklarende makt fordi språket spill av 'årsak'bare fornuftig i S1 eller andre ikke-psykologiske fenomener av naturen, mens semantikk er S2 og vi kan bare forståelig snakke om grunner for høyere order menneskeligatferd. En måte dette manifesterer er "mening er ikke i hodet" som gir oss i andre språkspill.

På p121 å si det er viktig for en oppfatning (S1) at den har COS1 ('opplevelsen') bare beskriver betingelsene for språket spillet av persepsjon-det er en automatisk årsakssammenheng mental tilstand (P1) når vi snakker om System 1.

På p 122 tenker jeg "Først, for noe å være rød i den ontologisk objektive verden er for det å være i stand til å forårsake ontologisk subjektive visuelle erfaringer som dette." er ikke sammenhengende som det er ingenting som vi kan referere "dette" så det bør sies som "Fordetførste, for noe å være rød er bare for det å helle meg å kalle det "rød" "-som vanlig, sjargongen hjelper ikke i det hele tatt og resten av avsnittet er unødvendig også.

På p123 er "bakgrunnsdisposisjonen" de automatiske, årsaksmessige, mentale tilstanden til S1, og som jeg, i samsvar med W, DMS og andre har sagt mange ganger, kan disse ikke forståelig kalles "presuppositions" som de er ubevisst aktivert "hengsler" som er grunnlaget for presuppositions.

Avsnitt VII og VIII (eller hele boken eller det meste av høyere orden atferd eller det meste av filosofi i smal forstand) kan hete "Språkspillene som beskriver samspillet mellom årsakssammenheng, automatiske, ikke-språklige forbigående mentale tilstander av S1 med begrunnet, bevisst, vedvarende språklig tenkning av S2" og bakgrunnen er ikke suppositional heller ikke kan det tas for gitt, men det er vår aksiomatiske sanne bare psykologi ("hengsler" eller "måter å handle" av W's 'On Certainty') som ligger til grunn for alle forutsetninger. Som det fremgår av mine kommentarer tror jeg hele delen, mangler de to systemrammeverket og W innsikt i OC er forvirret i å anta det presenterer en "forklaring" av oppfatning der det i beste fall bare kan beskrive hvordan språket av persepsjon fungerer i ulike sammenhenger. Vi kan bare beskrive hvordan ordet "rødt" brukes, og det er slutten på det, og for den siste setningen i denne delen kan vi si at for noe å være et "rødt eple" er bare for det å normalt resultere i de samme ordene som brukes av alle.

Apropos hengsler, er det trist og litt rart at Searle ikke har innlemmet det mange ((f.eks.

DMS (Danielle Moyal-Sharrock) en eminent moderne filosof og ledende W-ekspert)) anser som den største oppdagelsen i moderne filosofi - W's revolutionizing of epistemology in his 'On Certainty', som ingen kan gjøre filosofi eller psykologi på den gamle måten lenger uten å se antiquated og være forvirret. Og selv om Searle nesten helt ignorerte 'On Certainty' hele sin karriere, i 2009 (dvs. 6 år før utgivelsen av denne boken) snakket han på et symposium om det holdt av British Wittgenstein Society og vert av DMS, så han er absolutt klar over den oppfatning som har gjenopplivet de samme emnene han diskuterer her. Jeg tror ikke dette møtet ble publisert, men hans foredrag kan lastes ned fra Vimeo. Det ser ut til å være et tilfelle av en gammel hund som ikke kan lære nye triks. Selv om han sannsynligvis har vært en pioner for mer nytt territorium i den beskrivende psykologien av høyere orden atferd enn noen siden Wittgenstein (unntatt kanskje Peter Hacker hvis skrifter er ganske tett og hans 3 volumer på menneskets natur veldig nylig), når han har lært en vei han har en tendens til å holde på det, som vi alle gjør. Som alle andre bruker han det franske ordet *repertoire* når det er lettere å uttale og stave engelske ordet "repertoire" og den pinlige "han / hun" eller reversere sexistisk "hun" når man alltid kan bruke "de" eller "dem". Til tross for deres høyere intelligens og utdanning, akademikere er sauer også, og de er nesten alle følgende lavere klasse semi-literates ikke bare i dårlig engelsk, men inn i neomarxistisk tredje verden supremacist fascisme.

Seksjon IX til slutten av kapitlet viser igjen de svært ugjenomsiktige og klossete språkspillene man blir tvunget inn i når man prøver å beskrive (ikke forklare som W gjort klart) egenskapene til S1 (dvs. for å spille språkspillene som brukes til å beskrive "primære kvaliteter") og hvordan disse matedataene til S2 (dvs. sekundære kvaliteter"), som deretter må mate tilbake til S1 for å generere handlinger. Det viser også feilene man begår ved å unnlate å forstå Wittgensteins unike syn på "hengsel epistemologi" presentert i "On Certainty". For å vise hvor mye klarere dette er med den doble systemterminologien, måtte jeg omskrive hele kapitlet (og mye av boken). Siden jeg har omskrevet seksjoner her flere ganger, og ofte i mine vurderinger av Searles andre bøker, vil jeg bare gi et par korte eksempler.

Setningen på p129 "Virkeligheten er ikke avhengig av erfaring, men omvendt. Begrepet av den aktuelle virkeligheten innebærer allerede årsaksevnen til å produsere visse typer erfaringer. Sågrunnen til at disse erfaringene presenterer røde objekter er at selve faktumet av å være et rødt objekt innebærer en evne til å produsere denne typen erfaring. Å være en rett linje innebærer evnen til å produsere denne andre typen erfaring. Oppskytingen er at organismer ikke kan ha disse erfaringene uten at det virker for dem at de ser et rødt objekt eller en rett linje, og at "tilsynelatende for dem" markerer den iboende intensjonstiden til den perseptuelle opplevelsen." Kan gjengis som "S1 gir innspill til S2 og måten vi bruker ordet "røde" mandater det er COS i hver sammenheng, så ved hjelp av disse ordene på en bestemt måte er hva det betyr å se rødt. I det normale tilfellet virker det ikke for oss at vi ser rødt, vi ser bare rødt og vi bruker "synes å" for å beskrive tilfeller der vi er i tvil."

På p130 "Vårt spørsmål nå er: Er det en viktig sammenheng mellom karakter av ting i verden og karakteren av vår erfaring?" kan oversettes som "Er våre offentlige språkspill (S2) nyttig (konsekvent) i beskrivelsen av persepsjon (S1)?"

Første ledd i seksjon X 'The Backward Road' er kanskje den viktigste i boken, da det er avgjørende for hele filosofiå forstå at det ikke kan være en presis 1:1 forbindelse mellom eller reduksjon av S2 til S1 på grunn av de mange måtene å beskrive i språket en gitt hendelse (mental tilstand, dvs. percept, minne etc.). Derav den tilsynelatende umuligheten av å fange atferd (språk, tenkning) perfekt i algoritmer (håpløsheten til "sterk AI") eller ekstrapolering fra et gitt nevronalt mønster i hjernen til multitudinous handlinger (språkspill - dvs. ord i ubegrensede sammenhenger) vi bruker til å beskrive det. "Bakoverveien" er språket (COS) til S2 som brukes til å beskrive S1. Igjen, tror jeg hans unnlattelse av å bruke de to systemene rammeverket gjør dette ganske forvirrende om ikke ugjennomsiktig. Selvfølgelig deler han dette sviktende med nesten alle. Searle har kommentert dette før og så har andre (f.eks Hacker, W i ulike sammenhenger), men det synes å ha rømt de fleste filosofer og nesten alle forskere.

Igjensavner Searle poenget i Sect XI og X12 -vi ikke og kan ikke "synes å se" rød eller "synes" å ha et minne eller "anta" et forhold mellom opplevelsen og ordet, men som med alle oppfatninger og minner som utgjør de medfødte aksiomatiske sanne mentale tilstander i System 1, har vi bare erfaring og "det" blir bare "rød" etc., når beskrevet i offentlig språk med dette ordet i denne sammenhengen av System 2. Vi vet at det er rødt da dette er et hengsel – et aksiom av vår psykologi som er vår automatiske handling og er grunnlaget for antagelser eller dommer eller presuppositions og kan ikke forståelig bli dømt, testet eller endret. EnS W påpekte så mange ganger, en feil i S1 er av en helt annen type enn en i S2. Ingen forklaringer er mulige – vi kan bare beskrive hvordan det fungerer, og derfor er det ingen mulighet for å få en ikke-triviell "forklaring" av vår høyere orden psykologi. Som han alltid har gjort, gjør Searle den vanlige og fatale feilen å tro at han forstår atferd (språk) bedre enn Wittgenstein. Etter et tiår med å lese W, S og mange andre finner jeg at W's 'perspicuous eksempler', aforismer og dialogues vanligvis gi større belysning enn ordlig disquisitions av noen andre.

" Vi kan ikke fremme noen form for teori, ther må ikke være noe hypotetisk i våre betraktninger. Vi må gjøre unna med all forklaring, og beskrivelsen alene må ta det sted." (PI 109).

På p135, en måte å beskrive oppfatning er at hendelsen eller objektet forårsaker et mønster av nevronal aktivering (mental tilstand) hvis selvrefleksiv COS1 er at vi ser en rød rose foran oss, og i passende sammenhenger for en vanlig engelsktalende person, fører dette oss til å aktivere muskelsammentrekninger som produserer ordene "Jeg ser en rød rose" hvis COS2 er at det er en rød rose der. Eller rett og slett produserer S1 S2 i passende sammenhenger. Så,, på p136 kan vi si S1 fører til S2 som vi uttrykker i denne sammenheng en "glatt" som beskriver (men aldri "forklarer") hvordan språket spillet "glatt" fungerer i

denne sammenheng, og vi kan oversette "For grunnleggende handlinger og grunnleggende oppfatninger det tilsiktede innholdet er internt knyttet til vilkårene for tilfredshet, selv om det er karakterisert ikke- bevisst, fordi det å være funksjonen F oppfattes består i evnen til å forårsake erfaringer av den typen. Og i tilfelle av handling, experiences av denne typen består i deres evne til å forårsake den slags kroppslig bevegelse." som "Grunnleggende oppfatninger (S1) kan føre automatisk (internt) til grunnleggende refleks handlinger (A1) (dvs. brenne en finger fører til å trekke armen) som først da går inn bevissthet slik at det kan reflekteres på og beskrevet i språket (S2).

På p150 er poenget at å inferring, som å vite, dømme, tenke, er en S2 disposisjon uttrykt i språk med offentlig COS som er informasjons (sant eller usant) mens percepts er ikke-informational (se min gjennomgang av Hutto og Myin første bok) automatiserte svar av S1 og det er ingen meningsfylt måte å spille et språkspill for å inferring i S1. Trær og alt vi ser er S1 for noen hundre msec eller så, og deretter normalt inn S2 hvor de får språk vedlagt (aspektform eller se som).

Når det gjelder p151 et seq., er det trist at Searle, som en del av sin mangel på oppmerksomhet til den senere W, aldri synes å referere til det som trolig er den mest gjennomtrengende analysen av fargeord i W's 'Merknader om farge', som mangler fra nesten hver diskusjon om emnet jeg har sett. Det eneste problemet er hvordan vi spiller spillet med fargeord og med "samme", "annerledes", "erfaring", etc. i denne offentlige språklige konteksten (sanne eller falske uttalelser - COS2) fordi det ikke er noe språk og ingen mening i en privat (S1). Så,, det spiller ingen rolle (bortsett fra nevrologer) hva som skjer i de mentale tilstandene til S1, men bare hva vi sier om dem når de kommer inn S2. Det er klart som dag at alle 7. 8 milliarder på jorden har et litt annet mønster av nevralt aktivering hver gang de ser rødt, og at det ikke er mulighet for en perfekt korrelasjon mellom S1 og S2. Som jeg nevnte ovenfor er det helt avgjørende for hver filosof og vitenskapsmann å få dette klart.

Når det gjelder hjernen i en vat (p157), i den grad vi forstyrrer eller eliminerer de normale relasjonene til S1 og S2, mister vi språkspillene av intensjonalitet. Det samme gjelder intelligente maskiner, og W beskrev denne situasjonen definitivt for over 80 år siden.

"Bare av et levende vesen og det som ligner (oppfører seg som) et levende menneske kan man si: det har følelser; det ser; er blind; hører; er døv; er bevisst eller bevisstløs." (PI 281)

Kapittel 6: Ja disjunctivism (som nesten alle filosofiske teser) er usammenhengende og det faktum at dette og andre absurditeter blomstrer i sin egen avdeling, og selv blant noen av hans tidligere studenter som fikk toppkarakterer i hans Philosophy of Mind klasser viser kanskje at han, som de fleste, stoppet for tidlig i sine Wittgenstein studier.

På p188, ja veridical seeing og "vite" (dvs. K1) er de samme siden S1 er sant-bare- det vil si, det er den raske, aksiomatiske, causally selvrefleksive, automatiske mentale tilstander som

bare kan beskrives med de langsomme, deliberative offentlige språkspill av S2.

På p204 -5er representasjon alltid under et aspekt siden, som å tenke, vite etc., det er en disposisjon av S2 med offentlig COS, som er uendelig variabel.

Nok en gang, tror jeg bruken av de to systemrammeverket forenkler diskusjonen sterkt. Hvis man insisterer på å bruke "representasjon" for "presentasjoner" av S1, bør man si at R1 har COS1 som er forbigående nevrofysiologiske mentale tilstander, og så helt forskjellig fra R2, som har COS2 (aspektfigurer) som er offentlige, språklig uttrykksfulle tilstander, og forestillingen om ubevisste mentale tilstander er illegitime siden slike språkspill mangler noen klar følelse.

Dessverre, på p211 Searle, for kanskje tiende gang i sine skrifter (og uendeligi sine forelesninger), sier at "fri vilje" kan være illuutorisk, men som W fra 30-tallet på bemerket, kan man ikke sammenhengende nekte eller dømme "hengslene" som vårt valg, og heller ikke at vi ser, hører, sover, har hender etc., da disse ordene uttrykker de sanne bare aksiomene i vår psykologi, vår automatiske atferd som er grunnlaget for handling.

På p219 bunn og 222 topp - det var W i hans arbeid, kulminerte i 'On Certainty' som påpekte at atferd ikke kan ha et beviselig grunnlag, og at grunnlaget er vår dyr sikkerhet eller måte å oppføre seg som er grunnlaget for tvil og sikkerhet og kan ikke tvile (hengslene i S1). Han bemerket også mange ganger at en "feil" i våre grunnleggende oppfatninger (S1) som ikke har noen offentlig COS og ikke kan testes (i motsetning til de av S2), hvis det er stort eller vedvarer, fører ikke til ytterligere testing, men til galskap.

Fenomenal p227 topp: Se mine omfattende kommentarer på Searles utmerkede essay 'The Phenomenological Illusion' i min gjennomgang av 'Filosofi i et nytt århundre'. Det er ikke engang noen garanti for å referere til ens private erfaringer som "fenomener", "å se" eller noe annet. Som W berømt viste oss, kan språket bare være en offentlig testbar aktivitet (ikke privat språk). Og på p230 problemet er ikke at "teorien" "synes" å være utilstrekkelig, men at (som de fleste om ikke alle filosofiske teorier) det er usammenhengende. Den bruker språk som ikke har noen klar COS. Som W insisterte på at alt vi kan gjøre er å beskrive – det er forskerne som kan lage teorier.

Poenget er at dette er klassisk Searle - suveren og sannsynligvis minst så god som alle andre kan produsere, men mangler forståelse av den grunnleggende innsikten til den senere Wittgenstein, og uten forståelse av de to tanke-systemene, noe som kunne ha gjort det strålende.

Jeg igjen oppmerksom på at W utgjorde en interessant løsning på noen av disse "gåter" ved å foreslå at noen "mentale fenomener" (dvs. ord for disposisjoner som fører til offentlige handlinger) kan stamme fra kaotiske prosesser i hjernen, og at det ikke er noe som tilsvarer et minnespor, heller ikke til en enkelt hjerneprosess identifiserbar som en enkelt intensjon

eller handling - at årsakskjeden slutter uten spor, og at 'årsak', 'hendelse' og 'tid' slutter å være anvendelig (nyttig – å ha klar COS). Deretter har mange kommet med lignende forslag basert på fysikk og vitenskaper om kompleksitet og kaos. Man må imidlertid huske at "kaotisk" i moderne forstand betyr bestemt av lover, men ikke forutsigbar, og at vitenskapen om kaos ikke eksisterte før lenge etter hans død. Og igjen la meg merke seg at kaos teori har vist seg å være både ubestemmelig og ufullstendig (i Godel sinn).

All vår oppførsel (eller hjernen fungerer hvis du ønsker) har sin opprinnelse i vår medfødte psykologi, så "menneskelige vitenskaper" av filosofi, sosiologi, antropologi, statsvitenskap, psykologi, historie, litteratur, religion, etc., og "harde vitenskaper" av fysikk, matematikk og biology er en blanding av språkspill spørsmål, som jeg har diskutert, med de virkelige vitenskapelige seg om hva de empiriske fakta er fakta. Scientisme er alltid til stede, og jeg gjentar det Wittgenstein fortalte oss for lenge siden.

"Filosofen ser hele tiden vitenskapsmetoden foran øynene og er uimotståelig fristet til å stille og svare på spørsmål på den måten vitenskapen gjør. Denne tendensen er den virkelige kilden til metafysikk og fører filosofen inn i fullstendig mørke." (BBB p18)

Det er min strid at tabellen av intensjonalitet (rasjonalitet, sinn, tanke, språk, personlighet etc.) som har fremtredende her beskriver mer eller mindre nøyaktig, eller i det minste fungerer som en heuristisk for, hvordan vi tenker og oppfører oss, og så omfatter det ikke bare filosofi og psykologi, men alt annet (historie, litteratur, matematikk, politikk etc.).

Nøkkelen til samfunnet er biologi, og det er glemsomhet til det som fører det meste av verden til å espouse sucidale utopiske idealer som fører ubønnhørlig til helvete på jorden. Jeg beskriver dette i detalj i bøkene mine 'Suicidal Utopian Delusions in the 21st Century' 4th ed. (2019) og 'Suicide by Democracy: an Obituary for America and the World' 2nd ed. (2019).